

ХАРЛАН КОУБЪН

ИЗГУБЕНА ЗАВИНАГИ

Част 9 от „Майрън Болитар“

Превод от английски: Мария Донева, 2010

chitanka.info

*На Сандра Уитакър,
най-страхотното другарче в целия свят*

ПЪРВА ЧАСТ

*Почекай. Това ще те нарани
повече от всичко досега.*

Уилям
Фицсимънс^[1],
„Вече не го
чувствам“

ПЪРВА ГЛАВА

— *Не знаеш тайната ѝ* — заяви Уин.

— *А трябва ли?*

Уин сви рамене.

— *Нещо лошо ли е?* — попитах аз.

— *Много* — отвърна Уин.

— *В такъв случай не бих искал да я знам.*

Два дни преди да узная тайната, която тя бе кътала години наред — на пръв поглед нещо съвършено лично, но което не само щеше да опустоши нас двамата, а щеше завинаги да промени света — Териса Колинс ми позвъни по телефона в пет сутринта и ме накара да прескоча от един квазиеротичен сън в друг. Каза само:

— Ела в Париж.

Не бях я чувал от седем години, по трасето имаше смущения, а тя не си направи труда да ми каже здравей, нито изрече нещо вместо увод. Потръпнах и попитах:

— Териса? Къде си?

— В уютен хотел на левия бряг. Ще ти хареса. Довечера в седем има полет на Ер Франс.

Седнах в леглото. Териса Колинс. В главата ми нахлуха спомени — греховно оскъдните ѝ бикини, онзи частен остров, слънцето, обливащо пясъка на плажа, погледът ѝ, който можеше да събуди и мъртвец, греховно оскъдните ѝ бикини.

Струва си да ги спомена два пъти.

— Не мога — казах аз.

— Париж — каза тя.

— Знам.

Преди десетина години двамата избягахме на този остров — две изгубени души. Мислех, че никога повече няма да се срещнем, ала не стана така. Няколко години по-късно тя спаси живота на сина ми. А после изчезна безследно. Досега.

— Помисли си — продължи. — Градът, в който светлините никога не угасват. Бихме могли да се любим цяла нощ.

Прегълтнах.

— Да, разбира се, но какво ще правим през деня?

— Ако си спомням добре, вероятно пак ще искаш да си почиваш.

— И да пия витамин Е — неволно се усмихнах аз. — Не мога, Териса. Поел съм ангажимент.

— Към жената, чийто мъж загина на 11 септември ли?

— Да — отвърнах аз, като се питах откъде ли го е узнала.

— Това няма общо с нея.

— Извини ме, но мисля, че грешиш.

— Влюбен ли си? — попита тя.

— Нима отговорът ми би бил от значение за теб?

— Всъщност не.

Преместих слушалката на другото си ухо.

— Какво се е случило, Териса?

— Нищо. Просто искам да прекарам един романтичен, чувствен и изпълнен с фантазии уикенд в Париж с теб.

Пак прегълтнах.

— Нямах вест от теб вече колко? Седем години ли станаха?

— Почти осем.

— Звънях ти — казах аз. — При това многократно.

— Знам.

— Оставях ти съобщения. Пишех ти писма. Търсех те.

— Знам — повтори тя.

После настъпи мълчание. Не обичам мълчанието.

— Териса?

— Когато си имал нужда от мен — заговори тя, — винаги съм откликвала, нали?

— Да.

— Ела в Париж, Майрън.

— Просто така?

— Да.

— Къде се изгуби толкова време?

— Когато пристигнеш, всичко ще ти разкажа.

— Не мога. Имам ангажимент към един човек.

И отново проклетото мълчание.

— Териса?

— Помниш ли как се запознахме?

Тъкмо преживявах най-голямата трагедия в живота си. Мисля, че и тя преживяваше същото. И двамата се бяхме оставили да бъдем убедени от доброжелателни приятели да присъстваме на някакво благотворително събитие и още щом се зърнахме един друг, нещастните ни души се привлякоха неудържимо. Не вярвам много на твърденията, че очите били прозорци към душата. Познавам доста психопати, защитници на подобна лъженаука. Ала в очите на Териса се бе стаила толкова тъга! Всъщност тъгата се излъчваш от цялото ѝ същество и онази нощ опустошената ми душа се стремеше към нея.

Териса имаше приятел, който притежаваше малък карипски остров недалеч от Аруба. Още същата нощ избягахме там, без да казваме на никого. Прекарахме заедно три седмици, като се любехме, без да говорим, втурвахме се и се изгубвахме един в друг, тъй като не ни бе останало нищо друго.

— Разбира се, че си спомням — отвърнах.

— Сърцата и на двама ни бяха разбити. Не го изричахме, ала и ти, и аз го знаехме.

— Така беше.

— Каквато и да бе причината за състоянието ти — продължи Териса, — успя да я превъзмогнеш. Напълно естествено. Съвзехме се. Душите ни бяха опустошени, но после се възстановихме.

— И ти ли?

— Аз не успях. Мисля, че не пожелах да го направя. Бях разсипана и може би най-добре беше да си остана така.

— Не съм сигурен, че следя мисълта ти.

Гласът ѝ прозвучава по-тихо.

— Не мислех — грешка, аз все още не мисля, — че бих харесала моя свят, възстановен. Мисля, че резултатът нямаше да ме задоволи.

— Териса?

Тя не отговори.

— Искам да ти помогна — казах аз.

— Може би не си в състояние — отвърна тя. — Може би няма смисъл.

Отново мълчание.

— Забрави, че съм ти звъняла, Майрън. Пази се.

И изчезна.

[1] Американски рок певец и текстописец. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— А! — възкликна Уин. — Очарователната Териса Колинс.
Какъв задник! Висше качество, световна класа!

Седяхме върху разнебитените скамейки в гимнастическия салон на гимназията „Касълтън“. Наоколо се носеше познатият мириз на пот и препарати за почистване. Шумовете, подобно на звуците във всички гимнастически салони по широкия свят, бяха изкривени и странно ехтяха, сякаш се намирахме в баня с безброй пуснати душове.

Харесвам подобни салони. Израснал съм в тях. Прекарал съм много от най-щастливите мигове в живота си в тези задушни пространства с баскетболна топка в ръка. Обожавам звуците при дриблиране. Обожавам гледката на играчите с избилите по челата им капчици пот, докато загряват. Обожавам усещането от допира на грапавата кожа в онзи миг на почти религиозно откровение, в който очите ти се впиват в обръча на коша, ти пускаш топката, тя се насочва с въртене нагоре и вече нищо друго не съществува за теб.

— Радвам се, че я помниш — забелязах аз.

— Какъв задник! Висше качество, световна класа!

— Да. Чух те още първия път.

Уин ми беше съквартирант в колежа, докато учихме в университета „Дюк“, а после ми стана партньор в бизнеса също като Есперанца Диас, моята най-добра приятелка. Пълното му име беше Уиндзър Хорн Локуд III и много му отиваше: оредели руси къдици, разделени на две от прав път, румено и красиво лице на патриций, обгоряло остро деколте от пуловер за голф, очи с воднистосиния отблъсък на леден блок. Носеше прекалено скъпи панталони в цвят каки, чийто ръб съперничеше на правия път в косата му, синьо сако с емблемата на Лили Пулициър^[1] в розово и зелено, подходяща на цвят кърпичка, бухнала от горното му джобче като цветето, през което клоуните пръскат зрителите с вода.

Упадъчно облекло.

— Когато я видях по телевизията — продължи Уин, а снобският му акцент на ученик в подготвителен клас на елитна гимназия звучеше

така, сякаш се бе заел да обяснява очевиден факт на бавноразвиваща се дете, — не забелязах високите й качества. Беше седнала зад пулта в студиото.

— Аха.

— Ала като я зърнах в бикините ѝ — за онези от вас, които си водят записи, ставаше дума за същите първокласни и греховно оскъдни бикини, за които вече ви споменах, — е, нямам думи, истинско съкровище! И да се хаби като водеща! Само като си помисля, косата ми настръхва от ужас.

— Сякаш наблюдаваш пожара на „Хинденбург“^[2] — вметнах аз.

— Доста впечатляваща от pratka — забеляза Уин. — При това съвсем навременна.

Изражението на Уин бе винаги високомерно. Ако го погледнеш, неизбежно ще ти замерише на елитарни, снобски, стари пари. И до голяма степен бе така. Ала в същото време у него имаше нещо, което би могло дълбоко да те развълнува.

— Защо не продължиш? Хайде, довърши тази история.

— Дотук.

Уин се намръщи.

— И така, кога тръгваш за Париж?

— Няма да ходя.

Започна втората четвъртина на баскетболния мач. Играеха петокласници. Гаджето ми — терминът ми се струва доста незадоволителен, ала не съм сигурен дали „любовницата“, „нежната ми половинка“ или „любимото ми зайче“ биха били подходящи в случая — Али Уайлдър имаше две деца и по-малкото играеше в отбора. Казваше се Джак и не беше много добър. Като говоря така, ни най-малко не отсъждам, нито предопределям евентуалното му успешно развитие като баскетболист в бъдеще — Майкъл Джордан също не се е проявявал в училищния отбор и показва качествата си доста по-късно — изказвам се само като наблюдател. Джак бе доста едър за възрастта си, висок и плещест, но това правеше движенията му тромави и некоординирани. Беше атлетичен, но доста муден.

Ала Джак обожаваше баскетбола, а за мен тази игра бе целият ми свят. Той бе сладко дете, послушно в най-симпатичния смисъл на думата и безпомощно, както се очаква от момче, загубило баща си преждевременно и при трагични обстоятелства.

Али не можеше да дойде за първото полувреме, а пък аз, ако не друго, поне винаги бях готов да го подкрепя.

Уин продължаваше да се мръщи.

— Да изясним ситуацията: значи, ти отхвърли предложението на очарователната госпожица Колинс да прекараш събота и неделя с нея и забележителния ѝ задник в луксозен парижки хотел?

Беше грешка да обсъждам личните си отношения с Уин.

— Точно така — отвърнах.

— Защо? — обърна глава към мен Уин.

Беше истински озадачен. После внезапно се успокои.

— Ами, да!

— Какво има?

— Надебеляла е, нали?

Такъв си беше Уин.

— Нямам представа.

— Значи?

— Това е. Ангажиран съм, забрави ли?

Уин се вторачи в мен, сякаш пикаех насред гимнастическия салон.

— Какво има? — попитах.

Той се облегна назад.

— Ти си знаеш. Вече си голямо момиче.

Реферът наду свирката, Джак Уайлдър нахлузи защитните си очила и се повлече към таблото с резултатите с чудната си глуповата усмивка на лицето. Петокласниците от „Ливингстън“ стреляха в коша срещу противниците си от „Касълтън“. Помъчих се да не се хиля на напъните им — и то не толкова на хлапетата, колкото на техните родители, насядали по скамейките. Опитвам се да не правя обобщения, но обикновено майките се разделяха на две групи: Пробивни и Бързаци. Пробивните се възползваха от възможността да създават контакти, а Бързаци се оживяваха или примираха всеки път щом отрочето им докоснеше топката.

Но бащите създаваха повече проблеми. Някои успяваха да прикрият вълнението си, като мърмореха под нос и гризяха нокти. Други викаха на висок глас. Подиграваха се на всички — и на рефери, и на треньори, и на играчи.

Някакъв баща, който седеше два реда пред нас, очевидно проявяваше признания на онова, което двамата с Уин наричахме „Зрителски синдром на Турет“^[3] — по време на цялата игра той не престана да ругае на висок глас всички наоколо.

Моята гледна точка по въпроса е достатъчно ясна. Бях от редките птици — от спортистите по рождение. Този факт бе истински шок за цялото семейство, ако не смятаме постижението на най-талантливия от фамилията Болитар още преди да се появя на бял свят — чично ми Сол печели турнира по шафълборд^[4] на борда на увеселителния кораб „Принцеса“ през 1974 година. А аз завърших гимназията „Ливингстън“ като национален шампион.

Бил съм в отбраната на отбора на „Дюк“ и капитан на два шампионски отбора от НССА^[5]. Играл съм и за бостънския „Селтикс“.

А после внезапно — пух! — и всичко изчезна.

Някой изкрешя:

— Смяна!

Джак намести защитните си очила и изтича на игрището. Тренъорът на противниковия отбор посочи към Джак и извика:

— Хайде, Конър! Този е подходящ! Висок и бавен. Заобиколи го!

Бащата, страдащ от синдрома на Турет, изстена:

— Геймът свърши. Защо го вкарват? Висок и бавен ли? Добре ли чух?

Вторачих се в стария тренъор на отбора на „Касълтън“. Покритата му с гел рехава коса стърчеше нагоре, а с тъмната си козя брадичка той напомняше на преждевременно състарено момче. Беше висок — аз съм метър и осемдесет и пет, а тренъорът стърчеше близо пет сантиметра над мен и, доколкото можах да преценя, тежеше десетина-петнайсет килограма повече.

— Той ли е висок и бавен? — повторих думите му аз. — Можеш ли да повярваш, че тренъорът току-що го изрече на висок глас?

Уин сви рамене.

Аз също се опитах да се отърся от неприятното усещане. Играта се бе разгорещила. Карай да върви.

Резултатът беше равен — 24:24, когато стана белята. Случи се точно след таймаута и топката бе в отбора на Джак; момчетата се бяха скуччили под коша на противника. Внезапно „Касълтън“ решиха да

направят преса. Джак бе свободен. Подадоха му топката, защитата се появи до него, ала за миг той се обърка. Случва се.

Огледа се за помощ. Обърна глава към скамейката на „Касълтън“, най-близката до него, и високият треньор с щръкналата коса изкрешя, като сочеше към коша:

— Стреляй! Стреляй!

Погрешният кош.

— Стреляй! — викна отново треньорът.

И тогава Джак, който обичаше да слуша и да се доверява на повъзрастните, стреля.

Топката влезе в коша. В погрешния кош. Две точки за „Касълтън“.

Родителите на хлапетата от отбора на „Касълтън“ заподскачаха от радост, смееха се. Родителите на противниците им от „Ливингстън“ отчаяно замахаха с ръце и се развикаха, покрусени от грешката на един петокласник. Тогава треньорът на „Касълтън“, младежът с щръкналата коса и козята брадичка, поздрави помощника си, като го плесна по ръката, посочи към Джак и се провикна:

— Хей, хлапе, ще чакам пак да го направиш!

Джак беше най-едрото момче на игрището, ала в този миг сякаш се бе смалил. Глупавата усмивка изчезна от лицето му. Устните му трепереха. Смутено премигваше с очи. Цялото същество на хлапето се гърчеше, гърчеше се и моето сърце.

Един баща от отбора на „Касълтън“ шумно аплодираше. Смееше се и като събра длани около устата си, се провикна като в мегафон:

— Подай на високото момче от другия отбор! Той е най-добрият ни играч!

Уин тупна мъжа по рамото.

— Я мълъквай!

Бащата обърна глава към него, видя снобските му дрехи, русата коса и изящните черти на лицето му. Бе на път да се ухили и да изругае в отговор, ала нещо в него — вероятно жизненоважният инстинкт на работолепието за продължение на вида — го накара да размисли. Той срещна леденосините очи на Уин, заби поглед в земята и изрече:

— Да, съжалявам, не беше на място.

Не чувах нищо. Не можех да помръдна. Седнах и се загледах в самодоволния треньор с козята брадичка. Кръвта шумеше в ушите ми.

Дочух сигнала за края на полувремето. Треньорът с щръкналата коса продължаваше да се смее и да клати удивено глава. Един от помощниците му се приближи до него и му стисна ръка. Няколко родители и зрители направиха същото.

— Трябва да потеглям — обади се Уин.

Не казах нищо.

— Да се навъртам ли наоколо? В случай на нужда?

— Не.

Уин отсечено кимна с глава и си тръгна. Не отделях поглед от треньора с щръкналата коса. Станах и се отправих надолу, като стъпвах върху клатушкащите се скамейки. Стъпките ми отекваха в салона като гръмотевици. Треньорът тръгна към вратата. Поех след него. Той се отправи към банята, усмихващ се досущ като идиот, какъвто безспорно беше. Зачаках пред вратата.

Когато той излезе, аз изрекох:

— Ти си бил голяма работа бе.

Върху ризата му бяха изписани думите: „Боби, тренъор“. Той се спря и се вторачи в мен.

— Моля?

— Не е ли голяма работа да накараши едно десетгодишно хлапе да стреля в погрешния кош? — попитах аз. — Ами онова палаво подвикване: „Хей, хлапе, ще чакам пак да го направиш!“, след като го бе унижил? Ти си бил голяма работа бе, тренъор Боби.

Треньорът присви очи. Отблизо беше едър и широкоплещест, имаше здрави ръце, яки пръсти и чело като на неандерталец. Познавах този тип хора. Кой не ги знае?

— Беше част от играта, приятел.

— Да се присмиваш на десетгодишно момче? Това ли наричаш ти „част от играта“?

— Да влезеш в мислите на противника. Да го накараши да направи погрешен ход.

Замълчах. Той ме преценяваше и реши, че, аха! — като нищо ще ме надвие. Здравенящи като тренъора Боби винаги са сигурни, че могат да надвият всекиго. Аз само го бройках с очи.

— Проблем ли имаш? — попита той.

— Това са десетгодишни хлапета.

— Да, правилно, хлапета. Ами ти какъв си? Един от превзетите, докачливи татковци, дето си мислят, че на игрището всички са равни? Не бива да се нараняватничии чувства, не бива да има победители и победени... хей! Може би не трябва да записваме и резултатите, а?

Приближи се помощник-треньорът на „Касълтън“. Носеше подобна като на Боби риза, на която бе извезано „Пат, помощник-треньор“.

— Боби? Второто полувреме започва всеки момент.

Направих крачка напред.

— Просто прекратете мача.

Както очаквах, треньорът Боби се ухили и попита:

— Или какво?

— Момчето е чувствително.

— Голям праз. Ако е толкова чувствителен, да не играе.

— А може би ти не трябва да си треньор?

Тогава помощник-треньорът Пат пристъпи напред. Погледна ме и на лицето му се разля онази усмивка, която толкова добре познавах.

— Я виж ти!

— Какво? — попита треньорът Боби.

— Не го ли позна?

— Кого?

— Майрън Болитар.

Наблюдавах как треньорът Боби напряга ум, за да си спомни току-що произнесеното име — сякаш на челото му имаше прозорче, през което се виждаше как топчето на мисълта му се търкаля по малките коридорчета и набира все по-голяма скорост. Когато то удари в целта и се укроти, треньорът Боби се ухили, от което козята му брадичка практически се разцепи в ъглите.

— Голямата суперзвезда — изрече той и направи движение с пръстите си във въздуха, като да изписва кавички. — Която не можа да го вкара на професионалите? Световноизвестното копеле?

— Същият — дададе помощник-треньорът Пат.

— Сега разбирам.

— Хей, треньор Боби — обърнах се към него аз.

— Какво?

— Остави хлапето на мира.

Той свъси вежди и рече:

— Не се забърквай с мен.

— Имаш право. Няма. Искам само да оставиш хлапето на мира.

— Няма начин, приятел.

Той се усмихна и се приближи.

— Това ли ти е проблемът?

— Да, при това е много голям.

— Какво ще кажеш да го дискутираме след мача? Само двамата?

Кръвта ми кипна.

— Предизвиква ли ме?

— Аха. Освен ако не си страхопъзъльо, разбира се. Страхопъзъльо ли си?

— Не съм страхопъзъльо — отвърнах.

Понякога съм доста находчив в острите отговори. Опитвам се да се държа на положение.

— Чака ме мач. Но после двамата с теб ще си поговорим.

Схваща ли?

— Схващам.

Ето пак. Много съм добър, казах ви. Треньорът Боби заби пръст в лицето ми. Идваше ми да го захапя — това винаги привлича вниманието.

— Мъртъв си, Болитар. Добре ли ме чу? Мъртвец си.

— Слепец ли? — попитах аз.

— Мъртвец.

— Ох, олекна ми. Защото ако ще съм слепец, няма да имам възможност да ти се любувам. Но като си помисля, ако ще съм мъртвец, пак няма да мога да ти се радвам.

Прозвуча сигналът. Помощник-треньорът Пат каза:

— Хайде, Боби.

— Мъртвец — за кой ли път произнесе Боби.

Сложих длан на ухото си, сякаш недочувам, и извиках:

— Какво?

Ала той вече се беше обърнал. Загледах се след него. Отдалечаваше се със самоуверена и бавна походка, с изправени рамене, размахал ръце малко по-широко, отколкото бе необходимо. Тъкмо се канех да изкрештя някоя глупост, когато усетих допира на нечия длан върху ръката ми. Извърнах се. Беше Али, майката на Джак.

— Какво стана? — попита тя.

Али имаше огромни зелени очи, а лицето ѝ бе открито и умно. Не беше по силите ми да устоя на изражението ѝ. Искаше ми се да я взема на ръце и да я покрия с целувки, но някой можеше да си рече, че не му е там мястото.

- Нищо — отвърнах аз.
- Как мина първото полувреме?
- Мисля, че загубихме с две точки.
- Джак вкара ли кош?
- Ами... като че ли не.

За миг Али спря погледа си върху лицето ми, където забеляза нещо и то не ѝ хареса. Извърнах се встрани и се отправих обратно към скамейките. Седнах. Али се настани до мен. Играта бе навлязла в третата минута, когато Али попита отново:

- И така, какво се случи?
- Нищо.

Опитах се да се наместя на неудобното си място.

- Лъжец — каза Али.
- Следя играта.
- Лъжец.

Хвърлих поглед към нея, към красивото ѝ открито лице, към луничките, които не биваше да са там, не и на възрастта, на която беше, но които я правеха дяволски привлекателна, и също забелязах нещо.

- И ти си доста разсеяна.

Не само днес, помислих си аз. През последните няколко седмици нещата между нас не вървяха много добре. Усещах, че Али е дистанцирана, че нещо я тревожи, но тя не казваше нищо. Тъй като самият аз имах доста работа, не настоявах да сподели тегобите си с мен.

Али продължи да се взира в игрището.

- Джак игра ли добре?
- Прекрасно — отвърнах аз и добавих: — В колко часа ти е полетът утре?
- В три.
- Ще те откарам до летището.

Ирин, дъщерята на Али, бе приета в Аризонския университет. Али, Ирин и Джак щяха да заминат, за да настанят първокурсничката.

- Няма нужда. Вече наех автомобил.
- Ще се радвам да ви откарам.
- Всичко е наред.

С тона си тя прекрати всякакви дискусии по въпроса. Опитах се да се съсредоточа в играта. Пулсът ми препускаше. Няколко минути по-късно Али попита:

- Защо зяпаши треньора на другия отбор?
- Какъв треньор?

— Онзи с боядисаната като в евтино предаване по някоя кабеларка коса и с окосменото в стил „Робин Худ“ лице.

- Чакам си бакшиша — отвърнах.

Тя понечи да се усмихне.

- Джак участваше ли активно в първото полувреме?
- Както обикновено — отвърнах.

Геймът свърши. „Касълтън“ победиха. Тълпата изригна в неистови овации. Треньорът на Джак, откъдето и да го погледнеш свестен тип, бе предпочел изобщо да не го включва във втората половина на играта. Али малко се разтревожи от този факт — обикновено треньорът даваше равен шанс на всеки — ала реши да го подмине.

Отборите се скуччиха в ъглите. Двамата с Али останахме да чакаме пред вратата на салона в училищния коридор. Не мина много време. Треньорът Боби се приближи до мен, походката му бе както преди, само че този път бе свил ръцете си в юмруци. С него имаше още трима, в това число и помощник-треньорът Пат — всичките бяха едри и яки, но не чак такива юначаги, за каквито се мислеха. Треньорът Боби се спря на около метър от нас. Тримата му придружители се разпръснаха, навиха ръкави и се загледаха в мен.

В първия миг никой не каза и дума. Само ме гледаха страшно.

— Този ли е моментът, в който се очаква да се напикая в гащите от страх? — попитах.

Треньорът Боби отново направи онова движение с пръста на ръката си.

- Знаеш ли къде е барът в „Ливингстън“?
- Разбира се — отвърнах.
- Довечера в десет. Зад паркинга.

— След вечерния ми час — забелязах аз. — Не си правя срещите по никое време. Първо вечерята. Може би ще ми донесете и цветя?

— Ако не се появиш — и той приближи пръста си до лицето ми, — ще намеря друг начин да поискам удовлетворение. Схваща ли?

Не схванах, ала преди да успея да помоля да ми го разясни, той се отдалечи с тежка стъпка. Приятелчетата му го последваха. Обърнаха се назад. Помахах им с ръка за сбогом. Единият се загледа в мен по-дълго, отколкото изискваше приличието, и аз му изпратих въздушна целувка. Той тутакси извърна глава, сякаш му бях зашлевил плесница.

Въздушна целувка — любимият ми жест, когато изразявам неприязната си към човешкия род.

Обърнах се към Али и щом зърнах лицето й, мислено изстенах: „Ох!“.

— Какво беше това, по дяволите?

— Преди да пристигнеш, нещо се случи по време на играта — обясних аз.

— Какво?

Разказах ѝ.

— Значи си се скарал с треньора?

— Да.

— Защо? — попита тя.

— Как така защо?

— Влошил си положението. Не го ли виждаш, че е надут като пуйк? Децата ги разбираят тези неща.

— Джак за малко да се разплаче.

— Аз ще се оправя с него. Нямам нужда от мъжкарските ти изблици.

— Не беше мъжкарски изблици. Исках да престане да се заяжда с Джак.

— Нищо чудно, че не взе участие във второто полувреме. Вероятно треньорът му е забелязал идиотското ти представление и е проявил достатъчно прозорливост да не разпалва огъня. Сега по-добре ли се чувствуваш?

— Все още не — отвърнах аз. — Но когато довечера разбия мутрата му, и това ще стане.

— Не си го и помисляй.

— Нали го чу какво каза?

Али поклати глава.

— Не мога да повярвам. Какво, по дяволите, си направил?

— Застьпих се за Джак.

— Навлязъл си в чужда територия. Нямаш това право. Ти си...

Тутакси мълкна.

— Кажи го, Али.

Тя затвори очи.

— Права си. Аз не съм му баща.

— Не това щях да кажа.

Напротив, имаше предвид тъкмо това, ала карай да върви.

— Може и да не е моята територия, ако става въпрос за Джак, макар че не си съвсем права. Дори да бе обидил нечие друго хлапе, пак бих му се противопоставил.

— Защо?

— Защото не е прав.

— И кой си ти, та да го съдиш?

— Как да не го съдя? Има правилни неща, има и неправилни неща. Той постъпи неправилно.

— Той е едно арогантно прасе. Има такива хора. Това е животът. Джак го разбира или с възрастта и натрупания опит тепърва ще го разбере. Това също е част от пътя към зрелостта — да си нямаш работа с прасета. Не ти ли е ясно?

Замълчах.

— А ако синът ми се е чувствал тъй дълбоко наранен — просъска през зъби Али, — кой си ти, че да го пазиш в тайна? Дори попитах защо двамата сте разговаряли през полувремето, не помниш ли?

— Помня.

— Ти каза, че нямало нищо.

Продължавах да мълча.

— Какво си мислеше, Майрън? Че ще усмириш малката дама?

— Не беше така.

Али поклати глава и мълкна. Сякаш бе изпуснала всичкия си въздух.

— Какво? — попитах.

— Допуснах те твърде близо до него — заяви тя.

Сърцето ми се бе качило в гърлото.

— По дяволите — рече тя.

Аз чаках.

— Понякога си доста недосетлив за чудесния чувствителен мъж, какъвто си в действителност.

— Може би не трябваше да му искам сметка, така ли? Но ако беше чула как изкрештя на Джак да го направи отново, ако беше видяла физиономията на Джак...

— Нямам предвид това.

Спрях и се замислих.

— В такъв случай имаш право. Аз съм тъпак.

Висок съм метър и осемдесет и пет. Али е с трийсет сантиметра по-ниска. Бе застанала до мен и ме гледаше от долу нагоре.

— Не отивам в Аризона, само за да настаня Ирин. Това не е единствената причина за заминаването ми. Родителите ми живеят там. Неговите също.

Знаех какво искаше да каже — говореше за родителите на покойния си съпруг, за призрака, който бях свикнал да приемам и дори понякога да прегръщам. Този призрак никога не си отиваше. Не бях сигурен дали изобщо ще го направи, макар понякога искрено да го желаех, но това, разбира се, бе ужасно от моя страна.

— Те — имам предвид и бабите, и дядовците на децата — искат да се преместим да живеем там. За да са близо до внуките си. Като си помислиш, в желанието им има логика.

Кимнах с глава, защото не знаех какво друго да сторя.

— Джак и Ирин, пък и аз, имаме нужда от това.

— От какво?

— От семейство. Неговите родители имат нужда да участват в живота на Джак. Повече не могат да се справят със студения климат тук. Разбиращ ли го?

— Разбира се.

Тонът ми изглеждаше смехотворен дори в собствените ми уши — сякаш не аз, а някой друг произнасяше думите.

— Родителите ми са намерили апартамент и искат да го видим — каза Али. — В същия блок, където е и техният.

— Апартаментите са хубаво нещо — задърдорих аз. — Лесни са за поддръжка. Плащаш си веднъж месечно и толкоз, нали?

Сега пък тя мълкна.

— Значи така — казах. — Да не увъртаме повече, какво означава това за нас двамата?

— Искаш ли да се преместиш в Скотсдейл? — попита тя.

Аз се поколебах.

Тя положи длан върху ръката ми.

— Погледни ме.

Погледнах я. И тогава Али каза нещо, което никога не съм очаквал:

— Не сме свързани завинаги, Майрън. И двамата го знаем.

Банда дечурлига прелетяха покрай нас. Едно от тях се бълсна в мен и каза:

— Извинете.

Някакъв рефер наду свирката си. Прозвуча сигнал.

— Мамо?

Джак, да е жив и здрав този малчуган, се появи иззад ъгъла. Двамата с Али се отърсихме от потискащия разговор и му се усмихнахме. Той не отвърна на усмивките ни. Обикновено ставаше така, че независимо колко ужасно се е представил на игрището, Джак се появяваше като новороден, усмихващ се и двамата радостно си плясвахме дланите за поздрав. Но не и днес.

— Хей, хлапе! — викнах аз, тъй като не знаех какво да кажа. Много пъти съм чувал как хората в подобно положение заявяват: „Браво, беше много добре!“, ала децата знаят, че това е лъжа, че ги гледат със снизходжение и от това нещата се влошават още повече.

Джак изтича към мен, обгърна кръста ми с ръце, зарови лице в гърдите ми и захлипа. Стоях и притисках главата му към себе си. Али ме наблюдаваше. Изражението й никак не ми се понрави.

— Денят беше тежък — казах. — На всички ни се случва. Не допускай да повлияе на самочувствието ти. Направи всичко, на което беше способен, повече не би могъл, нали?

После добавих нещо, което момчето не можеше да разбере, но си беше чиста истина:

— Тези мачове не са чак толкова важни.

Али постави ръце върху рамото на сина си. Той ме пусна, обърна се към нея, после отново зарови лице в мен.

Останахме така известно време, докато хлапето се успокои. Плеснах с ръце и се насилих да се усмихна.

— Някой да иска сладолед?

Джак бързо се съвзе:

— Аз!

— Днес не — възпротиви се Али. — Трябва да си пригответим багажа.

Джак се намуси.

— Може би някой друг път.

Очаквах Джак да отвърне: „Ооо, мамо!“, но изглежда и той бе доловил нещо в тона ѝ. Наклони глава на една страна, после отново се обърна към мен, без да противоречи. Двамата докоснахме кокалчетата на пръстите си — така се поздравяхме при среща и раздяла, със свити в юмрук пръсти на едната ръка — и Джак се отправи към вратата.

Али ми направи знак с очи да погледна вдясно. Проследих погледа ѝ и зърнах треньора Боби.

— Да не си посмял да се караш с него — каза тя.

— Той ме предизвика — възроптах аз.

— По-големият мъжкар отстъпва.

— Да, но във филмите. Там, където се носи вълшебен прах, където царстват великденските зайци и добрите феи. В реалния живот мъжът, който отстъпва, се смята за слабак.

— Направи го заради мен, става ли? Заради Джак. Довечера не ходи в онзи бар. Обещай ми.

— Но нали ми заяви, че ако не се появя, щял да получи удовлетворение по друг начин, нещо от този род.

— Надут пуйк — ето какво е той. Обещай ми.

Тя ме накара да я погледна в очите.

Поколебах се, но само за малко.

— Добре, няма да се появявам.

Тя тръгна да си ходи. Не ме удостои дори с целувка по бузата.

— Али?

— Какво?

Внезапно коридорът ми се стори доста пуст.

— Късаме ли?

— Искаш ли да живееш в Скотсдейл?

— В мига ли искаш отговор?

— Не. Но вече го знам. Ти също.

[1] Известна американска модна дизайнерка. — Б.пр. ↑

[2] На 6 май 1937 година дирижабълът „Хинденбург“ се запалва във въздуха и изгаря за по-малко от минута. Нарекли го „Летящия ковчег“. Гледката била ужасяваща. — Б.пр. ↑

[3] Наследствено неврологично заболяване, при което пациентът страда от множество двигателни и речеви тикове. В миналото синдромът е бил свързан предимно с неволните ругатни и неуместни коментари, които страдащите произнасят натрапчиво. — Б.пр. ↑

[4] Популярна игра в Англия с дискове и стикове. Играе се върху дървена повърхност, например на палубата на кораб. — Б.пр. ↑

[5] Националната студентска спортна асоциация. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Не мога да кажа колко време бе минало. Навярно минута-две. После се отправих към автомобила си. Небето беше сиво. Ръмеше. Спрях за миг, затворих очи и вдигнах лице нагоре. Мислех си за Али. Мислех си за Териса в луксозния парижки хотел.

Наведох глава, направих още две крачки — и тъкмо тогава забелязах треньора Боби и приятелчетата му в шевролета.

Въздъхнах.

И четиридесета бяха там: на волана седеше помощник-треньорът Пат, на мястото до него се бе настанил треньорът Боби, а другите двама се мъдреха на задната седалка. Извадих мобилния си телефон и натиснах бутона за скоростна връзка веднъж. Уин вдигна още на първото позвъняване.

— Казвай — отсече той.

Винаги отговаряше по този начин на телефона, дори когато ясно виждаше изписан на екрана собствения ми номер — доста е досадно, така е.

— Ще направиши добре да се върнеш — уведомих го аз.

— О! — отговори Уин с щастливия глас на хлапе, което току-що е получило коледните си подаръци. — Добре, добре.

— След колко време ще си тук?

— Наблизо съм. Помислих си, че може да стане нещо подобно.

— Недей да стреляш по никого — посъветвах го аз.

— Да, мамо.

Автомобилът ми бе паркиран в задната част на паркинга. Шевролетът бавно се приближи. Дъждът леко се усили. Чудех се какъв ли е планът им — несъмнено са замислили нещо, прилягащо на недоразвитите им мозъци — и реших да действам според ситуацията.

Ягуарът на Уин се показва и спря на разстояние от мен. Аз карам форд таунус. Уин никак не харесва колата ми. За нищо на света не би се возил в нея. Извадих ключовете и натиснах дистанционното. Колата тихо изпиука и се отключи. Вмъкнах се вътре. Тогава шевролетът се раздвижи. Тръгна с голяма скорост и спря точно зад таунуса.

Блокираха ме. Първи навън изхвърча треньорът Боби, като поглаждаше козята си брадичка с ръка. Двамината дебелаци го последваха.

Въздъхнах и докато се приближаваха, ги загледах в огледалото за обратно виждане.

— Какво обичате? — попитах ги аз.

— Чухме, че гаджето те е зарязало — отвърна той.

— Невъзпитано е да се подслушват чужди разговори, треньор Боби.

— Помислих си, че може да промениш решението си и да не се появиш. Затова смятам да разрешим спора си още сега. На място.

Треньорът Боби наведе главата си и лицето му се озова току пред моето.

— Освен ако не си страхопъзъло.

Попитах го:

— За обяд си ял риба тон, нали?

Уин спря ягуара си точно до шевролета. Треньорът Боби отстъпи крачка назад и присви очи. Уин излезе от колата. Четиримата го погледнаха и свъсиха вежди.

— Кой, по дяволите, е този?

Уин се усмихна и вдигна ръка, сякаш току-що го бяха представили като участник в телевизионно шоу и очаква публиката да отбележи появата му с бурни ръкопляскания.

— Радвам се, че съм тук — обяви той. — Много благодаря.

— Приятел ми е — обясних аз.

— Този ли? — Боби започна да се смее, дебелациите му пригласяха в хор. — Ами, да, разбира се.

Излязох от автомобила. Уин се приближи до тримата сладури.

Треньорът Боби каза:

— Ще те сритам в задника.

Свих рамене.

— Прицели се добре.

— Наоколо има твърде много хора. Дай да отидем в гората — посочи с ръка той. — На поляната никой няма да ни беспокои.

Уин се намеси:

— Откъде, моля ви се, знаете за полянката?

— Учил съм в тукашната гимназия. Сритал съм доста задници на онази полянка. — И като наду перки, добави: — Бях капитан на футболния отбор.

— Леле! — с монотонен глас произнесе Уин. — Ще ми дадеш ли фланелката си за училищния бал?

Треньорът Боби посочи с дебелия си пръст към Уин.

— Ако не си затвориш устата, ще си бършеш кръвта с нея.

Уин правеше всичко възможно да не изглежда извънмерно лекомислен.

Спомних си обещанието, което бях дал на Али.

— И двамата сме зорели мъже — започнах аз. Всяка моя дума звучеше така, сякаш изплювах парчета стъкло от устата си. — Не би трябвало да прибягваме до юмручно право, не мислиш ли?

Погледнах през него към Уин. Уин се мръщеше.

— Наистина ли чух да използваш термина „юмручно право“?

Треньорът Боби навлезе в личното ми пространство.

— Страхопъзъльо ли си?

Пак този страхопъзъльо.

Но аз бях по-големият мъжкар — а по-голям мъжкар е онзи, който първи се оттегля. Така е правилно.

— Да — казах. — Страхопъзъльо съм. Сега доволен ли си?

— Чухте ли го, момчета? Той е страхопъзъльо.

Трепнах, ала бях все тъй силен. Или слаб, зависи от гледната точка. Аха, по-големият мъжкар. Това бях аз. Никога не бях виждал Уин тъй оклюман.

— А сега имате ли нещо против да преместите колата си, за да си тръгна? — попитах.

— Дадено — отвърна треньорът Боби. — Но те предупредих.

— За какво си ме предупредил?

Той отново се върна в личното ми пространство.

— Не искаш да се биеш, добре. Ала ще си го изкараме на момчето ти.

Кръвта се вдигна в главата ми.

— За какво говориш?

— Трепетликата, дето стреля в погрешния кош ли? От сега нататък ще ми служи за мишена. Ще го вземем на мушка. Щом се появи възможност да влезем в мислите му, ще го направим.

Вероятно съм отворил уста, не съм сигурен. Погледнах към Уин, за да съм сигурен, че съм чул правилно. Уин вече не изглеждаше оклюман. Потри ръце.

Отново се обърнах към треньора Боби.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозен съм като смъртта.

Преиграх наум обещанието, което бях дал на Али, като търсех да открия някаква пролука. След преживяната злополука, която сложи край на баскетболната ми кариера, имах нужда да доказвам на света, че съм благодаря, добре. Ето защо записах право — в „Харвард“. Ето го и Майрън Болитар в пълния си блесък — учен-спортсист-свръхобразован-адвокат-веселяк. Юрист с научна степен. Което означаваше, че винаги можех да открия вратичка в закона.

Какво всъщност бях обещал? Спомних си точните думи на Али: „Довечера не отивай в онзи бар. Обещай ми“.

Ами, да. Това тук не беше бар, нали така? Беше залесено място зад едно училище. Значи можех да не уважа смисъла, но не и буквата на закона. А буквата в този случай беше от съдбовно значение.

— Да го направим — склоних аз.

Шестимата тръгнахме към гората. Уин практически се изхлузи от групата ни. На двайсетина метра разстояние имаше полянка. По земята бяха нахвърляни фасове и кутии от бира. Това е то училището. Винаги едно и също.

Треньорът Боби зае място в средата на полянката. Вдигна дясната си ръка и ме повика. Подчиних се.

— Господа — каза Уин, — преди да започнете, отделете ми минута от времето си.

Всички обърнаха поглед към него. Уин стоеше до клонест клен заедно с помощник-треньора Пат и двамата побойници.

— Ако не ви предложа тази консултация — продължи Уин, — ще се чувствам престъпно нехаен.

— Какво, по дяволите, бръщолевиш? — попита треньорът Боби.

— Не говоря на теб. Консултацията има за цел да послужи на тримата ти приятели.

Уин ги изгледа един по един.

— Възможно е да се изкушите в някой момент да се притечете на помош на треньора Боби. Това би било огромна грешка. Първия от вас,

който направи дори една крачка към тях двамата, го чака болница. Забележете, че не използвах думи като „възпирам“, „наранявам“ или „увреждам“. Само думата „болница“.

Те го гледаха.

— Това е консултацията, която исках да ви дам.

Обърна се към мястото, където стояхме аз и треньорът Боби.

— А сега да се върнем на вашия скандал.

Треньорът Боби ме погледна.

— Сериозно ли говори този?

Ала аз вече бях навлязъл в състояние, което никак не беше добро. Обхвана ме гняв. А когато ще се биеш, гневът не е добър съветник. Нужно ти е време, за да позабавиш нещата, да укротиш пулса си, да не оставиш адреналинът да те парализира.

Боби ме погледна и за първи път в очите му забелязах колебание. Ала в същия миг си спомних смеха му, когато посочи към погрешния кош и каза: „Хей, хлапе, направи го пак!“.

Поех си дълбоко въздух.

Треньорът Боби сви ръцете си в юмруци и застана като боксьор. Направих същото, макар видът ми да не бе тъй непреклонен. Леко подскачах на място с превити в коленете крака. Боби бе много едър мъж, побойникът на квартала, така че да застава лице в лице с уплашени противници не беше нещо ново за него. Не бях в категорията му.

Ето и някои факти относно борбата. Първо и основно правило: всъщност никога не можеш да бъдеш сигурен как ще се развият нещата. Всеки един от двамата би могъл да нанесе решаващия удар. Да си самоуверен е грешка. Но истината беше, че всъщност треньорът Боби нямаше шанс. Не приемайте думите ми за липса на скромност. Независимо от мнението на родителите, насядали допреди малко върху паяновите скамейки в салона (те наемаха частни треньори за своите свръхнатоварени деца, пътуващи с третокласните си отбори), в поголямата си част спортистите се формират още в утробата на майката. Вярно е, нужен ти е хъс, тренировки, практика, ала съвсем друго си е вродената дарба.

Природата рано или късно си казва думата.

Бях надарен с невероятно бързи рефлекси и безотказна координация на движенията. Така е, не се хваля. Все едно да говоря за

цвета на косата си, за ръста или добрия си слух. Просто е така. Дори не говоря за годините труд, през които тренирах тялото си и се научих се боря истински. Но и това е пак от природата.

Треньорът Боби постъпи, както очаквах. Пристъпи напред и широко замахна с ръка. Широкият замах не е подходящ срещу понисък противник. Когато ти дойде до главата, бързо го научаваш — най-краткото разстояние между две точки е правата линия. Когато нанасяш удари, добре е да го знаеш.

Леко се плъзнах вдясно. Не много. Достатъчно, за да посрещна удара с лявата си ръка и в същото време да остана близо, за да нанеса контраудара. Боби остана незащитен. Времето забави своя ход. Имах възможност да уцеля една от оголените му точки.

Избрах гърлото.

Свих ръка и с всички сили забих юмрука си в адамовата му ябълка.

Чу се звук, сякаш нещо се пръсна. И това сложи край на битката. Знаех го. Или поне би трявало. Отстъпих крачка назад, а той се сви надве, за да си поеме дъх.

Ала насмешливият му глас още звучеше в ушите ми... „Хей, хлапе, направи го пак... Той ще ми служи за мишена... Когато имаме възможност, ще го направим... Страхопъзъльо!“

Не биваше да го оставям да падне на земята. Трябваше да го попитам дали му е достатъчно и толкова. Ала бях изпуснал юздите на гнева си. Не можех да се спра. Сънах лявата си ръка и започнах да му нанасям удари, като се въртях в посока, обратна на часовниковата стрелка. Възнамерявах накрая да цапардосам с лакът дебелака право във физиономията.

Докато се въртях, си казах, че това ще бъде унищожителният ми удар. Удар, който чупи кости. Удар, който ще го откара на операционната маса и ще го принуди с месеци да пие обезболяващи медикаменти.

В последния миг обаче дойдох на себе си. Не спрях да го удрям, но се поотдалечих от него. Вместо да се стовари във физиономията му, лакътят ми го прасна по носа. Бликна кръв. Звукът наподобяващ хрущенето, когато стъпиш върху сухи съчки.

Боби се строполи на земята.

— Боби!

Беше помощник-тренъорът Пат. Обърнах се към него, вдигнах длани нагоре и изкрешях:

— Недей!

Ала беше твърде късно. Пат пристъпи напред с готови за бой юмруци.

Уин не шавна. Помръдна само кракът му. Той срита треньора Пат в лявото коляно. То се огъна някак неестествено встрани. Пат изпища и се строполи в калта като прострелян с огнестрелно оръжие.

Уин се усмихна и погледна въпросително към останалите двама.

— Следващият?

Никой не помръдна.

Гневът ми тутакси изчезна. Тренъорът Боби успя да застане на колене с ръка на носа си; галеше го, сякаш носът му бе ранено животинче. Сведох поглед към него. Удивих се от гледката — колко много победеният мъж прилича на малко момче!

— Нека ти помогна — предложих аз.

Кръвта бликаше измежду пръстите му.

— Не ме докосвай!

— Трябва да го притиснеш по-силно. Да спра ли кръвта?

— Казах ти да не ме докосваш!

Тъкмо щях да изрека нещо като оправдание, когато усетих нечия ръка да ме докосва по рамото. Беше Уин. Поклати глава, сякаш казваше: „Няма смисъл“. Беше прав.

Излязохме от гората, без да продумаме.

Когато час по-късно се прибрах у дома, на телефона бяха оставени две гласови съобщения. И двете бяха кратки и доста точни. Първото не ме изненада ни най-малко. Лошите новини се разпространяват бързо в малките градчета.

Гласът на Али: „Не мога да повярвам, че наруши обещанието си“.

Само това.

Въздъхнах. Насилието не е разрешение. Ако ме чуеше, Уин щеше да направи недоволна гримаса, ала наистина, всеки път, когато прибягвах към насилие (а навремето това се случваше доста често), нещата никога не приключваха до там. Насилието отеква надалеч. Ехото му никога не утихва.

Второто съобщение беше от Териса: „Моля те, ела“.

Вече не се опитваше да прикрие отчаянието си.

Изминаха още две минути и мобилният ми телефон завибрира. На дисплея се изписа номерът на Уин.

— Имаме малък проблем — обяви той.

— Какъв проблем?

— Помощник-тренърът Пат. Нали имаше нужда от намесата на ортопед?

— Какво за него?

— Оказва се, че е полицай в „Касълтън“. Всъщност е капитан от полицията, макар че не бих се гордял да облека фланелката му на училищния бал.

— Така ли? — възкликах.

— Планират задържане.

— Вече са започнали — отвърнах.

— Ами да — съгласи се Уин. — При това съм убеден, че всички в града ще повярват на нашите думи, вместо на местния капитан от полицията и на трима души, които са прекарали тук целия си живот.

В думите му имаше логика.

— Мислех си — продължи той, — че бихме могли да прекараме някоя и друга седмица в Тайланд, докато адвокатът ми уреди нещата.

— Идеята си я бива.

— Знам един клуб за господа в Банкок близо до „Патронг стрийт“. Пътуването ни може да започне от там.

— Не мисля — отвърнах аз.

— Колко си добродетелен! Но както и да е. Ти също би могъл да се скатаеш някъде.

— Така и възнамерявам.

Прекъснахме разговора. Аз позвъних в бюрото на Ер Франс.

— Имате ли билети за полета до Париж довечера?

— Как се казвате, господине?

— Майрън Болитар.

— Записах. Къде предпочитате да седите — до прозореца или до пътеката?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Използвам бонусите, които ми дават компаниите поради честите ми полети с тях, за да пътувам в по-горна класа. Не от интерес към безплатната пиянка или по-добрата храна, която сервират там, а заради разстоянието между седалките, което е от голямо значение за мен. Когато пътувам със самолет, винаги сядам по средата между двете широки пътеки, а пред мен неизбежно се настанява някоя възрастна дама, която е толкова дребна, че стъпалата й едва докосват пода, но неизменно решава да плъзне седалката си колкото е възможно назад, като изпитва почти сексуално удоволствие от хрущенето, което коленете ми издават при натиска на облегалката й, и се изтяга назад до такава степен, че по време на целия полет имам възможност да се наслаждавам на покрития й с пърхот скалп.

Не знаех телефонния номер на Териса, но си спомних името на хотела — „Отел Д'Обюсон“. Позвъних и й оставих съобщение, че съм на път. Качих се на борда и напъхах слушалките на портативния диск плейър в ушите си. Скоро потънах в полуспън, характерен за пътуващите в самолет, като си мислех за Али, за първия път, в който определях среща на жена с деца, при това вдовица, спомних си как тя се извърна и рече: „Няма да сме вечно заедно, Майрън...“.

Нима беше права?

Опитах се да си представя живота си без нея.

Обичах ли Али Уайлдър?

Да.

В живота си бях обичал три жени. Първата беше Емили Даунинг, студентското ми гадже в университета „Дюк“. Тя ме замени с мой колега от Северна Карolina. Втората ми любов, най-близкият човек до мен, се казваше Джесика Къlvър и беше писателка. Джесика също разби сърцето ми като чашка от стиропор — а може пък и аз да съм разбил нейното? Едва ли някога щях да разбера. Обичах я с цялото си същество, с всичко, което притежавах, но очевидно то не бе достатъчно. Сега е омъжена. За някой си Стоун. Стоун^[1]. Без майтап.

Третата, да, това бе Али Уайлдър. Аз бях първият мъж, с когото бе започнала да се среща, след като съпругът ѝ загина в Северната кула на Световния търговски център в Ню Йорк на 11 септември. Обичахме се силно, но със спокойна и зряла любов, а предполагам, че не биваше да е такава. Знаех, че краят ѝ ще ме заболи, но няма да ме унищожи. Питах се дали и това бе плод на зрелостта, или след толкова години, когато сърцето ти вече е било разбито, в съзнанието ти се включва никакъв защищен механизъм.

А може би Али е имала право? Нямаше да сме вечно заедно. Така е — простичко, но факт.

Еврите имат стара пословица, която намирам за уместна в случая: „Човек предполага, Господ разполага“. Аз съм отличен пример за това. Жivotът ми бе доста подреден. Станах баскетболна звезда още като дете, предопределен да играе в Националната баскетболна лига за „Бостън Селтикс“. Ала в първите мачове, още преди началото на сезона, Големия Бърт Уесън ме бълсна и аз излязох от строя заради спуканото си коляно. По-късно се помъчих да се върна в играта, ала не стана — вече не бях толкова ефективен. С кариерата ми бе свършено, далеч преди да се прояви на игрището.

Бях роден за глава на семейство, също като мъжа, когото обичах най-много на света: Ал Болитар, моят баща. Той се бе оженил за любимата си, за майка ми Елен, двамата се бяха преместили в едно от предградията на Ливингстън, Ню Джърси, бяха създали семейство, работеха упорито и канеха гости на барбекю в задния двор на къщата си. Такъв живот трябваше да водя и аз — съпруга, която да ме подкрепя, от две до шест деца, които да седят върху паянтовите скамейки в салона и да гледат как играя, може би и куче, баскетболен кош на пътеката в двора, ходене по спортните магазини в събота. Разбирате, нали?

Но ето ме сега, прехвърлил четирийсетте, все още неженен и без семейство.

— Желаете ли нещо за пие? — попита ме стюардесата.

Не съм кой знае какъв пияч, но помолих за уиски със сода. Питието на Уин. Имах нужда от нещо, което да ме упои, да ми помогне да заспя. Отново затворих очи. Да се върна към забравата. Забравата е хубаво нещо.

И така, къде се вместваше Териса Колинс, жената, към която бях полетял?

Не бях мислил за Териса с категориите на любовта. Не и по този начин. Мислех си за гладката ѝ кожа и аромата ѝ на какаово масло. Мислех си за тъгата, която я спохождаше от време на време. Припомнях си как се любихме на онзи остров като двама корабокрушенци. Когато накрая Уин пристигна с яхта, за да ме прибере у дома — времето, прекарано с нея, ми бе дало сили. Но не и на нея. Казахме си сбогом, ала това не беше краят. Териса ми помогна, когато преди осем години имах най-голяма нужда от помощ, после пак изчезна и се потопи в мъката си.

Но сега беше отново тук.

Цели осем години Териса Колинс не се беше появявала не само в моя живот, но и в обществото. През деветдесетте тя бе известна телевизионна звезда, първа водеща в Си Ен Ен, а после внезапно — пух! — и изчезна.

Самолетът кацна и се упъти към аерогарата. Грабнах чантата си — нямаше нужда да мина през проверка на багажа, щом ставаше въпрос само за две нощи престой — и се запитах какво ли ме очаква. Слязох трети по ред и с дългата си крачка успях да заема място на опашката пред гишето за проверка на митничарските и имиграционните власти. Надявах се да свърша бързо, но се бяха призели и други самолети и се натрупаха доста хора.

Опашката се извиваше, оградена с въжета, и приличаше на опашка от филмите на Уолт Дисни. Придвижвахме се бързо. В повечето случаи митничарите махаха с ръка на пътниците да преминават нататък, като бегло надничаха в паспортите им. Когато дойде моят ред, служителката от имиграционните власти погледна в паспорта ми, после ме изгледа в лицето, отново погледна снимката в паспорта и погледът ѝ се върна пак на мен. Позабави се. Аз ѝ се усмихнах, като настроих копчето „Неустоим чар“ на СЛАБО. Не исках горката жена да започне да се разсьблича още тук, в митницата.

Служителката се извърна, сякаш бях изрекъл някаква грубост. Кимна с глава на своя колега. Когато отново ме погледна, дадох си сметка, че трябва да завъртя копчето малко повече. Да се усмихна пошироко. Да премина от СЛАБО на ЗАШЕМЕТЯВАЩО.

— Застанете встриани, моля — намръщено каза тя.

Продължавах да се хиля като идиот.

— Защо?

— Колегата ми ще разгледа вашия случай.

— Нима съм „случай“? — попитах.

— Моля, застанете встани.

Задържах опашката и чакащите недоволстваха. Отстъпих встани.

Униформеният служител каза:

— Моля, последвайте ме.

Това не ми хареса, но нима имах избор? Питах се, защо тъкмо аз? Може би съществуваше някакъв френски закон срещу очарование като моето, тъй като — ами, да! — трябваше да има нещо такова.

Служителят ме отведе в малко помещение без прозорци. Бежовите стени бяха голи. Зад вратата имаше две куки със закачалки на тях. Седалките бяха пластмасови. В ъгъла имаше маса. Служителят взе чантата ми и я постави отгоре. Започна да се рови в багажа ми.

— Изпразнете си джобовете, ако обичате. Оставете всичко в тази купа. Събуйте се.

Подчиних се. Портфейл, мобилен телефон модел „Блекбъри“, няколко дребни банкноти, обувки.

— Трябва да ви претърся.

Проявяваше голямо старание. Помислих си да пусна някоя шега по адрес на работата му или да му предложа да използва и разузнаването за своята цел, ала не бях сигурен в чувството за хумор на французите. Дали Джери Луис^[2] бе известен във Франция? А може би визуалният гег би бил по-подходящ?

— Седнете, моля.

Седнах. Той излезе и взе вещите ми със себе си. Останах сам цели трийсет минути — да поохладя чувствата си, както казват. Това не ми харесваше.

В стаята влязоха двама мъже. Първият беше по-млад, към трийсетгодишен може би, приятен на вид, с пясъчноруса коса и с тридневна брада, каквато си пускат хубавите момчета, за да изглеждат по-солидни. Носеше джинси и ботуши, закопчана догоре риза с навити до лактите ръкави. Облегна се на стената, кръстоса ръце на гърдите си и задъвка клечка за зъби.

Другият беше над петдесетгодишен с огромни телени очила и увиснала мазна коса, която очевидно имаше нужда от сресване. Когато влезе, изтриваше ръцете си с хартиена салфетка. Якето му сякаш бе специално изработено „само за членове на клуба“.

Толкова за французите и тяхната висша мода.

По-възрастният заговори:

— Каква е целта на посещението ви във Франция?

Погледнах го, после преместих поглед върху онъ с клечката за зъби в уста, след това отново отправих очи към първия.

— А вие сте?

— Аз съм капитан Берлеан. А това е офицер Льофевр.

Кимнах с глава на Льофевр. Той продължи да дъвче клечката за зъби.

— Целта на посещението ви? — повтори въпроса си Берлеан. — По работа или за удоволствие?

— За удоволствие.

— Къде ще отседнете?

— В Париж.

— Къде в Париж?

— В „Отел Д'Обюсон“.

Той не си водеше бележки. Никой от тях не носеше нито писалка, нито хартия.

— Сам ли ще бъдете? — попита Берлеан.

— Не.

Берлеан продължаваше да се бърше със салфетката. По едно време спря и намести очилата си с пръст. Понеже все още не бях отговорил, той сви рамене и ме попита:

— Е?

— Имам среща с приятелка.

— Името ѝ.

— Необходимо ли е? — попитах.

— Не, господин Болитар, просто съм любопитен, макар че нямам никаква видима причина да ви задавам подобен въпрос.

Аха, французите обичали сарказма.

— Името?

— Териса Колинс — отвърнах аз.

— Какво работите?

— Агент съм.

Берлеан очевидно се обърка. Но Льофевр, изглежда, не разбираше английски.

— Представлявам актьори, спортисти, писатели — обясних аз.

Берлеан кимна със задоволство. Вратата се отвори. Първият офицер подаде на Берлеан касетата с принадлежностите ми. Постави я върху масата до чантата. После продължи да си бърше ръцете.

— Вие не пътувахте заедно с госпожица Колинс, нали така?

— Не, тя е вече в Париж.

— Ясно. Колко време ще останете във Франция?

— Не знам. Две или три нощи.

Берлеан хвърли поглед към Льофевр. Онзи кимна с глава, отлепи гръб от стената и тръгна към вратата. Берлеан го последва.

— Извинете за неудобствата, които ви причинихме — рече Берлеан. — Пожелавам ви приятно прекарване.

[1] Английската дума „stone“ означава „камък“ на български език. — Б.пр. ↑

[2] Голям американски комедиант, актьор, филмов продуцент и режисьор, писател, певец и хуманист. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Териса Колинс ме чакаше във фоайето.

Прегърна ме, но не силно. Опра тялото си на мен, сякаш диреше подкрепа, но съвсем леко — не че бе на път да се строполи на земята, нищо подобно. И двамата се държахме доста резервирано при първата си среща от осем години насам. И все пак, докато държахме ръцете си, аз затворих очи и ми се стори, че усещам аромата на какао.

За миг си спомних онзи карибски остров — и, нека бъда честен — онова, което ясно отличаваше отношенията ни:екса, разтърсващ съществата ни до дъно. Онова отчаяно разкъсване, което те кара да разбереш по един начин, нямащ нищо общо със садомазохизма, как болката — говоря за емоционалната болка — и удоволствието не само се смесват в едно, а и се усилват взаимно. Ние не се интересувахме от думи, нито от чувства, още по-малко от фалшива утеша или близост, нито дори от резервирани прегръдки, сякаш нежната милувка можеше да спука въздушния балон на отношенията ни, в който временно се бяхме приютили.

Териса се отдръпна. Тя все още беше поразително красива. Не че годините не си личаха, но при някои жени — може би при всички от тази професия, при която се използва малко повече грим и пудра — годините носеха безспорен чар.

— Какво се е случило? — попитах аз.

— Така ли ме посрещаш след всички тези години?

Свих рамене.

— Моето първо изречение към тебе беше: „Ела в Париж!“ — продължи Териса.

— Ще се опитам да върна чара си — обещах аз, — но не и преди да разбера какво ти се е случило.

— Сигурно си останал без сили.

— Добре съм.

— Запазих стая за двамата. За двама души. Отделни спални, така че да имаме избор.

Не казах нищо.

— Човече — опита се да се усмихне Териса. — Толкова е хубаво, че дойде.

И на мен ми беше хубаво. Дори това помежду ни да не е било любов, то не бе изчезнало, беше си останало — силно, истинско, специално. Али беше казала, че няма да сме вечно заедно. Но при Териса, е, може и да не се срещахме всеки ден, но между нас имаше нещо — нещо, което не ми беше лесно да определя, нещо, което ще вдигнеш на рафта, където то ще си остане години наред, за което няма да мислиш непрекъснато, защото си го приел като даденост и вероятно така трябваше да бъде.

— Знаеше, че ще дойда — обадих се аз.

— Така е. А ти знаеш, че ако бях на твоето място, и аз бих направила същото.

Беше права.

— Изглеждаш страхотно — казах.

— Хайде. Да си вземем нещо за хапване.

Портиерът взе багажа ми, крадешком хвърли възхитен поглед към Териса, като ми се усмихна с мъжка завист в стил „Блазе му на копелето“.

„Рю Дофин“ е тясна уличка. Някакъв бял ван бе паркирал до едно такси, като бе заел едва ли не цялото пространство. Шофьорът на таксито високо ругаеше на френски, предположих, че изрича мръсотии, но със същия успех би могъл да пита за някой адрес, макар и доста агресивно.

Завихме вдясно. Беше девет сутринта. В този час на деня животът в Ню Йорк вече се е завъртял на пълни обороти, ала бавно шляещите се парижани тъкмо се бяха вдигнали от леглата си. Стигнахме Сена при „Pont Нуоф“. От дясната ни страна в далечината се извисяваха кулите на катедралата „Света Богородица“. Териса тръгна нататък, по течението на реката, покрай зелените павилиони, известни с антикварните книги, които предлагат, но като че ли сега повече продаваха евтини сувенири. От другата страна на реката се издигаше величествена сграда с мансарда, както се пее в една песен на Спрингстийн^[1], „нахална и гола“. Когато се приближихме до катедралата, казах:

— Ще се смутиш ли, ако заема съответната поза, повлека левия си крак и извикам: „Светилище!“.

— Ще те помислят за турист — отвърна Териса.

— Много добре. Може би ще трябва да си купя барета, на която да е изписано името ми.

— Аха. Тогава няма да се различаваш от групата.

Походката на Териса беше все тъй възхитителна — тя вървеше изящно, с високо вдигната глава и изправени рамене. Забелязах още нещо, свързано с жените в живота ми: всички се движеха великолепно. Според мен самоуверената походка е доста секси, в нея има нещо хищническо, с което някои жени сякаш казват: „Това е мое“. По женската походка може да се съди за много неща.

Спряхме в едно бистро на открито на „Сен Мишел“. Небето все още сивееше, но слънцето сякаш всеки миг щеше да се покаже през облациите. Териса седна и се загледа в мен. Доста дълго изучаваше лицето ми.

— Да не би нещо да ми е заседнало между зъбите? — попитах аз.

Териса направи безуспешен опит да се усмихне.

— Господи, колко ми липсваше!

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Не бях сигурен дали говори тя, или огромният град. Защото Париж бе град, който ти говори. Много е написано за неговата красота и великолепие и всичко, казано за него, е самата истина. Всяка сграда бе малко чудо на архитектурата, празник за очите. Париж приличаше на красива жена, която осъзнава своята красота, това ѝ харесва и, следователно, не ѝ се налага да полага усилия, за да изглежда привлекателна. Просто бе невероятна и всички бяха наясно с този факт.

Но имаше и още нещо: Париж те кара да се чувствуаш — не мога да намеря друга дума — жив. Когато си в този град, иска ти се да вкусваш насладите на живота. Ще ти се да усещаш, просто така, да усещаш, без значение какво. Сетивата ти се изострят. Париж те кара да плачеш и да се смееш едновременно, да се влюбиш, да пишеш стихове, да правиш любов и да композираш симфония.

Териса се пресегна през масата и хвана ръката ми.

— Можеше да ми позвъниш — казах аз. — Да ме уведомиши, че си добре.

— Знам.

— Живея на същото място — продължих аз. — Още работя на Парк авеню. С Уин продължаваме да делим апартамента в „Дакота Билдинг“^[2].

— Купил си къщата на родителите си в Ливингстън — додаде тя. Репликата ѝ не беше плод на случайността. Териса знаеше за къщата. Знаеше и за Али. Тя държеше да ми е ясно, че не ме е изпускала от очи.

— Ти взе, че изчезна — рекох аз.

— Знам.

— Опитах се да те открия.

— И това знам.

— Ще престанеш ли да ми отговаряш така?

— Добре.

— И така, какво се е случило? — попитах я пак.

Тя отдръпна ръката си. Погледът ѝ се заре към Сена. Покрай нас премина млада двойка. Карака се на френски. Жената беше ядосана. Грабна смачканата бирена кутия и замери с нея приятеля си.

— Няма да разбереш — промълви Териса.

— Това е по-лошо, отколкото предишната ти реплика.

Усмивката бе изпълнена с тъга.

— Много съм глупава. Трябваше да те взема със себе си. Твърде много държах на теб, за да допусна да стане така.

Разбрах я. И в същото време нищо не разбирах.

— Без да се обиждаш, но думите ти ми звучат така, сякаш едва сега осмисляш собствените си действия.

— Не е вярно.

— И така, къде беше, Териса?

— Криех се.

— От какво?

Тя поклати глава.

— Защо трябваше да дойда? — попитах аз. — И, моля те, не ми казвай, че си ме повикала, защото съм ти липсвал.

— Не затова те повиках. Искам да кажа, че наистина ми липсваше. Нямаш представа колко много. Но ти си прав, не това бе причината да ти позвъня.

— И така?

Появи се келнерът — в черна престиилка и бяла риза. Териса поръча и за двама ни на чист френски език. Не разбирам бъкел френски, но ми се стори, че ми поръча обрив на ромбоиди върху тричаво брашно.

— Преди седмица ми се обади бившият ми съпруг — започна тя. Дори нямах представа, че е била омъжена.

— Не бях говорила с Рик от девет години.

— Девет години — повторих аз. — Това е приблизително по времето, когато се запознахме.

Тя ме погледна.

— Не се смайвай от аритметичните ми дръзвновения — посъветвах я аз. — Математиката е един от скритите ми таланти. Но не обичам да се хваля.

— Питаш се дали двамата с Рик сме били семейство, когато двамата с теб избягахме на онзи остров?

— Всъщност не.

— Благоприличието ти е покъртително.

— Не съм благоприличен — възпротивих се, като си мислех за сърцераздирателнияекс, който правихме на острова.

— Както мога сама да удостоверя?

— Отново моите скрити таланти — казах. — Но се старая да не се хваля.

— Това е добре. Налага се да те успокоя — когато се запознахме, двамата с Рик бяхме вече разделени.

— И какво искаше твоят бивш съпруг Рик?

— Каза ми, че е в Париж. Настоя спешно да дойда и аз.

— В Париж ли? — попитах.

— Не, в Горно нанадолнище, Ню Джърси. В Париж, разбира се.

Тя затвори очи. Аз чаках.

— Извинявай. Без да искам.

— Няма нищо. Харесвам те такава. Бившият ти каза ли нещо друго?

— Настоя да отседна в „Отел Д'Обюсон“.

— И?

— И това е всичко.

Размърдах се на мястото си.

— И това бе целият телефонен разговор? „Здрави, Териса, Рик е, бившият ти съпруг, с когото не си говорила близо десетилетие, ела веднага в Париж в «Отел Д'Обюсон» и, о, да! — имай предвид, че е спешно!“

— Нещо такова.

— Не го ли попита какво му е спешното?

— Нарочно ли се правиш на задръстен? Разбира се, че го попитах.

— И?

— Не ми каза. Заяви, че трябва лично да ме види.

— И ти заряза всичко и пристигна?

— Да.

— И от Рик ли се криеше?

— Криех се от всички.

— Къде?

— В Ангола.

В Ангола? Засега го оставих да мине покрай ушите ми.

— Че как те откри Рик?

Келнерът пристигна. Носеше две чаши с кафе и нещо, приличащо на сандвич с шунка и сирене.

— Наричат се „Крок месъо“ — обясни ми Териса.

Беше ми познато. Филия хляб с шунка и сирене върху нея, но с префърцуно и име.

— С Рик работехме заедно в Си Ен Ен — каза тя. — Според мен той е най-добрият разследващ журналист в света, но не обича да е в ефир и остава зад камера. Предполагам, че ме е проследил.

Сега, разбира се, Териса бе по-бледа, отколкото тогава, на обляния от слънцето остров. Сините ѝ очи не бяха толкова искрящи, но все още виждах златистите очертания около зениците ѝ. Винаги съм предпочитал тъмнокоси жени, но Териса ме беше покорила със своите светли къдици.

— Добре — казах аз. — Продължавай.

— Направих онова, което искаше. Пристигнах тук преди четири дни. А още не ми се е обадил.

— Позвъни ли му?

— Нямам телефонния му номер. Рик беше особен. Каза ми, че когато пристигна, ще се свърже с мен. Но не го направи.

— Затова ли ми се обади?

— Да — отвърна тя. — Много си добър в издирването на изчезнали хора.

— Ако наистина бях толкова добър, щях да те открия.

— Не си се старал достатъчно.

Виж това можеше и да е вярно.

Тя се наведе напред.

— И помни, че аз бях там.

— Помня.

Тя не спомена очевидното. Беше ми помогнала — тогава, когато животът на много важен за мен човек висеше на косъм. Без нея нямаше да успея. Той щеше да умре. Нямаше нужда да казва, че съм й задължен. Знаех го.

— Дори не си сигурна дали бившият ти съпруг е изчезнал, или не — уточних аз.

Териса не отговори.

— Може да го е замислил като малко отмъщение. Може би Рик има извратено чувство за хумор. А може и това да не е толкова важно. Възможно е да е променил решението си.

Гледаше ме още известно време.

— Но ако е изчезнал, не съм сигурен дали мога да помогна. Е, да, като се върна у дома, бих могъл да предприема някои действия. Но тук сме в чужда страна. Не знам и дума от езика. Не разполагам с Уин, който да ми помага, няма я и Есперанца, нито Голямата Синди.

— Аз съм тук. Говоря езика.

Погледнах я. В очите ѝ имаше сълзи. Бях я виждал съкрушенна, но не и в този вид. Поклатих глава.

— Какво премълчаваш?

Тя затвори очи. Аз чаках.

— Гласът му — отвърна тя.

— Какво за гласа му?

— Двамата с Рик започнахме да се срещаме още като първокурсници. Бяхме женени десет години. Почти всеки ден работехме заедно.

— Така.

— Познавам всяка частица от него, познавам настроенията му, нали разбираш?

— Така мисля.

— Много пъти сме били заедно във военни зони. Разкрихме стаи за изтезания в Близкия изток. В Сиера Леоне видяхме неща, които никое човешко същество не бива да вижда. Рик знаеше, че може да очаква какво ли не. Винаги запазваше спокойствие, контролираше чувствата си. Не обичаше преувеличаването в телевизионните новини. Така че познавам гласа му във всяка една ситуация.

Териса отново затвори очи.

— Но никога не го бях чувала да звучи така.

Протегнах ръка през масата, ала тя не я пое.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Гласът му трепереше, а това бе нещо ново за него. Помислих си... Помислих си, че може би плаче. Беше повече от ужасен — забележи: говоря за човек, който никога не се е плашил от нищо. Каза, че трябва да съм готова.

— Готова за какво?

Очите ѝ се навлажниха. Тя събра длани сякаш за молитва и опря връхчетата на пръстите в носа си.

— Заяви, че онова, което ще ми каже, ще промени целия ми живот.

Облегнах се назад и свъсих вежди.

— Точно този ли беше изразът — ще промени целия ти живот?

— Да.

Териса също не сипадаше по хиперболите. Не знаех какво да мисля.

— Къде живее Рик? — попитах аз.

— Не знам.

— Възможно ли е да е в Париж?

— Възможно е.

Кимнах с глава.

— Ожени ли се повторно?

— И това не знам. Както ти казах, не съм говорила с него от дълго време.

Нямаше да е никак лесно.

— Дали още работи за Си Ен Ен?

— Съмнявам се.

— Може би ще ми дадеш списък на приятелите му, на близки семейства, нещо, с което да започна?

— Добре.

Когато вдигна чашата да отпие от кафето си, ръката ѝ трепереше.

— Териса?

Ръката ѝ с чашата остана във въздуха, сякаш да се защити.

— Какво толкова би могъл да ти съобщи твоят бивш съпруг, което да е в състояние да промени целия ти живот?

Териса извърна поглед встрани.

По Сена плаваха двупалубни кораби, пълни с туристи. Върху корпусите им се виждаше една и съща реклама — привлекателна жена с Айфеловата кула на главата. Беше смехотворно, неудобно. Айфеловата кула изглеждаше тежка за дамска шапка, седеше несигурно, сякаш всеки момент щеше да се килне и да падне и затова бе прикрепена за скалпа ѝ с тясна лента. Жената модел бе превила лебедова шия, като да бе задрямала. На кого ли му бе хрумнало да прави модна реклама по подобен начин?

Улицата се бе напълнила с пешеходци. Момичето, замерило любимия си с празната бирена кутия, сега го целуваше. Ex, французи! Пътен полицай размаха ръце, за да проправи път на бял фургон, който задръстваше движението. Обърнах глава и зачаках отговора на Териса. Тя остави чашата си на масата.

— Нямам никаква представа.

Ала гласът ѝ издайнически секна. Добра подсказка, ако играех на карти с нея. Тя не лъжеше. Бях готов да се обзаложа. Но нещо премълчаваше.

— Няма ли вероятност бившият ти просто да е искал да си отмъсти?

— Никаква.

Тя мълкна, извърна поглед встрани, опита се да събере мислите си.

Усетих, че е време да направя първата стъпка. Попитах:

— Какво е станало с теб, Териса?

Тя разбра какво имам предвид. Не ме погледна, ала на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Ти също не сподели нищо с мен — отвърна тя.

— Приехме мълчанието за правило на острова.

— Да.

— Но сега не сме там.

Мълчание. Беше права. Аз също не ѝ бях казал какво ме бе отвело на онзи остров, какво бе съкрушило душата ми. Може би трябваше да започна пръв.

— Трябваше да защитя някого — казах. — Обърках всичко. Тя умря заради мен. И на всичко отгоре реакцията ми бе много лоша.

Насилие, помислих си отново. Вечното echo.

— Ти каза „тя“ — отбеляза Териса. — Трябвало е да защитиш някоя жена ли?

— Да.

— Отиде на гроба ѝ — продължи Териса. — Спомням си го.

Не казах нищо.

Сега беше нейният ред. Облегнах се и я зачаках да се приготви. Спомних си какво ми бе казал Уин за тайната ѝ, за това, че е доста неприятна. Бях неспокоен. Очите ми шаваха насам-натам и тъкмо тогава забелязах нещо, което ме накара да застана нащрек.

Белият фургон.

С времето се научаваш да живееш по този начин. Да бъдеш винаги нащрек. Оглеждаш се и започваш да забелязваш точно определени неща, които те карат да се чудиш. За трети път виждах същия този фургон. Така ми се стори. Когато излязохме от хотела, той стоеше отпред. И още нещо — когато го зърнах последния път, полицаят му разчистваше пътя.

Бе застанал на същото място.

Върнах погледа си към Териса. Тя забелязала изражението на лицето ми и попита:

— Какво има?

— Има вероятност белият фургон да ни следи.

Не я предупредих да не поглежда натам, нито да не се обръща към него. Териса си знаеше урока.

— Какво ще правим? — попита тя.

Замислих се. Мозайката започна да се слобява. Надявах се да греша. За миг си представих, че за броени секунди положението може да се промени. Бившият ѝ мъж Рик кара фургона и ни шпионира. Приближавам се, отварям вратата и го издърпвам от предната седалка.

Станах от стола и забих поглед право в страничното стъкло до шофьорското място. Ако бях прав, нямаше място за игрички. Безпогрешно различих небръснатото лице и нещо повече — клечката за зъби.

Това бе Лъофевр от летището.

Не се опита да се скрие. Отвори вратата и слезе. От мястото до шофьора се измъкна и по-възрастният служител, Берлеан. Вдигна очилата на темето си и се усмихна, сякаш желаеше да се извини.

Почувствах се като пълен идиот. Цивилните дрехи от аерогарата. Този факт трябваше да ме подсети. Служителите от имиграционните служби не бива да са в цивилно облекло. И несвързаните им въпроси. Чиста проба измама. Трябваше да го забележа.

Лъофевр и Берлеан бръкнаха в джобовете си. Помислих, че ще извадят оръжие, ала те измъкнаха червените си ленти, на които пишеше „Полиция“. Нанизаха ги на мускулестите си ръце. Погледнах вляво и видяхiformени полицаи, които се приближаваха към нас.

Не помръднах. Държах ръцете си встрани, за да ги виждат добре. Нямах никаква представа какво става, ала във всеки случай не му беше времето да правя необмислени движения.

Гледах Берлеан право в очите. Той дойде до масата ни, спря поглед върху Териса и каза, като имаше предвид и двама ни:

- Бихте ли ни придружили, моля?
- За какво става въпрос? — поинтересувах се аз.
- Ще ви обясним в участъка.
- Арестувани ли сме? — попитах.
- Не.
- В такъв случай никъде няма да ходим, докато не ни кажете за какво става дума.

Берлеан се усмихна. Хвърли поглед към Лъофевр. Лъофевр също разтегна уста в усмивка — дори клечката за зъби не бе препятствие за него.

Зададох въпрос:

- Какво име?
- Тук не ви е Америка, господин Болитар.
- Имате право, но това е страна с модерна демокрация, в която съществуват някои неотменими човешки права. Или греша?

— За да ви задържим, не е нужно обвинение. Всъщност имаме право да задържим и двама ви за четирийсет и осем часа просто така.

Берлеан се приближи до мен, отново вдигна очилата на темето си и изтри ръце в панталоните си.

— Пак ви питам: бихте ли ни придружили, моля?

— С удоволствие — отвърнах аз.

[1] Брус Спрингстайн, известен американски рок певец и текстописец, носител на наградата „Грами“ за 2010 година за най-добро солово изпълнение. — Б.пр. ↑

[2] Историческа нюйоркска сграда близо до Сентръл Парк, обитавана от личности със световна известност, като например Джон Ленън и жена му Йоко Оно, живели там до смъртта на музиканта. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Отделиха ме от Териса още тук, на улицата.

Лъофевр я отведе до фургона. Понечих да протестирам, ала Берлеан с досада ме погледна, което ми подсказа, че каквото и да кажа, ще е най-малко безполезно. Берлеан ме поведе към полицейската кола. На волана седеше униформен полицай. Берлеан се вмъкна на задната седалка до мен.

— Колко време ще пътуваме? — попитах аз.

Берлеан погледна часовника си.

— Трийсетина секунди.

Беше преувеличил. Всъщност бях виждал сградата — същата онази „нахална и гола“ варовикова крепост на отвъдния бряг на реката. Мансардният покрив бе покрит със сиви плочи, както и конусовидните кули, разпръснати по него. Можехме да стигнем и пеша. Когато се приближихме, аз присвих очи.

— Позната ли ви е? — попита Берлеан.

Нищо чудно, че бе привлякла вниманието ми по-рано. Двамата въоръжени стражи ни направиха път, щом полицейската кола спря пред импозантната постройка. Порталът жадно ни погълна. Влязохме в обширен двор. Внушителната сграда го ограждаше и от четирите страни. Същинска крепост. Сякаш бях пленник от осемнайсети век.

— Е?

Сградата наистина ми бе позната, най-вече от романите на Жорж Сименон и защото, ами, да, познавах я, тъй като в юридическите среди за нея се разказваха легенди.

Намирах се на „Ке дез’Офевр“ 36 — щаба на френската полиция. Все едно бях в Скотланд Ярд. Или в Куонтико^[1].

— Такааа! — изрекох протяжно аз, загледан през прозореца. — Каквото и да е това, много е голямо.

Берлеан вдигна и двете си ръце.

— Тук не се занимаваме с пътнотранспортни произшествия.

На французите можеше да се разчита. Щабквартирата на полицията бе здрава като крепост, страховита, огромна и великолепна.

— Внушителна е, нали?

— Дори полицейските ви участъци са архитектурни паметници — забелязах аз.

— Чакай да я видиш и отвътре.

Тутакси улових сарказма в думите на Берлеан. Намекът му за контраста между фасадата и онова, което се намираше вътре, сякаш ме зашлели през лицето. Фасадата бе създадена да издържи на вековете; вътрешността ѝ притежаваше целия чар и неповторим характер на обществена тоалетна по някоя от най-оживените магистрали в Америка. Стените ми се сториха боядисани в жълто, но със същия успех биха могли да са бели, а жълтеникавият оттенък да е отпечатъкът на времето. Бяха голи, без картини и закачалки, но издрани и аз се питах защо. Подовете бяха покрити с линолеум, който изглеждаше твърде старомоден дори за петдесетте години на миналия век.

Доколкото забелязах, нямаше и асансьор. Затътрихме се нагоре по широкото стълбище, по което вероятно французите разхождат заподозрените, за да могат фоторепортерите да ги заснемат и да ги покажат за назидание на обществото. Изкачвахме се с часове.

— Оттук.

Откритите кабели по таваните сякаш плачеха за пожар. Последвах Берлеан по коридора. Отминахме някаква микровълнова печка, поставена на пода. Покрай стените бяха подредени принтери, монитори и компютри.

— Местите ли се, момчета?

— Не.

Той ме отведе в една килия, може би два на два. Нямаше друга наоколо. На мястото на решетките имаше стъкло. Двете закрепени за стените скамейки се срещаха в ъгъла. Дюшеците бяха тънки, сини и подозрително напомняха на постелките на тепиха, които помнех от физкултурния салон в ученическите си години. Протрито одеяло в тъмнооранжев цвят, сякаш ползвано десетки години наред, бе навито на скамейката.

Берлеан протегна ръка като дежурен по посрещането ми в „Кафе Максим“.

— Къде е Териса?

Берлеан сви рамене.

— Искам адвокат — заявих.

— А аз пък искам да вляза в джакузито с Катрин Деньов — иронизира ме той.

— Нима твърдите, че нямам право да повикам адвоката си да присъства на разпита ми?

— Точно така. Можеш да разговаряш с него, но той няма да присъства на разпита ти. Ще бъда честен с теб. Присъствието на адвоката ти ще ни накара да помислим, че си виновен. Освен това много ме дразниш. Така че, съветвам те да не го викаш. Междувременно, чувствай се като у дома си.

Остави ме сам. Помъчих се да премисля, преди да реша как да постъпя. Дюшекът лепнеше и направо не ми се мислеше от какво ли. Вонеше на гранясало — ужасяващо съчетание от пот, страх и, ъъъ, някои други телесни секрети. Вонята влезе в ноздрите ми и сякаш се засели в тях. Измина час. Чух шума от микровълновата фурна. Един пазач ми донесе храна. Измина още един час.

Когато Берлеан се върна, аз се бях облегнал на сравнително чистото място, което бях открил върху стъклена стена.

— Убеден съм, че си се настанил удобно.

— Храната — казах аз. — Очаквах да е по-вкусна, като се има предвид, че се намирам в парижки затвор.

— Лично ще говоря с главния готвач.

Берлеан отключи стъклена врата. Тръгнах след него по коридора. Мислех, че ще ме вкара в стаята за разпити, но уви. Спряхме пред една врата, на която пишеше: „Група Берлеан“. Погледнах го.

— Група ли е първото ти име?

— И какво му е смешното?

Влязохме. Съобразих, че вероятно „Група Берлеан“ означаваше „Групата на Берлеан“ и по обзвеждането на стаята разбрах, че съм на прав път. В стаята, която би била тясна дори само за едно бюро, бяха набълъскани цели шест. Сигурно се намирахме на последния етаж, защото по-голямата част на тавана бе скосен. На влизане трябваше да се наведа.

Четири от шестте бюра бяха заети, както разбрах, от останалите офицери, членове на „Групата на Барлеан“. Видях старовремски монитори, от онези, които заемат почти половината писалище. Семейни фотографии, флагчета на любими отбори, рекламен афиш на

кока-кола, календар с разголени жени — атмосферата бе присъща не на първокласна щабквартира на полицията, а по-скоро на склад на оръжейно магазинче в малко провинциално градче.

— Група Берлеан — обадих се аз. — Значи ти си шефът?

— Капитан съм на бригада за разкриване на криминални престъпления. Това е моят екип. Сядай.

— Как, тук ли?

— Разбира се. Бюрото е на Лъофевр. Седни на стола му.

— Няма ли да ме водиш в стаята за разпити?

— Все си мислиш, че си в Америка. Провеждаме разпитите в стаята на групата.

Останалите полицаи не ни обръщаха внимание. Двама от тях пиеха кафе и си бъбреха. Другите тракаха на пищещите си машини. Седнах. Върху бюрото имаше кутия със салфетки. Той издърпа една и започна отново да си тре ръцете.

— Разкажи ми за връзките си с Териса Колинс — започна той.

— Защо?

— Защото обичам да съм в течение на последните клюки.

В хумористичните нотки на гласа му се четеше твърдост.

— Разкажи ми за отношенията ви.

— Не я бях виждал цели осем години — казах.

— И все пак ето ви и двамата тук.

— Така е.

— По каква причина?

— Тя ми се обади и ме покани да прекарам няколко дни във вашия град.

— А ти захвърли всичко и долетя?

Повдигнах вежди вместо отговор. Берлеан се усмихна.

— Разпръснах още една представа за французите, а?

— Тревожиш ме, Берлеан.

— Значи пристигна, за да се срещнеш с любимата?

— Не е така.

— Тогава?

— Не знаех защо ме вика. Просто усетих, че може да е в беда.

— И искаш да й помогнеш?

— Да.

— Знаеше ли какво трябва да направиш, за да й помогнеш?

— Преди да дойда? Не.

— А сега?

— Сега да.

— Ще ми кажеш ли?

— Имам ли избор? — попитах.

— Не, всъщност нямаш.

— Бившият ѝ съпруг е изчезнал. Позвъnil ѝ по телефона, заявил, че има да обсъжда с нея нещо много важно, а после се изпарил.

Берлеан изглеждаше изненадан или от отговора ми, или от факта, че съм склонен да му отговарям. Не бях сигурен кое е по-вярно.

— Значи, госпожица Колинс те повика, за да ѝ помогнеш да го открие, така ли?

— Точно така.

— И защо тъкмо теб?

— Според нея аз съм добър в подобни неща.

— Мислех, че си агент. Че представляващ актьори и спортисти. Как така си добър в издирване на изчезнали хора?

— Бизнесът ми е такъв, че се налага да се занимавам с личния живот на клиентите ми. Карат ме да върша какво ли не за тях.

— Ясно — каза Берлеан.

В стаята влезе Лъофевр. Продължаваше да дъвче клечката за зъби. Потърка брада и застана от дясната ми страна, като заби очи в мен. Дами и господа, запознайте се с Лошото ченге. Погледнах въпросително към Берлеан, сякаш да го попитам: „Необходимо ли е и той да е тук?“. Берлеан сви рамене.

— Държиш на госпожица Колинс, нали?

— Така е.

Лъофевр, който продължаваше да играе ролята си, ме загледа още по-строго. Бавно извади клечката за зъби от устата си и каза:

— Лъжливо копеле!

— Моля?

— Ти — произнесе той със засиления френски акцент на разярен човек. — Ти си едно лъжливо копеле!

— А пък ти — заявих му в отговор, — си една долна изтривалка.

Берлеан ме зяпна.

— Долна — продължих аз, — мръсна пачавра. Ясно ли е?

Берлеан бе смазан. Не бих могъл да го коря.

— Обичаш ли Териса Колинс? — попита той.

Ами сега?

— Не знам.

— Приблизително?

— Не съм я виждал от години.

— Това променя ли нещо?

— Не — отвърнах. — Мисля, че не променя нищо.

— Познаваш ли Рик Колинс?

Не знам защо, но като го чух да произнася името му, аз се учудих, че Териса е взела фамилията на съпруга си, но после си рекох: разбира се, та нали са се запознали още в колежа? Съвсем естествено, казах си аз.

— Не.

— И никога не си го виждал?

— Никога.

— Какво можеш да ми кажеш за него?

— Нищо.

Лъофевр постави ръка на рамото ми и го стисна съвсем леко.

— Лъжливо копеле.

Погледнах го.

— Моля те, кажи ми, че това не е същата клечка за зъби, която преживяше и на аерогарата. Защото ако е същата, загазил си сериозно с хигиената.

— Права ли е госпожица Колинс? — попита Берлеан.

Обърнах се отново към него.

— За какво?

— Вярно ли е, че си добър в издирване на хора?

Свих рамене.

— Мисля, че знам къде е Рик Колинс.

Берлеан хвърли поглед към Лъофевр. Лъофевр изпружи гръб.

— Така ли? И къде е?

— В най-близката морга — отвърнах. — Някой го е убил.

[1] В Куонтико, Западна Вирджиния, се помещава Академията на ФБР. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Берлеан ме изведе от стаята на „Групата на Берлеан“ и сви вдясно.

— Къде отиваме? — поинтересувах се аз.

Той изтри длани в крачолите на панталоните си и отвърна:

— Върви след мен.

Тръгнахме по един коридор, от който можеше да се слезе пет етажа по-надолу. Бе преграден с предпазна стоманена мрежа.

— Защо е тази мрежа? — попитах аз.

— Преди две години докарахме заподозрян в терористични действия. Въщност беше жена. Докато я карахме по коридора, тя сграбчи един от пазачите и се опита да се хвърли през парапета заедно с него.

Погледнах надолу. Скокът е щял да бъде голям.

— Загинаха ли?

— Другият полицай ги хвана за глезните. Но поставихме мрежа.

Изкачи две стъпала към онова, което бях взел за таванско помещение.

— Внимавай да не си удариш главата — предупреди ме Берлеан.

— Заподозряна в терористична дейност?

— Да.

— С тероризъм ли се занимавате, момчета?

— С тероризъм, убийства, границата между двете е доста размита. Занимаваме се с по малко от всичко.

Той навлезе в таванското помещение. Сега вече трябваше да се прегъна едва ли не на две. На едно въже съхнеха дрехи.

— Тук ли се перете, момчета?

— Не.

— Тогава чии са дрехите?

— На жертвите. Тук ги провесваме.

— Шегувате се, нали?

— Напротив.

Спрях се и ги погледнах. Една тъмносиня раздрана риза бе покрита с петна от кръв.

— На Рик Колинс ли е?

— Върви.

Отвори един прозорец и излезе на покрива. Обърна се и ме подкани с поглед да го последвам.

— Шегуваш се, нали? — повторих аз.

— Оттук се разкрива най-хубавата гледка към Париж.

— От покрива на „Ке дез’Офевр“ 36 ли?

Стъпих на плочата — леле! Той беше прав за гледката: Берлеан запали цигара, дръпна дима толкова дълбоко, че за миг си помислих, че цялата цигара ще се превърне в пепел, после го изпусна на облак през ноздрите си.

— Често ли провеждате разпитите си тук, горе?

— Честно казано, за първи път — отвърна той.

— Можеш да заплашиш някой заподозрян, че ще го бутнеш от горе.

Берлеан сви рамене.

— Не е в стила ми.

— Защо тогава ме качи тук?

— Вътре не ни разрешават да пушим, а аз съм отчаян пушач.

Той дръпна още веднъж.

— Знаеш ли, навремето не ми пречеше. Палех само навън. Тичах нагоре-надолу по стълбите от първия до петия етаж, сякаш правех физически упражнения за добра форма. Но с годините започнах да се уморявам.

— Или едното, или другото — забелязах аз.

— Точно така.

— Не може да не си помислял да оставиш цигарите.

— Но в такъв случай няма да имам причина да тичам надолу по стълбите и няма да упражнявам физиката си. Следиш ли мисълта ми?

— Дотолкова, доколкото ми се нрави, Берлеан.

Той седна и се огледа наоколо. Махна ми с ръка да направя същото. И ето ме на покрива на един от най-известните полицейски участъци в света, тръпнещ пред възхитителната гледка към парижката „Света Богородица“.

— Погледни натам.

Той посочи зад дясното си рамо. Погледнах над Сена и я видях — Айфеловата кула! Знам колко е тъпо да останеш без дъх при вида на Айфеловата кула, но не можах да скрия възхищението си.

— Удивително, нали?

— При следващия си арест ще дойда с фотоапарат.

Той се засмя.

— Английският ти е доста добър — забелязах аз.

— Обучават ни от малки. На младини изкарах и един семестър в Амхърст Колидж и работих две години в Куонтико по специална програма. О, да, имам и пълната колекция дискове на „Семейство Симпсън“^[1] на английски.

— Това обяснява нещата.

Отново дръпна от цигарата.

— Как е бил убит? — попитах.

— Тук не трябва ли да възкликна: „Аха! Откъде знаеш, че е бил убит?“.

— Както вече ми обясни, групата ти не се занимава с глоби за неправилно паркиране — свих рамене аз.

— Какво можеш да ми кажеш за Рик Колинс?

— Нищо.

— А за Териса Колинс?

— Какво искаш да знаеш?

— Доста е красива — забеляза той.

— Това ли те интересува?

— Направих малко проучване. И тук гледаме Си Ен Ен. Добре си я спомням.

— И така?

— И така, преди десетина години тя беше на върха на кариерата си. После внезапно напуска и името ѝ повече не се появява дори в Интернет търсачките. Проверих. Няма професия. Нито адрес, нито нищо.

Мълчах.

— Къде е била досега?

— Защо не я попиташ?

— Защото в момента питам теб.

— Казах ти. Не я бях виждал от осем години.

— И нямаше представа къде може да е била?

— Нямах.

Той се усмихна и размаха пръст към мен.

— Какво?

— Каза: „Нямах“. В минало време. Което означава, че вече знаеш.

— Английският ти наистина е добър — забелязах аз. — Непрекъснато ми го доказваш.

— И така?

— В Ангола — отговорих аз. — Поне така ми каза.

Той кимна с глава. Писна типично френска полицейска сирена. Сирените на французите не приличат на нашите — те са по-настоятелни, по-страховити, досущ като свирката в евтиното камионче на любимото ви дете, която все не можете да спрете. Тя разцепи тишината и ние почакахме дразнещият звук да се разсее из въздуха.

— Обадил си се тук-там, нали? — попитах аз.

— Да, на някои места.

— И?

Той не каза нищо повече.

— Знаеш, че не аз съм го убил. Дори не бях в страната.

— Знам.

— Но?

— Може ли да ти предложа друг сценарий?

— Давай.

— Териса Колинс убива бившия си съпруг — започна Берлеан.

— Трябва да се отърве от трупа и за целта използва услугите на някого, комуто има пълно доверие. Обажда се на теб.

Намръщих се.

— И когато вдигам слушалката, тя ми заявява: „Току-що убих бившия си съпруг в Париж, ще ми помогнеш ли?“.

— Е, може да ти е казала просто да долетиш в Париж. Може да ти е споделила целта на пътуването ти, след като си дошъл.

Усмихнах се. Историята се бе проточила твърде много.

— Знаеш, че не ми е казвала подобно нещо.

— Откъде бих могъл да знам?

— Подслушал си разговора — заявих аз.

Берлеан не ме погледна в очите. Пушеше и се любуваше на гледката.

— Когато ме спря на аерогарата — продължих аз, — си ми поставил бръмбар някъде. Може би в обувките ми. А може и в мобилния ми телефон.

Единственото логично нещо. Открили са трупа, вероятно са проверили мобилния на Рик Колинс или каквото и да е там, разбрали са, че бившата му жена е в града, поставили са подслушвателно устройство в телефона ѝ, видели са, че ми звъни, забавили са ме на аерогарата достатъчно дълго, за да ми сложат бръмбар, и са започнали да ме следят.

Затова са тези любезности от страна на Берлеан — той вече знаеше всичките ми отговори. Надявах се да спечеля доверието му.

— В мобилния ти телефон — отвърна той. — На мястото на батерията сложихме подслушвателно устройство със същия заряд. Последна дума на техниката. Много ефикасен способ.

— В такъв случай сте наясно, че Териса смята бившия си съпруг за изчезнал.

Той поклаща глава напред-назад.

— Знаем какво ти е казала Териса.

— Хайде, Берлеан. Нали чу гласа ѝ? Беше наистина обезумяла.

— Така звучеше — съгласи се той.

— Значи?

Той изгаси цигарата си.

— От тона ѝ стана ясно, че се сдържа — уточни Берлеан. — Излъга те. Ти го знаеш, аз го знам. Надявах се да изкопчиш повече от нея, но ти пък забеляза фургона.

Помисли малко и додаде:

— И тъкмо тогава осъзна, че те подслушваме.

— Значи и двамата сме много умни — забелязах аз.

— Или пък не толкова умни, колкото си мислим.

— Уведоми ли роднините му?

— Мъчим се да открием някого.

Възнамерях да прояви лукавство, ала си казах, че сме преминали този етап.

— Кой е най-близкият му родственик?

— Жена му.

— Знаете ли името ѝ?

— Не настоявай, моля те — каза Берлеан.

Той извади нова цигара от кутията, стисна я между устните си, тя клюмна, докато той я палеше с опитна ръка, извършвала това действие милион пъти.

— На местопрестъплението бяха открити петна от кръв — забеляза той. — Много. Повечето, разбира се, бяха от жертвата. Но предварителните тестове показват, че в нея има примеси на поне още един човек. Ето защо взехме кръвни проби от Териса Колинс и можем да направим точен ДНК анализ.

— Не го е извършила тя, Берлеан.

Той не каза нищо.

— Премълчаваш много неща — забелязах.

— Премълчавам, да. Уви, ти не си член на „Групата на Берлеан“.

— Не могат ли да ме упълномощят или нещо от този род?

Той отново направи същата съкрушена физиономия. После додаде:

— Не може да е съвпадение. Да го убият точно след пристигането на бившата му жена.

— Нали чу какво ми каза тя? Че бившият ѝ бил изплашен. Вероятно е попаднал в някаква бъркотия и затова ѝ се е обадил.

Прекъсна ни бръмченето на мобилния му телефон. Берлеан го отвори, приближи го до ухото си и се заслуша. Сигурно е страшно добър в покера, моят нов приятел Берлеан, ала по лицето му премина сянка и си остана там. Изляя нещо на френски — бе ядосан или по-скоро озадачен. После мъкна. След няколко секунди шумно затвори телефона, смачка фаса си и се изправи.

— Някакъв проблем ли?

— Хвърли един последен поглед — посъветва ме Берлеан и изтупа панталоните си с двете си ръце. — Тук не водим много туристи.

Погледнах пак към града. На някого може и да му се стори странно, че в полицейския участък обръщат внимание на великолепния изглед към Париж. Реших да използвам момента и да погледна за последен път, като си припомня защо убийството е толкова отвратителен акт.

— Къде ще ходим? — попитах.

— В лабораторията са получени предварителните резултати от ДНК теста.

— Вече?

Той доста театрално сви рамене.

— Ние, французите, сме известни не само с виното, храната и жените.

— Жалко. И какво показват кръвните проби?

— Според мен — заговори той, докато се навеждаше да влезе през прозореца, — трябва да поговорим с Териса Колинс.

[1] Телевизионен сериал от САЩ. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Открихме я в същата килия, която обитавах и аз половин час по-рано.

Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Берлеан отключи и всички преструкви паднаха. Тя се хвърли към мен и аз я подхванах. Зарови лице в гърдите ми и захлипа. Оставил я да си поплаче. Берлеан стоеше и чакаше. Срещнах погледа му. Той отново сви рамене по онзи театрален начин.

— Освобождаваме ви и двамата — заяви Берлеан. — Само при условие че оставите паспортите си при нас.

Териса се дръпна и ме погледна. И двамата кимнахме с глава.

— Но преди това трябва да ми отговорите на още няколко въпроса — заяви Берлеан. — Съгласни ли сте?

— Разбирам, че съм заподозряна — каза Териса. — Бившата съпруга пристига в същия град след толкова много години, разговаря с него по телефона и прочее. Няма значение, просто искам да закопчаете убиеца на Рик. Така че можете да ме питате за всичко, инспекторе.

— Оценявам откровеността ви и желанието ви да ни помогнете.

Сега той изглеждаше доста нерешителен и твърде предпазлив. Чутото по телефона преди малко го бе променило. Питах се какво ли е то.

— Знаехте ли, че бившият ви съпруг отново се е оженил? — попита Берлеан.

Териса поклати глава:

— Не, нямах представа. Кога?

— Кога какво?

— Кога се е оженил?

— Не знам.

— Мога ли да попитам за името на жена му?

— Карън Тауър.

Териса леко се усмихна.

— Познавате ли я?

— Познавам я.

Берлеан кимна с глава и потърка брадата си с ръка. Очаквах да я попита откъде познава Карън Таутър, ала той не го направи.

— Предварителните тестове на петната от кръв са готови.

— Вече? — изненада се Териса. — Дадох кръв едва преди час.

— Не, не пробите отпреди един час. Те ще са готови по-късно.

Говоря за резултатите от онези, които открихме на местопроизшествието.

— О!

— Резултатите са доста любопитни.

Двамата чакахме. Териса преглътна, сякаш се готвеше за удар.

— По-голямата част от кръвта — всъщност почти всичката — принадлежи на жертвата, на Рик Колинс — обясни Берлеан. Сега тонът му бе премерен, сякаш се готвеше да нагази в дълбоки води, за да ни съобщи резултатите. — Това едва ли ще изненада някого.

Ние продължавахме да мълчим.

— Но върху килима имаше още едно петно, недалеч от трупа. Не знаем как е попаднало там. Първоначалната ни теория се основаваше на очевидните факти: Имало е борба. Рик Колинс се е борил и е ранил убиеца си.

— И сега? — попитах аз.

— Първо, заедно с кръвта открихме и няколко руси косъма. От дълга коса. Каквато обикновено имат жените.

— Жените могат да убиват.

— Разбира се.

Той мълкна.

— Но? — додадох аз.

— Но все още изглежда невъзможно кръвта да принадлежи на убиеца.

— Защо мислиш така?

— Защото според ДНК анализа и кръвта, и русите косми принадлежат на дъщерята на Рик Колинс.

Териса не изписка. Тя просто изстена. Коленете ѝ се подкосиха. Бързо я подхванах, преди да се е свлякла на пода. Хвърлих въпросителен поглед към Берлеан. Той изобщо не бе учуден. Гледаше я с изучаващ поглед, преценяваше реакцията ѝ.

— Вие нямате деца, нали, госпожице Колинс?

И последната капка кръв се бе оттекла от лицето ѝ.

— Ще ни дадете ли само миг? — помолих аз.

— Недей, добре съм — обади се Териса. Тя отново се изправи на крака и хвърли строг поглед към Берлеан. — Нямам деца. Но този факт вие ви е известен, нали така?

Берлеан не отговори.

— Копеле — озъби му се тя.

Исках да попитам какво точно става, ала си казах, че сега е по-добре да мълча и да слушам.

— Все още не успяваме да се свържем с Карън Тауър — заяви Берлеан. — Но предполагам, че тази дъщеря е и нейна?

— Така мисля — отвърна Териса.

— А вие, разбира се, не знаехте нищо?

— Точно така.

— Откога сте разведени с господин Колинс?

— От девет години.

Писна ми.

— Какво, по дяволите, става тук?

Берлеан не ми обърна внимание.

— Значи дори бившият ви съпруг да се е оженил веднага след развода ви, дъщеря му не би могла да е на повече от, да речем, осем години?

В стаята настъпи тишина.

— Значи — продължи Берлеан, — вече знаем, че малката дъщеричка на Рик е била на местопрестъплението и е била ранена. Къде, предполагате, че е в момента?

* * *

Предпочетохме да се върнем в хотела пеша.

Тръгнахме по „Pont Ньоф“. Водата бе тинесто зелена. Прозвучаха църковни камбанки. Хората се спираха по средата на моста да си правят снимки. Някакъв мъж ме помоли да ги щракна, както ми се стори, двамата с приятелката му. Те се сгущиха един до друг, аз преброих до три и направих снимката, а после ме попитаха дали имам нещо против да ги фотографирам още веднъж, аз отново преброих до

три и ги фотографирах, а после двамата ми благодариха и продължиха пътя си.

Териса не бе промълвила нито дума.

— Гладна ли си? — попитах я.

— Имаме нужда да повървим.

— Добре.

По пътя от „Понт Ньоф“ до „Рю Дофин“, чак до фоайето на хотела, тя не се спря нито веднъж. Дежурният на рецепцията дружелюбно ни поздрави, ала тя го отмина, като го дари само с мимолетна усмивка.

Щом вратите на асансьора се затвориха, Териса се обърна към мен с думите:

— Нали искаше да знаеш тайната ми? Какво ме отведе на онзи остров, защо през всичките тези години бягах и се криех?

— Ако искаш, ми кажи — отвърнах аз с тон, който дори на мен ми се стори слизходителен. — Мога ли да помогна с нещо?

— Не можеш. Но така или иначе трябва да узнаеш.

Качихме се на четвъртия етаж. Тя отвори вратата на стаята, направи ми път да вляза и затвори след себе си. Стаята беше със стандартни размери, малка по американските стандарти, с извito стълбище, което водеше към таванска стая, както можех да предположа. Много напомняше на парижко жилище от XVI век, но с широкоечен телевизор с вградено видео.

Териса отиде до прозореца, така че да е далеч от мен.

— Сега ще ти кажа нещо, става ли? Но най-напред искам да ми обещаеш.

— Какво?

— Обещай ми, че няма да се опитваш да ме успокояваш — каза тя.

— Не разбираам.

— Познавам те. Като чуеш историята ми, ще протегнеш ръце към мен. Ще искаш да ме прегърнеш, да ме утешиш — просто си такъв. Недей. Каквото и да сториш, ще е грешка.

— Добре — съгласих се аз.

— Обещай ми.

— Обещавам.

Тя се сви още по-надалеч в ъгъла. По дяволите с последствията — исках да я прегърна още на мига.

— Не си длъжна да го правиш — казах аз.

— Длъжна съм. Само не знам как.

Не казах нищо.

— Запознах се с Рик, когато бях студентка в първи курс. Израсла съм в Шейди Хилс, щата Индиана, и нещата при мен тръгнаха по обичайния начин: Кралицата на бала се запознава с известния куотърбек, най-вероятно я чакат успех след успех, сладка е като бонбонче. Бях от онези досадни миловидни момичета, които се учеха усърдно, притесняваха се преди всеки изпит и предаваха тестовете си по-рано от останалите.

Усмихнах се.

— Бях от онези хубавички момичета, които държаха околните да се разравят и под повърхността, за да се убедят, че не са само хубавички. И ти ги познаваш.

Познавах ги. На някои думите ѝ можеха да им звучат нескромно. Но си бяха чистата истина. Изразяваха нейната искреност. Подобно на Париж, Териса също не оставаше сляпа за външните си достойнства, нито се правеше, че не ги забелязва.

— И така, боядисах русата си коса в кафяво, за да имам по-интелигентен вид, и отидох да уча в малкия либерален колеж в североизточната част на страната. Когато пристигнах там, бях заключила колана на целомъдрието си подобно на мнозина като мен и единственият ключ от него бе в ръцете на куотърбека — приятеля ми от гимназията. Двамата с него възнамерявахме да станем изключение от правилото и да поддържаме връзка от разстояние дълго време.

Аз също познавах този тип момичета от „Дюк“.

— И колко, мислиш, продължи това? — попита ме тя.

— Два месеца?

— По-скоро един. СреЩнах Рик. Беше като вихър. Толкова умен, забавен иекси! Не бях виждала друг като него. Той бе най-радикално мислещият студент в кампуса, пък и тези къдици, пронизващите му очи и брадата, която ме дращеше при целувките...

Гласът ѝ стихна.

— Не мога да повярвам, че е мъртъв. Ще ти прозвучи банално, но Рик бе много специален. Беше вежлив до мозъка на костите.

Вярваше в справедливостта и хуманността. А някой го е убил. Някой нарочно е прекъснал живота му.

Мълчах.

— Разказвам разхвърляно — заяви тя.

— Няма за къде да бързаш.

— Напротив. Това трябва да свърши. Ако се забавя, ще спра и ще се разпадна отвътре, а ти никога няма да ме събереш. Навсякът Берлеан вече го знае. Затова ме пусна на свобода. Така че, нека ти разкажа накратко. Двамата с Рик се дипломирахме, оженихме се и започнахме работа като репортери. Накрая направихме кариера в Си Ен Ен — аз пред камера, а Рик зад камера. Вече знаеш тази част от живота ми. После решихме да създадем семейство. Поне моето желание беше такова. Мисля, че Рик не беше толкова сигурен, а може и да е предчувствуval какво има да става.

Териса се приближи до прозореца, леко дръпна завесата на една страна и погледна навън. Направих крачка към нея. Не знам защо. Понякога чувствам нужда да направя това движение.

— Имахме проблеми със зачеването. Казаха ми, че не било рядко явление. Много двойки имали същите проблеми. Но когато ти дойде до главата, струва ти се, че всяка срещната жена е бременна. Плодовитостта е един от проблемите, които с времето стават все по-важни. Всяка срещната жена бе майка, а всяка майка беше щастлива, животът ѝ бе запълнен и всичко си бе в реда на нещата. Започнах да избягвам приятелите. Бракът ни страдаше. Сексът изгуби смисъла си. Почувствах се самотна. Спомних си, че бях правила материал за самотните майки в Харлем, за шестнайсетгодишните момичета, които забременяваха толкова лесно, и ги намразих, защото, кажи ми, нима беше справедливо?

Бе застанала с гръб към мен. Седях въгъла на леглото. Щеше ми се да видя лицето ѝ, поне част от него. От мястото си можех да зърна само малка частица от него, може би четвъртината от цялото.

— Още не мога да събера мислите си — каза тя.

— Имам време.

— А може би имам нужда да го разкажа така, разхвърляно.

— Добре.

— Ходихме по лекари. Опитахме всичко. Беше ужасно. Натъпкаха ме с пергонал, хормони и какво ли още не. Отначало това

ме ужаси. Всяка болка, всеки бодеж сякаш бе сигнал за аборт. Ала след известно време бременността ми хареса. Не ти ли звучи антифеминистко? Намирам жените, които непрекъснато говорят за чудото на своята бременност, за доста досадни, но тогава не се различавах по нищо от тях. Обожавах напрежението. Цялата сияех. Не ми се гадеше. Бременността ми нямаше да се повтори — чудото ме посети един-единствен път и аз му се наслаждавах. Но времето летеше и преди да разбера, dadoх живот на малка дъщеричка с тегло три килограма и половина. Нарекохме я Мириям на починалата ми майка.

В душата ми повя хладина. Вече знаех как ще свърши тази история.

— Сега щеше да е на седемнайсет — каза Териса, а гласът ѝ прозвуча сякаш някъде отдалеч.

В живота на човек има моменти, в които усеща, че всичко в него утихва, успокоява се и става крехко и чупливо. В стаята бяхме само аз и Териса, нямаше никой друг.

— Не е минал и ден през последните десет години, в който да не съм се мъчила да си представя как щеше да изглежда дъщеря ми. Седемнайсетгодишна, сега щеше да завърши горния курс на гимназията. Най-после щеше да е преминала опасната момичешка възраст. Трудните години на съзряването щяха да са отминали и тя щеше да се е превърнала в истинска красавица. Щяхме да сме приятелки. Щеше да е готова да влезе в университета.

Очите ми се напълниха със сълзи. Пренесох тежестта си върху левия крак. Очите на Териса бяха сухи. Тръгнах да ставам. Тя обърна глава към мен. Не, нямаше сълзи. Имаше нещо по-лошо. Тотална разруха, при която сълзите изглеждаха безсилни и не на място. Тя вдигна длан към мен като да беше кръст, а пък аз — вампир, от когото искаше да се предпази.

— Грешката беше моя — каза.

Закимах с глава, ала тя стисна очи, сякаш с движенията ми в стаята бе нахлула ослепителна светлина. Спомних си обещанието си, облегнах се назад и се опитах да приadam неутрално изражение на лицето си.

— Онази нощ не трябваше да съм на работа, но в последната минута бяха решили да четат новините в осем. Бях си у дома. По онова време живеехме в Лондон. Рик бе в Истанбул. Представи си само —

новините в осем! Господи, предложението толкова ме съблазни! Не можех да го отхвърля, за нищо на света. Дори заради спокойния сън на Мириям. Кариерата ми, нали разбираш? И така, обадих се на една приятелка — всъщност тя бе кръстница на Мириям — и я попитах дали бих могла да оставя детето при нея за няколко часа. Каза ми, че няма никакъв проблем. Събудих Мириям и я настаних на задната седалка на колата. Времето минаваше и вече трябваше да съм в гримьорната. Настъпих педала за скоростта. Настилката беше влажна. Наблизихме — оставаха най-много триста-четиристотин метра. Казват, че човек не си спомня добре катастрофите, особено ако е изгубил съзнание. Но аз добре помня. Спомням си, че зърнах светофара. Извих волана наляво. Може би щеше да е по-добре да се забия с главата напред. Да убия себе си, а нея да спася. Ала не стана така. Ударът бе страничен. От страната, където бе тя. Помня дори писъка ѝ. Беше кратък, сякаш Мириям си пое дъх. Последното нещо, което чух от нея. Останах две седмици в кома, но понеже Господ има извратено чувство за хумор, остави ме да живея. Мириям загина от удара.

Нищо.

Боях се да помръдна. Стаята бе застинала, сякаш стените и мебелите също бяха затаили дъх. Без да искам, пристъпих към нея. Дали с това свое движение целях да я утеша, не знам. Вероятно е било израз на egoизъм — утешителят често се нуждае от утешението повече от утешавания.

— Недей — промълви тя.

Спрях се.

— Моля те, остави ме сама — каза. — Само за мъничко, може ли?

Кимнах с глава, макар тя да не гледаше към мен.

— Разбира се — отвърнах. — Както кажеш.

Тя не ми отговори, но за мен беше ясно. Тръгнах към вратата и излязох от стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отново бях на улицата. Вцепенен.

Свих наляво и се озовах на площадче, на което излизаха пет улици. Настаних се в кафене на открито на име „Ла Буси“. Обикновено обичам да наблюдавам хората, ала сега не можех да се съсредоточа. Мислех си за съдбата на Териса. Вече я разбирах. Да промени живота си така, че да изглежда... всъщност как?

Извадих мобилния си телефон и понеже бях сигурен, че ще ме разсейва, се обадих в офиса. Голямата Синди вдигна на второто позвъняване.

— Тук е представителството на М. Б.

„М“ означаваше „Майрън“, а „Б“ — „Болитар“. Използваме думата „представителство“, тъй като работата ни е да представляваме личности. Макар да бях измислил името на фирмата съвсем сам, имам доста скромно мнение относно способностите си на бизнесмен. В случаите, когато представляваме само спортисти, наричам агенцията „Спортно представителство М. Б.“. Сега е „Представителство М. Б.“. Мълквам, докато траят аплодисментите в моя чест.

— Хм — казах аз. — Чий е този британски акцент, на модерната Мадона ли?

— Позна ме от раз!

Голямата Синди успешно имитираше всяка тоналност на гласа, всеки акцент. Казвам „тоналност“, защото когато една жена е прехвърлила шейсет и пет години и сто и петдесет килограма, трудно може да имитира нечия убийствена външност.

— Есперанца там ли е?

— Заповядай.

Есперанца Диас, все още известна най-вече с професионалния си прякор „Малката Покахонтас“, ми беше партньор в бизнеса. Есперанца взе слушалката и каза:

— Откри ли нещо?

— Не.

— В такъв случай гледай много добре да оправдаеш пребиваването си там. За днес имаше насрочени суми ти среши.

— Знам, съжалявам. Виж сега, трябва да ми изровиш всичко, което можеш, за Рик Колинс.

— Кой е той?

— Бившият на Териса.

— Човече, ти си на най-стрannото любовно раунду, което може да съществува.

Казах ѝ какво се случи. Есперанца се умълча и с пълно право. Тревожеше се за мен. Ако Уин е скалата в нашите отношения, то Есперанца е сърцето им.

Когато свърших с обясненията, тя рече:

— Казваш, че в този момент Териса е заподозряна?

— Не съм съвсем сигурен.

— Но цялата работа прилича на убийство и отвличане или нещо от този род, така ли?

— Така мисля.

— В такъв случай не виждам защо трябва да се замесваш. Стналото не се отнася пряко до нея.

— Разбира се, че се отнася.

— Как?

— Рик Колинс ѝ се обадил. Казал, че е спешно, че ще промени всичко, а сега е мъртъв.

— И какво точно планираш да свършиш там? Да проследиш убиеца ли? Нека го направи френското ченге. Защо не се прибереш?

— Искам да се поразровиш. Само това. Да разбереш нещо повече за жена му и детето, става ли?

— Добре де. Да кажа ли на Уин?

— Не.

— Прибирай се. Най-добре е да си дойдеш.

— Ще поостана — казах аз.

Прекъснахме разговора. И сега какво? Есперанца беше права. Това не беше моя работа. Ако можех да бъда полезен на Териса, добре, тогава би било логично да остана. Ала нямах представа как бих могъл да ѝ помогна, освен да внимавам да не се озове в още по-голяма беда, да не бъде въвлечена в убийство, което не е извършила. Берлеан не бе от онези, които биха могли да я насочат по правилния път.

С периферното си зрение забелязах, че някой седна до мен на масата.

Обърнах се и видях мъж с късо подстригана и щръкнала като стърнище коса. По черепа му имаше белези. Тенът му бе тъмен, маслинен, и когато се усмихна, в устата му проблесна златен зъб, който прилягаше на златната верижка, висяща на врата му. Вероятно някои го намираха доста хубав, ала хубостта му бе опасна като привлекателността на лошо момче. Под разкопчаната си сива риза с къси ръкави бе облякъл бяла фланелка. Носеше черни панталони.

— Погледни под масата — ми каза.

— Ще ми покажеш пикалото си ли?

— Погледни или ще умреш.

Не говореше с френски акцент — в говора му имаше нещо меко и рафинирано. Почти като на британец, или може би на испанец — нещо аристократично. Дръпнах стола си назад и погледнах. Беше насочил пистолет към мен.

Отпуснах длани върху масата и се помързих да дишам равномерно. Вдигнах очи и срещнах неговите. Бързо преценех околната обстановка. На ъгъла се шляеше мъж с тъмни очила и полагаше огромни усилия да се прави, че не ни наблюдава.

— Слушай ме или ще те усмъртя.

— Което е обратно на „съживя“ ли?

— Какво?

— Да усмъртиш някого е обратно на това да го съживиш — казах аз и додадох: — Няма значение.

— Виждаш ли зелената кола на ъгъла?

Виждах я — недалеч от мъжа със слънчевите очила, който се правеше, че не гледа към нас. Приличаше на малък фургон. Отпред седяха двама мъже. Запаметих номера и започнах да обмислям следващия си ход.

— Виждам я.

— Ако не искаш да те застрелям, следвай точно указанията ми. Сега ще станем бавно и ти ще влезеш през задната врата на фургона. Няма да вдигаш шум...

И тъкмо в този момент разбих лицето му в масата.

Още щом той седна до мен, започнах да преценявам различните възможности, с които разполагам. Вече знаех: планират да ме отвлекат.

Ако вляза във фургона — край. Нали сте чували, че когато някой изчезне, първите четирийсет и осем часа са фатални за него? Не ви се казва само едно — вероятно защото е ясно като бял ден — че с всяка изминалата минута вероятността да те открият става все по-далечна.

Така беше и в този случай. Ако ме напъхат в автомобила, всеки шанс да бъда открит изчезва. В мига, в който стана и го последвам към колата, преимуществото ще е на тяхна страна. Той не очаква да го нападна. Мисли си, че го слушам най- внимателно. Не представлявам заплаха за него. И той продължава да се упражнява в предварително подготвената си реч.

Така че използвах елемента на изненада.

Той бе отместил поглед встрани само за миг, за да е сигурен, че фургонът е на мястото си. Това ми и трябваше. Вече държах здраво масата. Напрегнах мускулите на краката си. Връхлетях го от седнало положение.

Масата се стовари върху физиономията му. В същия миг отскочих встрани за всеки случай — ако случайно натисне спусъка.

Не му оставил никакъв шанс.

Под дрехите бях навил синджир около тялото си — размахах го. Ако до този миг противникът ми имаше само белези върху главата, сега целта ми бе ясна — да го осакатя. Да го нараня, да го обезсиля по никакъв начин. Но освен него ме чакаха поне още трима като него. Надявах се, че ще се разпръснат, ала не можех да разчитам на това.

Имах право. Защото те не се разпръснаха.

Очите ми затърсиха пистолета. Както можеше да се очаква, при удара той го бе изпуснал. Стоварих се върху противника си. Масата бе върху лицето му. Тилът му се удари в паважа и звукът от удара глухо отекна.

Спуснах се към пистолета.

Хората се разбягаха с писъци. Търкулнах се към оръжието, вдигнах го и продължих да се търкалям. Застанах на коляно и се прицелих в мъжъ с тъмните очила, който чакаше на ъгъла.

Той също имаше пистолет.

— Стой! — извиках аз.

Мъжът насочи пистолета си към мен. Не се поколебах. Прострелях го право в гърдите.

В мига, в който дръпнах спусъка, се изтърколих към стената. Малкият зелен фургон даде газ и се насочи към мен. Разнесоха се изстрили. Този път стреляха с нещо по-мощно от пистолет.

Стената се олющи от куршумения откос.

Чуха се още писъци.

Ох, човече, и през ум не ми мина подобно нещо. Бях си направил сметката само за моята особа. Но наоколо минаваха пешеходци, а аз си имах работа с отявленi психопати, на които не им пукаше, че могат да наранят околните.

Видях белязания, върху когото бях стоварил масата, да шава под нея. Сълънчевите му очила бяха паднали. Кръвта шумеше в ушите ми. Чувах собственото си дишане.

Трябваше да продължа.

— Не мърдай! — извиках аз, а после, тъй като и в най-критичните моменти на човек му хрумват странни неща, се запитах как командалата ми би прозвучала на френски или дали изобщо би могла да се преведе. Хей, куршумите от автомата за малко да дадат отговор на всичките ми въпроси. Приведох се и се затичах в посока, обратна на онази, в която се движеше фургонът, към мястото, където преди това бе паркиран. Гумите иззвистяха. Чуха се още гърмежи. Завих зад ъгъла и продължих да тичам. Бях излязъл отново на „Рю Дофин“. Хотелът бе на стотина метра пред мен.

Ами сега?

Бързо се обърнах назад. Фургонът бе дал заден и сега обръщаше. Огледах се за някоя улица или алея, по която да свърна.

Нищо. Или пък...?

През улицата зърнах тесен път. Помислих си да пресека, но щях да бъда изложен на куршумите. Фургонът се бе насочил към мен. Цевта на оръжието стърчеше през прозореца.

Всеки можеше да го види.

Не спирах да тичам. Бях привел глава, сякаш така щях да се превърна в по-незабележима цел. По улицата вървяха хора. Някои осъзнаха какво става и се изпокриха. Други се бълскаха в мен и се просваха на земята.

— Залегни! — продължавах да крещя, защото трябваше все нещо да викна като предупреждение.

Последва нов откос. Покрай ухото ми изсвистя куршум и дори усетих повея на вятъра в косата си. После дочух сирените.

Отново онези ужасни френски сирени, къси и пронизителни, с чийто зловещ писък така и не свикнах.

Фургонът спря. Отидох встрани и се залепих за стената. Фургонът профуча назад и се отправи отново към ъгъла. С пистолет в ръка аз се питах дали да не стрелям. Фургонът се бе отдалечил, а по пътя имаше твърде много пешеходци. Вече бях извършил достатъчно неразумни постъпки.

Не исках да избягат, ала не желаех по улицата да се разлетят още куршуми.

Задната част на фургона бавно се отвори. Отвътре се появи мъж. Белязания се бе изправил. По лицето му имаше кръв и аз се запитах дали не бях счупил носа му. За два дни два счупени носа. Добра работа, стига да ти се заплаща.

Белязания се нуждаеше от помощ. Погледна надолу по улицата в моя посока, ала аз бях твърде далеч и той не ме забеляза. Изпитах желание да му помахам с ръка. Отново чух сирените, приближаваха се. Обърнах глава и видях две полицейски коли да идват към мен.

Ченгетата изскочиха от колите с насочено към мен оръжие. За миг се изненадах, бях готов да им обясня, че съм от добrite, но после всичко се изясни. Бях въоръжен. Бях застрелял някого.

Ченгетата изкрешяха нещо, което взех за команда да остана на място и да вдигна високо ръце и аз се подчиних. Пуснах пистолета си на паважа и приклекнах на едното си коляно. Ченгетата се затичаха към мен.

Погледнах към фургона. Исках да го посоча на полицайте, да им кажа да го последват, но добре знаех за какво щеше да се приеме всяко мое движение. Полицайтите крещяха и ми даваха някакви указания, ала тъй като не ги разбирах, стоях и не мърдах.

После зърнах нещо, което ме накара да пожелая отново да взема оръжието си в ръка.

Вратата на фургона бе отворена. Белязания се изтърколи вътре. Другият мъж скочи зад него и започна да затваря вратите, докато фургонът тръгваше. Ракурсът се смени и за един миг — дори още по-малко, може би за части от секундата — успях да хвърля поглед във вътрешността на автомобила.

Бях далеч, вероятно на седемдесет-осемдесет метра от него, така че е възможно да съм сгрешил. Може би ми се привиждаше.

Обзе ме паника. Не можех да се успокоя и започнах да се изправям. Толкова бях отчаян. Бях готов да скоча, да грабна пистолета и да се прицеля в гумите. Ала полицайт скочиха върху мен. Не ги бях броил. Бяха четирима или петима. Нахвърлиха ми се и отново ме събориха на земята.

Започнах да се съпротивлявам и усетих нещо остро да ме мушка в бъбрека — вероятно полицейска палка. Това обаче не ме накара да спра.

— Зеленият фургон! — извиках.

Зелени фургони — колкото щеш. Усетих как извиват ръцете зад гърба ми.

— Моля ви — можех да доловя лудия страх в собствения си глас и се помърсих да го укротя, — трябва да ги спрете!

Ала думите ми не предизвикаха никакъв ефект. Фургонът бе изчезнал.

Затворих очи и се опитах да повикам обратно в паметта си онази частица от секундата. Защото онова, което зърнах в задната част на фургона — или което си мислех, че виждам — точно преди вратите на автомобила да се затворят и да го погълнат, бе момиче с дълга руса коса.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Два часа по-късно вече се намирах в зловонната килия на „Кедез'Офевр“ 36.

Полицайтите дълго ме разпитваха.

Разказах им всичко с прости думи и ги помолих да повикат Берлеан. Когато им казах да открият Териса Колинс в хотела — тревожех се, че онези, които ме бяха проследили, може да се заинтересуват и от нея — постараах се гласът ми да звучи спокойно, непрекъснато им повтарях номера на фургона, като твърдях, че в задната му част най-вероятно има отвлечен човек.

Отначало ме държаха отвън на улицата, което бе странно, но пак имаше логика. Сложиха ми белезници, до мен неотлично стояха двама полицаи — единият ме пазеше от едната страна, а другият от другата. Искаха да им разкажа какво се бе случило. Върнаха ме в кафене „Лъ Буси“ на ъгъла. Масата още се търкаляше на паважа. Беше изплескана с кръв. Обясних как бях постъпил. Разбира се, никой не можеше да потвърди, че Белязания е държал пистолет в ръка, твърдях го единствено аз. Бяха откарали мъжа, в когото бях стрелял, с линейка, което според мен означаваше, че е жив.

За кой ли път се примолих:

— Хайде, повикайте капитан Берлеан, той ще ви обясни всичко.

Ако можехте да четете езика на тялото, щяхте да си направите заключението, че полицайтите не само че не вярваха на нито една моя дума, но и доста се отегчаваха. Ала човек не може да съди само по езика на тялото. Знаех го, бях го научил с годините. Ченгетата никога не вярват на думите ти, за да могат да изкопчат колкото е възможно повече информация. Уж не ти вярват, но не те и спират и ти говориш ли, говориш, като се мъчиш да докажеш, да обясниш и така бълваш неща, които може би не бива да изговаряш.

— Трябва да откриете фургона — за кой ли път настоявах аз, като повтарях номера му като някакво заклинание.

— Приятелката ми е в „Отел Д'Обюсон“ — казах аз и посочих надолу към „Рю Дофин“, дори им дадох името на Териса и номера на

стаята, в която бе отседнала.

Ченгетата само кимаха с глава и в отговор ми задаваха въпроси, които нямаха нищо общо с току-що казаното от мен. Аз им отговарях, а те продължаваха да ме зяпат, сякаш всяка дума, излязла от устата ми, бе чиста измислица.

После отново ме хвърлиха в отвратителната килия. Мисля, че никой не я бе почиствал, откакто бях тук последния път. Дори си казах, че не е чистена от смъртта на Дъо Гол. Тревожех се за Териса. Притеснявах се и за себе си. Бях стрелял в човек в една чужда страна. Това бе напълно доказуемо. Онова, което не можеше да се докаже — което би било трудно, ако не невъзможно да се потвърди — бе моят разказ за случилото се.

Необходимо ли беше да стрелям в копелето?

Несъмнено. Бе насочил пистолет към мен.

Щеше ли да стреля?

Нямаше как да изчакам, за да разбера. Така че аз стрелях пръв. Как щяха да погледнат на това тук, във Франция?

Питах се дали още някой е бил престрелян. Бях видял не една, а няколко линейки. Ами ако някой невинен е пострадал при стрелбата? Всичко се пишеше на мой гръб. Да предположим, че бях тръгнал с Белязания. Сега щях да съм при русокосото момиче. Щях да съм в ужасно положение. Какво ли си мислеше, какво ли чувствуше онова момиче в задната част на фургона; вероятно бе ранено, ако се съдеше по петната кръв, открити на мястото, където е бил убит баща му.

Дали е била свидетел на убийството на баща си? Стоп! Да не избръзваме толкова.

— Предлагам следващия път да си наемеш личен екскурзовод. Много станаха туристите, които искат да разгледат Париж сами и попадат в беда.

Беше Берлеан.

— Във фургона зърнах едно русокосо момиче — казах.

— Чух за това.

— При това зарязах Териса в хотела.

— Пет минути по-късно тя също излезе.

Стоях зад стъклената врата и чаках да я отключи. Но той не го направи. Замислих се върху последните му думи и попитах:

— Проследили сте ни, така ли?

— Не разполагам с достатъчно хора, за да следя и двама ви — отвърна той. — Отговори ми: разбра ли нещо от разказа й за злополуката с автомобила?

— Откъде...? — Стана ми ясно. — Подслушвали сте стаята ѝ?

Берлеан кимна с глава.

— Не си падаш по действията.

— Много смешно.

— Или сърцераздирателно — продължи той. — Та какво разбра от разказа ѝ?

— Какво имаш предвид? Думите ти звучат ужасяващо.

— Появяра ли ѝ?

— Разбира се. Кой би измислил подобна лъжа?

По лицето му премина сянка.

— Нима искаш да ми кажеш, че си го е измислила?

— Не, всичко би могло да се провери. Мириям Колинс, седемгодишна, загинала в катастрофа на шосе A40 в Лондон. Териса е била тежко ранена. Ще изпратя всички сведения за проверка.

— Защо? Станало е преди десет години. Едва ли има нещо общо с нашия случай.

Той не отговори. Само намести с пръст очилата на носа си. Чувствах се като музейен експонат зад плексигласовата преграда на килията.

— Предполагам, че колегите ти са те осветлили по въпроса какво се случи на местопроизшествието? — рекох аз.

— Да.

— Момчета, трябва да откриете зеления фургон.

— Вече го открихме — отвърна Берлеан.

Приближих се още малко към плексигласовата врата.

— Бил е нает — уточни Берлеан. — Открихме го празен на международното летище „Шарл дьо Гол“.

— С кредитна карта ли са го наели?

— Да, под фалшиво име.

— Ще трябва да преустановите всички полети извън страната.

— От най-голямото летище? — намръщи се Берлеан. — Нещо друго да спрем?

— Исках да кажа...

— Минаха два часа. Ако са искали да отлетят, вече са заминали.

В стаята влезе едно ченге, подаде лист хартия на Берлеан и излезе. Берлеан го огледа.

— Какво е това? — попитах.

— Менюто за вечеря. Приготвят храната ни в ресторант.

Не обърнах внимание на плоската му шега и казах:

— Сам знаеш, че това не е съвпадение. Във фургона зърнах русокосо момиче.

Той продължи да чете написаното върху листа.

— Вече го спомена.

— Може да е била дъщерята на Колинс.

— Едва ли — отвърна Берлеан.

Аз чаках.

— Свързахме се с жена му — уведоми ме Берлеан. — С Карън Тауър. С нея всичко е наред. Дори не знаеше, че мъжът ѝ е в Париж.

— Къде мислеше, че е?

— Още не знам всички подробности. Сега живеят в Лондон. Информацията идва от Скотланд Ярд. Очевидно са срещнали трудности при бракосъчетанието.

— А дъщерята?

— Ами, там е работата — отвърна Берлеан. — Нямат дъщеря. Двамата имат момченце на четири години. Живо и здраво е и се намира у дома при майка си.

Опитах се да възприема последната информация.

— ДНК анализът неоспоримо доказва, че кръвта принадлежи на дъщерята на Рик Колинс — захванах аз.

— Така е.

— И няма никакво съмнение?

— Няма.

— А дългият рус косъм е бил слепнал с капката кръв? — попитах.

— Да.

— Значи Рик Колинс има дъщеря с дълга руса коса — изрекох аз повече на себе си, отколкото на него. Не ми отне много време да измисля друг сценарий. Може би защото се намирах във Франция, страната на извънбрачната любов. Дори бившият президент си имаше любовница, нали така? — Още едно семейство? — предположих аз.

Разбира се, не се случващо единствено с французите. Ами онзи нюйоркски политик, когото хванаха да кара автомобила си пиян към второто си семейство? Не един мъж си има любовница, от която му се е родило дете. Като добавим и казаното от Берлеан относно брачните затруднения между Рик Колинс и Карън Тауър, картина става пълна. Разбира се, имаше и още дупки за запълване, като например защо Колинс се е обадил на Териса, първата си жена, за да й каже, че трябва на всяка цена да дойде в Париж.

Залових се да обяснявам теорията си на Берлеан, ала като видях, че не я слуша с внимание, мълкнах.

— Какво пропускам? — попитах.

Мобилният му телефон забръмча. Берлеан отново заговори на френски, като ме остави в пълно неведение. Като се прибера, ще трябва да се снабдя със записи на уроци по френски език или да взема някои други мерки. Той свърши да говори, бързо отключи вратата на килията и ми махна с ръка да изляза. Подчиних се. Той с бърза крачка тръгна надолу по коридора.

— Берлеан?

— Хайде. Трябва да ти покажа нещо.

Върнахме се в стаята, на която пишеше „Група Берлеан“. Лъофевр беше вътре. Той ме погледна така, сякаш току-що се бях пръкнал от задника на най-злия му враг. Нагласяваше новия монитор на компютъра — плосък и може би седемдесет и пет сантиметра широк.

— Какво става? — попитах аз.

Берлеан седна пред клавиатурата. Лъофевр се отдръпна. В стаята имаше още две ченгета. Те също се бяха дръпнали до стената. Берлеан погледна монитора, после сведе очи към клавиатурата. Намръщи се. На бюрото му имаше поставка за салфетки. Той измъкна една и започна да бърше клавиатурата.

Лъофевр каза нещо на френски, което ми прозвучава като жалба.

Берлеан изстреля нещо в отговор, като сочеше към клавиатурата. Щом свърши с бърсането, той започна да пише.

— Русото момиче във фургона — обърна се Берлеан към мен. — На каква възраст ти се стори?

— Не мога да кажа.

— Помисли си.

Напрегнах се, поклатих глава.

— Зърнах само дълга руса коса.

— Седни — покани ме той.

Придърпах един стол. Той отвори електронната си поща и повика някакъв файл.

— Чакам още видеоматериали — каза. — Но тук се вижда най-ясно.

— Какво е това?

— Наблюдателна камера от летище „Дьо Гол“.

На монитора се появи цветна фотография — очаквах да видя нещо размазано в черно и бяло, ала образът бе ясен. Безброй много автомобили — аха!, виждаше се паркингът — и много народ. Присвих очи.

Берлеан посочи горе вдясно.

— Те ли са?

За жалост камерата беше твърде далече и предметите не се виждаха добре. На изображението имаше трима мъже. Единият си прикриваше лицето с нещо бяло, вероятно риза, и кръвта не се виждаше. Белязания.

Кимнах с глава.

С тях беше и русокосото момиче, но аз чак сега схванах въпроса. От този ъгъл — откъм гърба — не можех да отгатна възрастта му, ала със сигурност не беше нито на седем, нито дори на десет или дванайсет, освен ако не бе израснало много на височина. Беше девойка. По дрехите изглеждаше на не повече от деветнайсет, много млада, но едва ли бе възможно да се каже със сигурност.

Русокосата вървеше между двамината яки мъже. Белязания се виждаше далеч вдясно.

— Това са те — казах, после додадох: — За каква възраст говорим при девойката? Седем или осем. Русата коса, предполагам. Тя ме заблуди. Реагирах по-буйно от необходимото.

— Не съм толкова сигурен.

Погледнах към Берлеан. Той свали очилата си, постави ги на масата и затърка лицето си с две ръце. Изляя нещо на френски. Тримата полицаи, включително Льофевр, излязоха от стаята. Останахме сами.

— Какво, по дяволите, става? — попитах.

Той спря да търка лицето си и ме погледна.

— Нали знаеш, че никой в кафенето не е забелязал мъжа до теб да държи пистолет?

— Разбира се, че не са видели. Криеше го под масата.

— Повечето хора в твоето положение биха вдигнали безропотно ръце и тихо биха тръгнали към фургона. Нямаше дори да им хрумне да разбият физиономията на човека с масата, да грабнат оръжието му и да застрелят съучастника му по средата на булеварда.

Чаках да продължи. Но когато не го направи, рекох:

— Какво да кажа? Аз съм губещият.

— Мъжът, в когото стреля — не е бил въоръжен.

— Но в мига на стрелбата беше. Придружителите му грабнаха пистолета, преди да избягат. Знаеш го, Берлеан. Сигурен си, че не си измислям.

Седяхме и мълчахме. Берлеан се взираше в монитора.

— Какво чакаме?

— Видеоматериалът — отвърна той.

— На какво?

— На русокосото момиче.

— Защо?

Той не отговори. Изминаха още пет минути. Аз го обсипвах с въпроси. Берлеан ги пропускаше покрай ушите си. Най-после се чу звън и на екрана се появи много кратко видео от паркинга. Той натисна копчето и се облегна назад.

Сега виждахме по-ясно русокосото момиче. Тя наистина нямаше двайсет години — беше може би на шестнайсет или седемнайсет. Имаше дълга руса коса. Бе заснета от доста голямо разстояние и чертите ѝ не можеха да се видят отблизо, но в нея имаше нещо познато — в стойката на главата ѝ, в изправената походка, в съвършената осанка...

— Направихме предварителен ДНК анализ на петното кръв и русия косъм — каза Берлеан.

Температурата в стаята сякаш падна с десет градуса. С мъка откъснах очи от монитора и го погледнах.

— Не само че е негова дъщеря — уведоми ме Берлеан и посочи изображението на монитора. — Тя е дъщеря и на Териса Колинс.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Мина доста време, преди да дойда на себе си.

— Ти каза, че анализът е предварителен.

Берлеан кимна с глава.

— Окончателните ДНК анализи ще отнемат още няколко часа.

— Значи може и да грешиш.

— Едва ли.

— Но е възможно, нали?

— Така е. Имах един случай, при който задържахме заподозрян въз основа на предварителен анализ като този. Okaza се обаче, че не е той, а брат му. Спомням си и един случай за бащинство, в който жената съдеше любовника си. Мъжът твърдеше, че детето не е от него. Предварителният ДНК анализ не показва нищо, но при по- внимателен прочит се оказа, че баща на детето е бащата на любовника.

Замислих се.

— Териса Колинс има ли сестри? — попита Берлеан.

— Не знам.

Берлеан се намуси.

— Какво има? — попитах.

— Отношенията между двама ви са наистина специални.

Пропуснах забележката покрай ушите си.

— Сега какво?

— Трябва да позвъниш на Териса Колинс — каза Берлеан. — За да я поразпитаме още малко.

— Защо вие не ѝ позвъните?

— Опитахме се. Не вдига телефона си.

Той ми върна мобилния. Включих го. Едно пропуснато обажддане. Не натиснах веднага бутона, за да разбера кой ме е търсил. Имаше нещо като ненужна поща, надписът гласеше: „Когато Пеги Лий пееше: «Това ли е всичко?», имаше предвид змията в гащите ти ли? Твоята малка Piш-Pиш търси виагра на 86BR22.com“.

Берлеан го прочете над рамото ми.

— Какво означава това?

— Едно от старите ми гаджета.

— Отвръща на твоя отколешна молба — каза Берлеан. — Очарователно.

Набрах номера на Териса. Сигналът прозвуча няколко пъти, после се включи гласовата поща. Оставил й съобщение и затворих телефона.

— А сега?

— Знаеш ли как се проследява местонахождението на мобилен телефон? — попита Берлеан.

— Знам.

— Тогава вероятно ти е известно, че докато мобилният е включен, дори да не се води разговор по него, можем да засечем координатите му и да разберем къде се намира притежателят му.

— Известно ми е.

— Така че, нямахме никакви притеснения относно местонахождението на госпожица Колинс. Разполагаме с подобна технология. Ала преди около час тя изключи телефона си.

— Може би батерията ѝ се е изтощила — предположих аз.

Берлеан свъсено ме погледна.

— А може би просто се е нуждаела от време. Сигурно ѝ е било много трудно да ми разкаже за автомобилната злополука.

— Значи какво? Изключила е телефона си, за да избяга от спомените?

— Точно така.

— Вместо просто да изключи звънеца — продължи той, — госпожица Колинс си е изключила телефона?

— Не ти се вярва, така ли?

— Моля те. Все още можем да проследим обажданията ѝ и да разберем на кого е звъняла и кой ѝ е звънял. Преди около час госпожица Колинс е получила единственото обаждане за деня.

— От?

— Не мога да кажа. Номерът ни запрати чак в Унгария, в някакъв уебсайт, а после изгубихме следата. Обаждането траеше само две минути. След това тя изключи телефона. По същото време се е намирала в Музея на Роден. Нямаме представа къде е в момента.

Не казах нищо.

— Какво ти се върти в главата?

- Относно Роден ли? Харесвам неговия „Мислител“^[1].
- Ще ме убиеш, Майрън. Наистина ли ти харесва?
- Ще ме задържиш ли?
- Паспортът ти е у мен. Може да си тръгнеш, но, моля те, остани в хотела си.
- Където ще можеш да ме подслушваш — забелязах аз.
- Приеми го, както щеш — каза Берлеан. — Ако имаш късмет, може и да разбера това-онова.

Процедурата по освобождаването ми отне двайсетина минути. Тръгнах надолу по „Ке дез’Офевр“ в посока на „Понт Ньоф“. Питах се колко ли време ще отнеме. Имаше, разбира се, вероятност да съм поставен под наблюдение от Берлеан, ала според мен бе малко вероятно.

Отпред видях автомобил с номер 97 CS 33.

Ако това беше код, нещата, разбира се, щяха да са съвсем прости. Странното съобщение съдържаше номер 86 BR 22. Трябваше само да добавя по една единица към всяка цифра. Осмицата става деветка. „B“ се превръща в „C“. Когато се приближих, от стъклото до шофьорското място се пълзна лист хартия и падна на земята. Бележката бе прикрепена към монета, за да не я отвее вятърът.

Въздъхнах. Първо простият код, а сега и това. Толкова ниско ли е паднал Джеймс Бонд?

Вдигнах бележката от земята.

Улица „Понт Ньоф“ №1, пети етаж. Хвърли телефона си през задното стъкло на автомобила.

Така и направих. Колата потегли заедно сobilния ми, който бе включен. Нека сега го проследят. Свих вдясно. На указания адрес се издигаше сградата на „Луи Вюитон“^[2], онази със стъкления купол на покрива. Универмагът „Кендзо“ се намираше на най-долния етаж и още щом отворих вратата, се почувствах не на място. Влязох в стъкления асансьор и разбрах, че на петия етаж е разположен ресторант на име „Конг“.

Когато асансьорът спря, на вратата ме посрещна служителка, облечена в черно. Беше висока над метър и осемдесет, носеше много тясна и впита черна рокля; на ширина жената бе колкото шнура на нощната ми лампа.

- Господин Болитар? — попита тя.
- Аз съм.
- Оттук.

Тя ме поведе нагоре по стълбите, които изльчваха флуоресцентна зелена светлина и стигаха до стъкления купол. Бих могъл да нарека ресторант „Конг“ ултрамодерен, ала той далеч надхвърляше това определение — приличаше на постмодерно ултрасъвременно заведение. Декорът бе в стил футуристична гейша. От плазмените телевизионни монитори ми намигаха безупречни азиатки. Столовете бяха изработени от акрилна гума — бяха прозрачни, с отпечатани върху тях лица на красиви жени със странни прически. Лицата сияеха, сякаш зад всеки отпечатък светеше електрическа крушка. От тях се изльчваше нещо зловещо.

Над главата ми висеше огромен гоблен, на който бе изобразена гейша. Клиентите също бяха накипрени, ами да, като служителката до асансьора — в модно черно облекло. Но онova, което привличаше клиентелата, което събираще хората на това място, бе убийственият изглед към Сена — почти същият като гледката, откриваща се от покрива на полицейското управление. А там, на предната маса, откъдето Париж се виждаше най-добре, седеше Уин.

- Поръчах ти „Фoa гra“^[3] — рече той.
 - Скоро старият ни номер ще стане известен.
 - Но още никой не го е разгадал.
- Настаних се на стола срещу него.
- Това място ми изглежда доста познато.
 - Виждал си го в един френски филм с Франсоа Клузе и Кристин Скот Томас^[4] — каза Уин. — Седяха на същата тази маса.
 - Кристин Скот Томас във френски филм?
 - Дълги години е живяла тук и свободно говори френски.
- Уин е наясно с неща от този род и аз не знам откъде.
- Както и да е — продължи той. — Вероятно тази е причината, поради която ресторантът ни причинява усещане за „дежавю“^[5], ако искаме да си останем в обсега на френския език.

Поклатих глава.

— Не гледам френски филми.

— Или — дълбоко въздъхна Уин — може би си си спомнил как Сара Джесика Паркър седна да се нахрани тук в последната серия на „Сексът и градът“.

— Бинго! — зарадвах се аз.

Специалитетът „Фоя гра“, или „гъши дроб“ за непосветените, пристигна. Умирах от глад и започнах. Наясно съм, че активистите от организацията за защита на животните ще ме разпънат на кръст, но не мога да не си го призная. Обожавам „Фоя гра“. Уин беше налял от червеното вино. Отпих от чашата си. Не съм специалист, ала имаше вкус на грозде, изстискано от самия Бакхус^[6].

— Предполагам, че вече знаеш тайната на Териса — каза Уин.

Кимнах с глава.

— Предупредих те, че е необикновена.

— Как си я научил?

— Не беше много трудно — отвърна Уин.

— Ще те питам другояче. Защо ти е трябвало да я знаеш?

— Преди девет години ти избяга с нея — напомни ми Уин.

— И?

— Дори не ми каза, че тръгваш.

— Отново питам: и?

— Тогава беше уязвим и аз направих някои проучвания.

— Не ти е било работа да го правиш — забелязах аз.

— Вероятно си прав.

Продължихме да се храним.

— Кога пристигна? — попитах.

— След като се обади, Есперанца ми позвъни. Направих обратен завой със самолета и тръгнах насам. Щом пристигнах в хотела ти, тъкмо те бяха арестували. Обадих се тук-там.

— Къде е Териса?

Предполагах, че именно Уин ѝ се бе обадил и я бе изкаран от равновесие.

— Много скоро ще се срещнем с нея. Напълни ми чашата.

Напълних я. Той събра връхчетата на пръстите си и не каза нищо. Винаги заемаше тази поза. В нея аз изглеждах смехотворно. Но на

него, с тези лакирани нокти, му отиваше някак си. Като видя пълната си чаша, одобрително възклика:

— Ха така!

— Добър резултат.

— Какво знаеш за автомобилната катастрофа? — попита той.

— Само онова, което току-що споделих с теб.

— Териса не е видяла тялото — каза Уин. — Доста любопитен факт.

— Две седмици е била в безсъзнание. Трупът е трябвало да бъде погребан.

— И все пак — размърда пръсти Уин. — Нали бившият ѝ, който вече е мъртъв, ѝ е казал, че онова, което ще ѝ признае, ще промени всичко?

И аз си го бях помислил. Сетих се за странния тон на гласа му, за паниката му.

— Трябва да има някакво друго обяснение. Както вече казах, ДНК анализите са предварителни.

— Сигурно си наясно, че ченгетата те освобождават с надеждата да ги отведеш при Териса.

— Знам.

— Но това няма да стане — забеляза Уин.

— И това ми е ясно.

— И така, каква ще е следващата ни стъпка? — попита той.

Въпросът му ме изненада.

— Нали няма да ме уговоряш да спра да ѝ помогам?

— Каква полза, ако го направя?

— Вероятно никаква.

— Тогава можем да се позабавяваме — предложи Уин. — Има и още една важна причина, поради която можем да продължим търсенето.

— И каква е тя?

— После ще ти кажа. А сега накъде, приятелю?

— Не знам със сигурност. Бих искал да разпитам жената на Рик Колинс — тя живее в Лондон — ала Берлеан задържа паспорта ми.

Мобилният на Уин изчурулика. Той го вдигна и изстреля:

— Казвай.

Мразя това му обръщение. Затвори телефона.

— Значи в Лондон.

— Само ти казах...

Уин стана от мястото си.

— В мазето на тази сграда има тунел. Той води до съседната сграда — на Самаряните. Там ме чака кола. Самолетът ми се намира на малко летище близо до Версай. Териса е там. Приготвил съм лични документи и за двама ви. Побързай, моля те.

— Какво се е случило?

— Това е важната причина, поради която държа да продължим търсенето. Мъжът, срещу когото стреля само преди няколко часа, е издъхнал. Полицията те издирва за убийство. Според мен трябва да се задействаме, за да изчистим името ти.

[1] Огюст Роден (1840 — 1918), френски скулптор, един от основоположниците на импресионизма в скулптурата. — Б.пр. ↑

[2] Френска компания за луксозна мода и висококачествени кожени изделия. — Б.пр. ↑

[3] Гъши дроб — култов деликатес за французите. — Б.пр. ↑

[4] Става въпрос за филма „Не казвай на никого“ от 2006 година по трийлъра на Харлан Коубън със същото заглавие. — Б.пр. ↑

[5] От френски: „вече видяно“. Използва се като термин в психологията. — Б.пр. ↑

[6] Древногръцки бог на виното. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато съобщих на Териса за ДНК анализа, очаквах друга реакция.

Двамата седяхме в салона на самолета на Уин — боинг за бизнес полети, който насконо бе купил от някакъв рап певец. Креслата бяха широки, кожени. В салона имаше широкоекранен телевизор, диван, подът бе покрит с плюш, а стените бяха декорирани с дърво. В задната си част самолетът разполагаше с трапезария и отделна спалня.

Ако още не сте разбрали, Уин е състоятелен.

Спечели парите си по най-старомодния начин: наследи ги. Семейството му притежаваше инвеститорски фонд, един от водещите на Уолстрийт, а Уин бе взел милиардите им и ги бе умножил.

„Обслужващата полета“ — поставям го в кавички, тъй като уменията й по безопасност при пътуване със самолет ми изглеждаха твърде съмнителни — бе потресаваща азиатка, млада и, доколкото познавах Уин, вероятно доста гъвкава. На табелката с името ѝ бе написано „МИЙ“. Сякаш бе извадена от реклама на „Пан Ам“ от 1968 година — строг костюм, бухнала блузка в подходящ цвят, дори същата плоска шапчица без козирка.

Докато заемахме местата си, Уин рече:

— Шапчицата.

— Да — отвърнах. — Дава завършен вид на картинаката.

— Харесва ми да я гледам с тази шапчица и държа да я носи по време на целия полет.

— Моля те, не навлизай в повече подробности — заявих аз.

Уин се ухили.

— Казва се Мий.

— Прочетох на табелката.

— Не става въпрос за теб, Майрън, а за Мий. Харесва ми да получавам чувствено познание в компанията на Мий.

Погледнах го, без да казвам нищо.

— Аз и Мий ще се оттеглим в задната част, така че двамата с Териса ще останете насаме.

— В задната част ще рече в спалнята, така ли?

Уин ме тупна по гърба.

— Погрижи се за себе си, Майрън. А пък аз ще се погрижа за Мий.

— Престани, моля те.

Настаних се зад него. И Териса беше тук. Разказах й за нападението срещу мен и за последвалата престрелка и тя видимо се разтревожи. Когато започнах да ѝ говоря за ДНК анализа, от който излиза, че тъкмо тя е майката на русокосото момиче — като отначало използвах думи като „предварителен“ и „непълен“ — тя ме стресна.

Направо ме попита.

— Искаш да кажеш, че според кръвните анализи бих могла да съм майката на момичето, така ли?

Всъщност предварителният ДНК анализ показа, че тъкмо тя е майка на момичето, но може би не биваше да ѝ го заявявам така, направо. Затова отвърнах простичко:

— Да.

Думите ми сякаш не достигнаха до съзнанието ѝ. Териса присви очи, сякаш не чу добре. В погледа ѝ усетих леко потрепване. И това бе всичко.

— Но как е възможно?

Не казах нищо, само леко свих рамене.

Никога не подценявайте силата на отричането. Териса се отърси от неприятното усещане и ме заля с най-различни въпроси като същинска репортерка. Казах ѝ всичко, което ми бе известно. Дишането ѝ се учести. Стараех се да се държи, толкова много се мъчехе, че устните ѝ затрепериха.

Но сълзи нямаше.

Искаше ми се да протегна ръка и да я докосна, без да знам защо. Така че зачаках. Нито аз, нито тя го изрече на глас, сякаш самите думи можеха да избухнат и да разкъсат тънката обвивка на надеждата. Но тя бе тук, очевидната истина бе между нас, ала и двамата се стараехме да не я забелязваме.

Някои от въпросите на Териса бяха доста целенасочени; очевидно бе гневна от факта, че бившият ѝ съпруг Рик се бе озовал на това място, като не ѝ бе оставил никаква надежда. Накрая се облегна назад, прехапа долната си устна и затвори очи.

— И сега къде отиваме? — попита тя.

— В Лондон. Мислех си, че може би трябва да поговорим със съпругата на Рик.

— Карън.

— Познаваш ли я?

— Да, познавах я. — Тя ме погледна. — Нали помниш като ти казах, че когато стана злополуката, тъкмо отивах да оставя Мириям у приятелка?

— Да. — После додадох: — Карън Тауър ли бе приятелката ти?

Тя кимна с глава.

Самолетът се бе вдигнал във въздуха. Пилотът съобщи височината, на която ще пътуваме. Имах още стотици въпроси, ала Териса затвори очи. Зачаках.

— Майрън?

— Да.

— Не го споменаваме. Още не. И двамата знаем, че е тук, с нас. Но не го казваме на глас, нали?

— Така е.

Тя отвори очи и погледна встрани. Аз разбрах. Беше твърде болезнено, бе още твърде рано дори да се погледнем в очите. Сякаш по поръчка, Уин отвори вратата на спалнята. Мий, стюардесата, бе с шапчицата на главата си и с всичко останало, както си му бе редът. Уин също бе облечен в костюма си и ми махна с ръка да отида при него в спалнята.

— Харесвам тази шапчица — рече той.

— Вече ми го каза.

— На Мий й отива.

Погледнах го. Той ме отведе в спалнята и затвори вратата. По стените на стаята имаше петнисти тапети като кожата на тигър, а леглото бе покрито със завивка тип „зеброва кожа“. Хвърлих поглед към Уин.

— Изложил си на показ Елвиса в себе си, а?

— Декорацията е останала от рапъра.

— Какво искаш?

Уин посочи към телевизора.

— Гледах те как разговаряш с нея.

Вдигнах поглед. На екрана видях Териса да седи на мястото си.

— Така разбрах, че е време да се намеся.
Той отвори едно чекмедже и бръкна в него.

— Ето тук.

Беше мобилен телефон.

— Номерът ти е активиран — ще получаваш всички обаждания, ала ще си неоткривам. А ако се опитат да те проследят, ще се озоват някъде в югозападната част на Унгария. Между другото, капитан Берлеан ти е оставил съобщение.

— Безопасно ли ще е да му се обадя?

Уин се намръщи:

— Коя част от думата „неоткриваем“ те смущава?

Берлеан вдигна още на първото позвъняване.

— Колегите ми искат да те задържат.

— Е, чаровно момче съм, нали?

— Това им казах и аз, ала те не са много сигурни, че чарът ти ще излезе по-силен коз от убийството.

— Но чарът е тъй рядко срещано качество! — И додадох: — Казах ти, Берлеан. Беше самозащита.

— Каза ми, така е. А ние имаме съдилища и адвокати, както и следователи, които също биха стигнали до това заключение.

— Ала аз нямам време за губене.

— Значи няма да ми кажеш къде си?

— Няма.

— Според мен, ресторант „Конг“ е само за туристи — заяви той.

— Следващия път ще те заведа в онова малко бистро до „Сен Мишел“, в което сервират само „Фoa гра“. Ще ти хареса.

— Следващия път — обещах аз.

— Все още ли се намираш под моя юрисдикция?

— Вече не.

— Жалко. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се — отвърнах.

— Можеш ли да разглеждаш фотографии на новия си мобилен телефон?

Погледнах към Уин. Той кимна с глава. Отговорих, че мога.

— Докато разговаряме, ще ти изпратя една снимка. Моля те да ми кажеш дали познаваш човека на нея.

Подадох телефона на Уин. Той натисна едно копче и откри фотографията. Разгледах я внимателно и тутакси разбрах.

— Вероятно е той — казах.

— Мъжът, когото удари с масата ли?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Казах „вероятно“.

— Трябва да си сигурен.

Отново се загледах в снимката, този път по-дълго.

— Мисля, че снимката е стара. Мъжът, когото днес ударих, е поне с десет години по-възрастен от мъжа на фотографията. Външно е променен — бръсната глава, различна форма на носа. Но като цяло мога да кажа, че съм сигурен.

Мълчание.

— Берлеан?

— Наистина бих искал да се върнеш в Париж.

Не ми хареса начина, по който произнесе фразата.

— Не, съжалявам, но не мога — отговорих.

Отново мълчание.

— Кой е той? — попитах.

— Не можеш да се справиш сам — отвърна той.

Погледнах към Уин и рекох:

— Ще ми помогнат.

— Едва ли ще ти е достатъчно.

— Не си първият, който ни подценява.

— Знам с кого си. Познавам състоянието и репутацията му. Не са достатъчни. Може и да си добър в издирването на хора, може да помагаш на спортистите, когато си имат работа със закона, но няма как да се справиш с това.

— Ако не бях толкова печен — казах му, — щях още тук да пукна от страх.

— Ако не беше такъв инат, щеше да се вслушаш в думите ми.

Пази се, Майрън. Дръж връзка с мен. — И прекъсна разговора.

Обърнах се към Уин.

— Не можем ли да препратим снимката на някого, който би могъл да ни каже кой е този мъж?

— Имам договор с Интерпол — рече Уин.

Ала не гледаше в мен. Бе впил очи някъде над рамото ми. Обърнах се. Той отново се взираше в телевизионния еcran.

Териса още седеше там, ала решителността ѝ се бе изпарила. Беше навела глава и хлипаше. Опитах се да разбера думите ѝ, ала те бяха изкривени от риданията ѝ. Уин взе дистанционното и увеличи звука. Териса повтаряше едно и също и когато се свлече от дивана, вече можех да различа думите ѝ.

— Моля те — умоляваше висшите сили Териса. — Моля те, нека да е жива.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато пристигнахме в хотел „Клариджис“ в Лондон, беше вече късно. Уин бе резервиран луксозен апартамент. Той разполагаше с просторна всекидневна и три огромни спални, всички с двойни легла с балдахин и с онези чудни мраморни вани с душове, от които водата те облива целия като тропически дъжд.

Отворихме френските прозорци. От терасата се откриваше великолепен изглед към покривите на Лондон, но, честно казано, беше ми писнало от красиви гледки. Териса се движеше сковано като мъртвина. Но настроението ѝ се промени и сега се бе превърнала в жена, която се вълнува. Беше несъмнено поразена, ала в същото време и обнадеждена. Според мен надеждата я плашеше най-много.

— Искаш ли да се прибереш вътре? — попитах аз.

— Дай ми една минута.

Не бе нужно да съм непременно специалист по езика на тялото, за да ми стане ясно, че всеки неин мускул се бе свил и застинал, сякаш тя се защитаваше от нещо. Стоях до френските прозорци и чаках. Нейната спалня бе в оранжево и синьо. Хвърлих поглед към леглото с балдахина и може би направих грешка, защото в същия миг пожелах да я взема, да я отведа в меката постеля и с часове да я любя.

Добре де, никакво може би. Беше грешка. Но...

Когато си призная на глас нещо подобно, Уин ме нарича непораснало момиченце.

Взирах се в голото ѝ рамо и си спомних деня, в който се върнахме от онзи остров, в който тя пристигна в Ню Джърси и ми помогна, а после се усмихна, наистина се усмихна за първи път, откакто я познавах, и тогава си казах, че бих могъл да се влюбя в нея. Обикновено започвам връзките си като, ами да, като някое момиче, след дълго обмисляне. Но този път идеята ме обсеби, Териса се усмихна и онази нощ двамата се любихме по различен начин, малко по-нежно отпреди, а когато свършихме, аз я целунах по голото рамо, после тя заплака, също за първи път. Усмихна се и заплака за първи път, откакто бе с мен.

Няколко дни по-късно вече я нямаше.

Териса се обърна и ме погледна така, сякаш четеше мислите ми. Най-после двамата влязохме във всекидневната с цилиндричните сводове и чистия дълголетен под. Огънят в камината пращеше. Уин, Териса и моя милост се настанихме в плюшените фотьойли и сдържано обсъдихме бъдещите си действия.

Териса караше направо:

— Трябва да разберем как можем да ексхумираме тялото, положено в гроба на дъщеря ми — ако изобщо има такова.

Заяви го най-спокойно. Нямаше сълзи, нямаше колебание.

— Трябва да се обърнем към юрист — казах аз.

— Към адвокат — поправи ме Уин. — Намираме се в Лондон.

Тук не използваме термина „юрист“, Майрън. Казваме „адвокат“.

Хвърлих поглед към него, но се въздържах да му задам въпроса: „А какво ще кажеш вместо «адвокат» да използваме «анален иригатор»? Дали е възприет за ползване в Лондон?“.

— Ще наредя на хората ми да се заемат с това още утре сутринта.

Фирмата „Охрана за дома“ имаше клон в Лондон на „Кързън стрийт“.

— Трябва да започнем да разследваме и катастрофата — напомних аз. — Да се опитаме да получим полицейските протоколи, да поговорим със следователите, такива неща.

Те се съгласиха с мен. Разговорът ни продължи така, сякаш се канехме да рекламираме нова стока, а не се чудехме дали дъщерята на Териса, която бе „загинала“ в катастрофа, не е оживяла. Само като си го помислиш и те обхваща лудост. Уин се зае да звъни по телефона. Научихме, че Карън Тауър, съпругата на Рик Колинс, все още обитава същата къща в Лондон. Двамата с Териса щяхме да наминем сутринта и да поговорим с нея.

Малко по-късно Териса изпи две таблетки валиум, влезе в стаята си и затвори вратата. Уин отвори някакво сандъче. Чувствах се изтощен след всичко преживяно през деня, който завърши с полет до Лондон. Трудно можеше да се повярва, че същата сутрин бях кацнал в Париж. Ала не исках да изляза от стаята. Харесваше ми да си седим с Уин просто така. В чашата в ръката му имаше глътка коняк. Обикновено предпочитах да пийна нещо с шоколад, ала тази вечер се

задоволих с минерална вода. Поръчахме да ни донесат и малко сандвичи. Обожавах нормалните неща.

Мий надникна през вратата и се взря в Уин. Той беззвучно изрече: „Не“, като гледаше към нея. Хубавичкото й лице изчезна.

Уин рече:

— Още не ми е дошло времето за Мий.

Поклатих глава.

— Какъв по-точно ти е проблемът с Мий?

— Мий е стюардесата, нали?

— „Обслужваща полета“ — уточни отново терминологията той.

— Също като термина „адвокат“.

— Изглежда много млада.

— Почти на двайсет е — засмя се Уин. — Толкова ми се нрави, когато не одобряваш нещо!

— Не съм съдия — забелязах аз.

— Това е добре, защото тъкмо се канех да кажа нещо.

— Относно?

— Относно теб и госпожица Колинс на самолета. Ти, скъпи ми приятелю, гледаш наекса като на акт, изискващ емоционална компонента. Аз — не. За теб самият акт, независимо колко е физически лековат, не е достатъчен. Но аз гледам на него от съвършено различен ъгъл.

— От ъгъл, който обикновено включва различни ракурси на камерата — забелязах аз.

— Това беше добре. Но нека продължа. За мен актът между двама души, които „правят любов“ — използвам твоята терминология, тъй като що се отнася до мен, бих могъл да кажа „чукат се“, „свалият се“ или „се гушкат“ — та за мен този свещен акт е изумителен. Нещо повече — той съдържа в себе си всичко. Всъщност според мен актът е най-добър, най-чист, ако щеш когато е пълен, когато е завършен в самия себе си, когато не е разводнен с някакви си там емоции. Следиш ли мисълта ми?

— Аха — отвърнах.

— Става въпрос за избор. Това е. Ти виждаш нещата по един начин, аз — по друг. Не може да се каже кой е по-добър.

Погледнах го.

— Това ли е гледната ти точка?

— Когато бяхме на самолета, гледах те как разговаряш с Териса.

— Вече ми каза.

— Искаше ти се да я прегърнеш, нали? След като пусна бомбата, дощя ти се да протегнеш ръка и да я утешиш. Тъкмо тази емоционална компонента разисквахме току-що.

— Не те разбирам.

— Когато двамата сте се усамотили на онзи остров,ексът между вас е бил изумителен и чисто физически. Почти не сте се познавали. И все пак тези дни на острова са ви донесли спокойствие и утеша, излекували са ви. А сега, когато в отношенията ви са намесени и чувства, когато ти се ще да смесиш тези чувства с мило поведение като например прегръдка, не ти се удава.

Уин килна глава на една страна и се усмихна:

— Защо ли?

Той имаше право. Защо не протегнах ръка? Нещо повече, защо не можех да го направя?

— Защото щеше да ни нарани — отвърнах.

Уин извърна глава, сякаш думите ми обясняваха всичко. Но не беше така. Знам: мнозина биха заключили, че Уин използва омразата си към жените като самозащита, но аз никога не съм го вярвал. Струващ ми се готов отговор на всичко.

Той погледна часовника си и рече:

— Още едно питие и после ще се оттегля в другата стая, защото — о!, това ще ти хареса — Мий е вече възбудена.

Поклатих глава. Хотелският телефон иззвънтя. Уин вдигна слушалката, каза нещо и прекъсна разговора.

— Много ли си уморен? — попита ме той.

— Защо, какво има?

— Полицаят, разследвал катастрофата с колата на Териса, се казва Найджъл Мандърсън, понастоящем пенсионер. Един от хората ми ме уведоми, че в момента се налива в някаква кръчма на „Колдхарбър Лейн“. Та, ако желаеш, можем да го посетим.

— Да тръгваме — съгласих се аз.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Колдхарбър Лейн“ е улица в Южен Лондон, дълга около километър — километър и половина, която се слива с „Камбъруел“ в посока Брикстън^[1]. Лимузината ни остави пред доста оживена кръчма, наречена „Слънцата и гъльбите“, която се намираше току в края на „Камбъруел“. Сградата бе триетажна, като последният етаж бе издигнат едва наполовина, сякаш зидарите се бяха уморили и бяха решили — ами, да! — нима ни е нужно по-голямо пространство от това?

Тръгнахме надолу и свихме в една алея. Там имаше хубав дюкян, останал от старото време, и магазин за здравословни храни, който бе още отворен.

— Кварталът е известен с бандите си и дрогата — обясни Уин, сякаш бе екскурзовод. — „Колдхарбър Лейн“ е известна още — забележи! — като „Крекхарбър Лейн“^[2].

— Известна с бандите си и с дрогата, както и с остроумния си прякор — забелязах аз.

— Какво друго можеш да очакваш от бандити и пласьори на дрога?

Уличката бе тъмна и забутана и аз си мислех, че Били Сайкс и Фейджин^[3] всеки миг ще се появят до кафявия тухлен зид. Стигнахме до една мръсна кръчма на име „Безгрижният шепот“. Мисълта ми тутакси отскочи към песента на Джордж Майкъл и Ендрю Риджли^[4] и към известните й стихове, в които съкрушеният донжуан тъжи, задето никога повече няма да може да танцува, тъй като „гузните нозе не усещат ритъма“. Отнесох се далеч в осемдесетте години на ХХ век. Според мен наименованието нямаше нищо общо с песента, затова пък имаше много общо с любовните авантюри.

Но не беше така.

Отворихме вратата и влязохме — сякаш попаднахме в друго измерение. Навън се плиснаха звуците на щурия класически хит „Нашата кръчма“ заедно с две двойки, здраво прегърнали се един друг, сякаш да запазят равновесие, а не от неизмерима обич. Из въздуха се

носеше ароматът на цвъртящи наденички. Подът лепнеше. Всички говореха на висок глас, беше претъпкано с посетители и очевидно дотук не достигаше никакъв закон за забрана на тютюнопушенето на обществени места. Обзалахам се, че на тази улица в сила бяха влезли много малко закони.

Кръчмата бе част от Новата вълна, което ще рече Старата вълна, и се гордееше с това. На широкоекранния телевизор се бе настанило киселото лице на Джъд Нелсън^[5]. Сервитьорките маневрираха сред веселата тълпа — носеха черни рокли, ярко червило, косите им бяха мазни и пригладени назад, а лицата им бяха тебеширенобели като на изпълнителки на кабуки^[6]. На шиите им висяха китари. Предполагаше се, че трябва да приличат на моделите от онзи видеофилм на Робърт Палмър^[7] „Прирастен към любовта“, ала тези тук бяха доста по-зрели и не тъй привлекателни. Сякаш видеофилмът е бил заснет отново, но с актьорите от „Златните момичета“.

Безумието свърши, Бананарама^[8] пристигнаха и запяха как искат да бъдат нашата Венис, ще рече Венера — огънят в нас, нашето желание.

— Думата „Венис“ — каза Уин и ме сръга в ребрата.

— Какво? — викнах през какофонията от шумове.

— Като малък — заобяснява той — мислех, че пеят: „Аз съм твой пенис“. Това ме смущаваше.

— Благодаря ти, че го сподели с мен.

Уловките може да бяха и от новата вълна на осемдесетте, ала това си оставаше бар за работническата класа, в който мускулести мъже и видели какво ли не жени идваха след трудовия ден и, каквото ще да казвате, бяха заслужили забавленията си. Бе невъзможно да се преструваш на човек, чието място е тук. Макар да носех джинси, не принадлежах към класата на тези хора. А пък Уин дразнеше погледа като парче торта в магазин за здравословна храна.

Постоянните клиенти — някои от които носеха подпълнки и тесни кожени вратовръзки, с пригладени назад с брилянтин коси — го гледаха на кръв. Винаги ставаше така. Бяхме наясно с очевидните предразсъдъци и стереотипи и Уин не предизвикваше съчувствие, но още щом го зърнеха, хората го намразваха. Нищо чудно, защото съдим за околните по външния им вид. В лицето на Уин останалите виждаха незаслужено привилегирован човек. Искаше им се да го наранят. През

целия му живот все същото. Дори аз не знаех историята на живота му — „произхода“ на Уин, ако прибегнем към лексикона на супергероя — ала боят, който бе изял в детството си, го бе съкрушил напълно. Той не желаеше да се страхува. Никога повече. Затова бе използвал парите и дарбите си и години наред бе упражнявал своите способности. По времето, когато се запознахме в колежа, вече можеше да бъде смъртно опасен.

Уин мина под кръвожадните им погледи, като усмихнато кимаше с глава. Кръчмата бе стара и запусната и приличаше на декор, което я правеше още по автентична. Жените бяха едри и гърдести, а прическите им напомняха на птичи гнезда. Мнозина носеха блузи само с една презрамка като в мюзикъла „Флашданс“. Една от тях му намигна. Няколко зъба в устата ѝ липсваха. В косите си бе заплела тънки панделки, които не допълваха кой знае колко звездния ѝ стил „a la Madonna“, а гримът ѝ сякаш бе нанесен на тъмно в дрешника.

— Виж ти, виж ти — заговори му тя. — Много си хубавичък.

— Да — отвърна Уин. — Хубавец съм си аз.

Когато се приближихме до бара, барманът ни кимна за поздрав. Носеше тениска, на която пишеше: „ФРАНКИ РЕЧЕ ОТПУСНИ СЕ“.

— Две бири — поръчах аз.

Уин поклати глава:

— Имаше предвид две пинти „Лагър“.

Пак тази терминология.

Попитах кой е Найджъл Мандърсън. Барманът не мигна. Знаех, че е безполезно да чакам отговор. Обърнах се към присъстващите и извиkah:

— Има ли сред вас човек на име Найджъл Мандърсън?

Мъж с бяла риза с жабо и четвъртити плещи вдигна чашата си. Сякаш бе току-що излязъл от „Спандау Балет“^[9].

— Наздраве, момчета!

Размазаният глас идваше от единия край на бара. Мандърсън бе обгърнал чашата си с длани, сякаш държеше птиче голишарче, което бе изпаднало от гнездото и се нуждаеше от закрила. Очите му — защастие, незащитени от тъмни очила — бяха влажни. На носа си имаше паяжина от капиляри — сякаш някой бе стъпил върху паяк и го бе размазал.

— Хубава кръчма — казах.

— Най-щурото място на света, нали? Малък, необработен диамант, който ми напомня за доброто старо време. Ами вие? Кои сте, по дяволите?

Представих му се и го попитах дали си спомня една фатална автомобилна катастрофа отпреди десет години.

Споменах и името Териса Колинс. Ала той ме прекъсна по средата на изречението.

— Не помня — рече.

— Беше известна телевизионна водеща. Детето ѝ загина при инцидента. Било е на седем години.

— Не мога да си спомня.

— Толкова много ли са случайте във вашата практика, в които умират седемгодишни деца?

Извъртя се на стола си и застана с лице към мен.

— Наричаш ме лъжец, така ли?

Знаех, че театралничи, че говори като в пияса, но в чувствителните ми уши акцентът му прозвуча така, сякаш слушах Дик Ван Дайк^[10] в мюзикъла „Мери Попинс“. Очаквах всеки миг да ме нарече „гус’ине“.

Казах му в кой район е станала катастрофата и каква марка е бил автомобилът. Чух възклициание и се обърнах наляво. Някой играеше „Спейс Инвейдърс“ на игралната машина.

— Пенсионирах се — каза той.

Залепих се за него — търпеливо повтарях всички подробности, които ми бяха известни. Телевизионният еcran бе зад гърба му — признавам, че обичният ми филм, който се въртеше в момента, малко ме разсеиваше. „Клуб Закуска“. Не разбирам защо харесвам този филм. Актьорите трябваше да разсмиват публиката — „як атлетичен борец? Ами да, ето го мекотелото Емилио Естевес^[11]! Убедителен и здрав училищен пънкар? Изпълнител Джъд Нелсън!“. Същият онзи Джъд Нелсън. Кой идва след тях? Сякаш, като имаме предвид аналогията със „Златните момичета“, са направили римейк на фиял на Мерилин Монро с Беа Артър^[12] в главната роля. И все пак Нелсън и Естевес ставаха, фиялът също ставаше и толкова ми харесваше, че бях научил репликите наизуст.

Не след дълго Найджъл Мандърсън каза:

— Може би си спомням нещичко.

Не беше много убедителен. Изпи питието си и си поръча друго. Загледа се в бармана, който му наливаше и който спря в мига, в който излишната капка докосна лепкавия тезгях пред него.

Погледнах към Уин. Както винаги, по лицето му не можеше да се прочете нищо.

Жената с размазания грим на лицето — не бих могъл да отгатна възрастта ѝ, можеше с един и същи успех да е на петдесет, както и на двайсет и пет, ала аз се спрях на последното — се обърна към Уин:

— Живея наблизо.

Уин ѝ хвърли онзи снизходителен поглед, заради който хората го намразваха.

— Може би дори на същата улица?

— Не — отвърна тя и се разсмя от сърце. Уин си беше чешит. — Обитавам едно мазе.

— Сигурно е божествено — забеляза Уин с тон, обилно напоен със сарказъм.

— О, нищо особено — рече гримираната, без да обръща внимание на тона му. — Но има легло.

Подръпна нагоре розово пембените си чорапи и му намигна:

— Легло — повтори тя, в случай че не е разbral намека.

— Великолепно.

— Искаш ли да го видиш?

— Госпожо — обърна се с лице към нея Уин, — предпочитам да ми измъкнат семенната течност през катетър.

Още едно намигване.

— Това е префърцуен начин да кажеш „да“ ли?

Обърнах се пак към Мандърсън:

— Можете ли да ми разкажете за катастрофата?

— Всъщност кой си ти?

— Приятел на катастрофиралата.

— Глупости на търкалета.

— Как така?

Той отпи голяма гълтка от чашата си. Бананарама свършиха песента си. Последва класическата балада на Дюран Дюран „Спаси молителя“. На бара се възцари тишина. Някой изгаси лампите, а посетителите светнаха с фенерчета и започнаха да се клатят, сякаш бяха на концерт. Найджъл също вдигна фенерчето си.

— Нима трябва да повярвам на думата ти и да приема, че тя те е изпратила?

Във въпроса му имаше логика.

— А дори да е така, какво? Катастрофата е станала... преди колко време, казваш?

Бях го споменал на два пъти.

— Преди десет години.

— И какво иска да узнае чак сега?

Започнах да задавам следващите си въпроси, ала той ме накара да мълкна. Светлините се приглушиха. Всички пееха, че не бива точно сега да казваме молитвата си, а по някаква причина трябва да я отложим за идната сутрин. Сутринта след кое? Хората се клатеха напред-назад от пиенето и пеенето, продължаваха да размахват фенерчетата си във въздуха и аз се изплаших, че с дългите си спълстени коси те представляват реална опасност от избухване на пожар. По-голямата част от клиентелата, в това число и Найджъл Мандърсън, имаха сълзи в очите си.

Това до никъде нямаше да ни отведе. Хрумна ми да пробвам нещо друго.

— Катастрофата не е станала по начина, който сте описали в рапорта си.

Той бегло ме погледна.

— Сега пък твърдиш, че съм сгрешил, така ли?

— Не, твърдя, че си изльгал и си прикрил истината.

Думите ми го накараха да спре. Наклони фенерчето надолу. Другите сториха същото. Той се огледа, кимна с глава на няколко приятели, като търсеше подкрепата им. Не ми пукаше. Не отлепваша очи от него. Уин вече пресмяташе силите. Знаех, че е въоръжен. Не ми показва оръжието си, а на мен ми бе известно, че в Обединеното кралство трудно се придобива законно право за притежаване на оръжие. Ала Уин носеше поне един брой огнестрелно оръжие в себе си.

Мислех, че няма да му потряба.

— Разкарай се — изрече той.

— Ако ме лъжеш, ще разбера.

— Десет години по-късно? Пожелавам ти успех! Освен това нямам нищо общо с протокола. Когато пристигнах, вече се бяха

погрижили.

— И какво би трявало да означава това?

— Не бях първият, когото бяха повикали, момченце.

— Кой пристигна пръв?

Той поклати глава:

— Нали твърдиш, че госпожа Колинс те е изпратила?

Внезапно си бе спомнил името ѝ, както и факта, че е била омъжена.

— Да.

— Е, тогава на нея ѝ е известно. Или попитай приятелката ѝ, която се е обадила.

Оставих думите му да минат покрай ушите ми. После попитах:

— Как се казва приятелката ѝ?

— Проклет да съм, ако знам. Виж, ще ти се да въртиш на празни обороти, така ли? Току-що бях подписал рапорта. Повече нищо не ме интересуваше. Прибрах си жалката пенсийка. Вече нищо не могат да ми сторят. Да, спомням си, разбра ли? Отидох на местопроизшествието. Приятелката ѝ беше богато момиче, но не помня името ѝ. Съобщи го на някого по-горе. Един от началниците ми вече бе пристигнал — скапанякът на име Реджиналд Стъбс, ала не си прави труда да му се обаждаш, защото ракът го разяде преди три години, слава на Бога. Отнесоха тялото на малкото момиченце. Откараха майката в болницата. Това е всичко, което знам.

— Ти видя ли момиченцето? — попитах го аз.

Той вдигна очи от чашата си.

— Какво?

— Каза, че са отнесли тялото на малкото момиченце. Ти наистина ли го видя?

— Беше в найлонов чувал, за бога! — отвърна. — Но, съдейки по количеството кръв, нямало е какво толкова да видя, дори да бях надникнал в чуvalа.

[1] Район в Южен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Английската дума „crack“ означава още „кокаин“. — Б.пр. ↑

[3] Персонажи от романа на Чарлз Дикенс „Оливър Туист“. — Б.пр. ↑

[4] Джордж Майкъл и Ендрю Риджли създават много успешния през осемдесетте години на ХХ век дует, известен в САЩ като Michael-George-WHAM. — Б.пр. ↑

[5] Американски актьор и писател, роден в 1959 г., участвал във филма „Клуб Закуска“. — Б.пр. ↑

[6] Традиционен японски театър. — Б.пр. ↑

[7] Робърт Палмър (1949 — 2003) — известен английски певец и текстописец. — Б.пр. ↑

[8] Бананарама — култова женска група, създадена в Лондон и завладяла чартовете през осемдесетте години на миналия век. — Б.пр.

↑

[9] „Спандау Балет“ — британски поп рок състав. — Б.пр. ↑

[10] Известен английски актьор, певец и танцьор. — Б.пр. ↑

[11] Американски актьор, режисьор и сценарист. — Б.пр. ↑

[12] Беатрис Артър (1922 — 2009), американска актриса, комедиантка и певица. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

На сутринта двамата с Териса се отправихме към дома на Карън Тауър, а Уин щеше да се срещне с „адвокатите“ си, за да уточнят някои законови положения, като например да проучат протоколите от автомобилната катастрофа и — боже, дори не искам да мисля за това! — да разберат какъв е начинът за ексхумация на трупа на Мириям. Взехме черно лондонско такси, чието обслужване, за разлика от такситата по света, е едно от простите удоволствия в живота. Териса се бе съсредоточила и изглеждаше удивително добре. Бях й разказал за разговора си с Найджъл Мандърсън в кръчмата.

— Според теб жената, която е сигнализирала, е била Карън Тауър, така ли? — попита тя.

— Че кой друг?

Тя кимна с глава, ала не ми отговори. Няколко минути изминаха в мълчание, после Териса се наведе напред и рече:

— Оставете ни на следващата пряка.

Шофьорът се подчини. Тя тръгна надолу по улицата. Бил съм в Лондон само няколко пъти, така че не можех да твърдя, че познавам района, но това не бе адресът на Карън Тауър. Териса застана на ъгъла. Сънцето бе започнало да прежуля. Тя засенчи с длан очите си. Аз чаках.

— Ето тук се случи — каза Териса.

Едва ли имаше по-безлично място от това.

— Не съм идвали оттогава.

Не виждах защо би трябало да е идвали, но не казах нищо.

— Излязох от тази стръмна улица. Карах твърде бързо. Един камион навлезе в платното, в което карах — посочи с пръст тя. — Опитах се да отбия встрани, но...

Огледах се, сякаш се стараех да зърна някоя дреболия, останала от трагедията преди цяло десетилетие — следи от спирачки или нещо от този род. Нямаше нищо.

Териса тръгна по улицата. Аз я настигнах.

— Домът на Карън — е, да, домът на Рик и Карън, нали така? — се намира долу на колелото вляво — каза тя.

— Как предпочиташ да постъпим?

— Какво имаш предвид?

— Искаш ли аз да отида при нея? — попита.

— Защо?

— Може би като съм сам, ще измъкна повече информация.

Териса поклати глава:

— Няма. Просто бъди до мен, става ли?

— Става.

Пред къщата на „Роял Кресънт“ се бяха събрали десетина души. Опечалени. Не го бях предвидил. А би трябвало, Рик Колинс бе мъртъв. Ще идват хора да утешават вдовицата и да изкажат съболезнованията си. Териса колебливо застана пред стъпалата пред къщата, но миг след това здраво ме стисна за ръката.

Когато влязохме, Териса се вцепени. Проследих погледа ѝ към кучето — космато коли; разпознах го, тъй като Есперанца имаше същото — свито на кравай върху черджето в ъгъла. Кучето изглеждаше старо и болно и лежеше неподвижно. Териса пусна ръката ми и се наведе да го погали.

— Хей, момиче — прошепна тя. — Това съм аз.

Кучето с огромно усилие размаха опашка. Ала тялото му не помръдна. В очите на Териса се появиха сълзи.

— Това е Кейси — ми каза тя. — Взехме я за Мириям, когато беше на пет години.

Кучето успя да повдигне глава. Близна Териса по ръката. Териса бе коленичила до него.

Очите на Кейси бяха побелели от старчески пердета. Престарялото куче се помъчи да изправи крака под тялото си и да стане. Териса го успокояваше с милувки зад ушите. Кучето извиваше глава, сякаш искаше да надникне в очите ѝ. Териса се придвижи напред, за да го улесни. Моментът бе твърде интимен и за миг ми се стори, че съм най-обикновен натрапник.

— Кейси спеше под леглото на Мириям. Лягаше по корем и се промъкваше отдолу, после се обръщаше така, че изпод кревата стърчеше само главата ѝ. Истински страж.

Докато милващите кучета, Териса неочеквано заплака. Застанах така, че да я предпазя от чуждите погледи и да ѝ дам малко време да си поплаче. След няколко минути Териса дойде на себе си. Пак ме хвани за ръката.

Отправихме се към всекидневната. Петнайсетина души се бяха подредили един след друг и чакаха реда си да изкажат съболезнования.

Шушуканията и любопитните погледи започнаха в мига, в който прекрачихме прага. Не се бях замислял, но Териса бе бившата съпруга на починаяния, изчезнала от близо десетилетие, а сега се намираше в дома на настоящата му жена. Езиците започнаха да се въртят на пълни обороти, че как иначе?

Хората направиха път и една жена, облечена в елегантна черна рокля — според мен вдовицата — се приближи към нас. Беше хубаво миньонче и с големите си зелени очи приличаше на кукла. В нея имаше нещо и от Тюзди Уелд^[1]. Не знаех какво да очаквам, ала щом зърна Териса, очите ѝ заблестяха. Лицето на Териса също засия. Двете се усмихнаха тъжно една на друга — това бе усмивка, която дарявате на обичан човек по скръбен повод.

Карън разтвори обятия. Двете се прегърнаха и останаха дълго време така, без да помръднат. За миг се запитах какво трябва да е било тяхното приятелство и си отговорих, че вероятно е било много, много дълбоко.

Когато се откъснаха една от друга, Карън леко кимна с глава. Двете жени излязоха от стаята. Но Териса се обърна към мен и ме улови за ръката, така че трябваше да изляза заедно с тях. Отправихме се към помещението, което англичаните вероятно наричат „гостната стая“, и Карън затвори плъзгащите се врати след себе си. Двете се настаниха една до друга на дивана, сякаш го бяха правили милион пъти и знаеха коя къде ще седне. Нямаше и помен от неудобство.

Териса обърна поглед към мен и каза:

— Това е Майрън.

Протегнах ръка. Карън Тауър я пое в малката си длан.

— Съжалявам за загубата ви — рекох аз.

— Благодаря — отвърна Карън и отново се обърна към Териса.

— Това ли е твоят...?

— По-сложно е — отвърна Териса.

Карън кимна с глава.

Посочих с палец зад гърба си.

— Момичета, да ви почакам в съседната стая?

— Не — каза Териса.

Останах на мястото си. Никоя от двете не знаеше какво да каже, но пък аз в никакъв случай нямаше да проговоря пръв. Стоически издържах на напрежението.

Карън мина направо на въпроса:

— Къде беше, Териса?

— На много места.

— Липсваше ми.

— И ти ми липсваше.

Мълчание.

— Исках да ти се обадя — каза Карън. — Да ти обясня. За мен и Рик.

— Щеше да е напразно — отвърна Териса.

— И Рик така каза. Всичко стана постепенно. Ти изчезна. Започнахме да прекарваме времето си заедно, да си правим компания. Измина много време, преди нещата между нас да се променят.

— Не си длъжна да ми обясняваш — каза Териса.

— Да, така е.

Тя не се извиняваше, не очакваше прошка или разбиране. И двете бяха приели фактите.

Териса каза:

— Ще ми се краят да беше по-добър и за двама ви.

— Имаме син, казва се Матю — каза Карън. — На четири години е.

— Чух.

— А как разбра за убийството?

— Бях в Париж — обясни Териса.

Думите ѝ предизвикаха реакция у Карън. Тя запремигва с очи и изправи гръб.

— И през цялото време си била там?

— Не е така.

— Тогава не съм сигурна, че те разбирам.

— Рик ми се обади — каза Териса.

— Кога?

Териса ѝ разказа за спешния си телефонен разговор с Рик. Лицето на Карън, което и без това имаше цвят на мъртвец, пребледня още повече.

— Рик ти е казал да отидеш в Париж?

— Да.

— Какво искаше?

— Надявах се, че ти може да знаеш — каза Териса.

Карън поклати глава.

— Напоследък не споделяхме много. Преминавахме през доста тежък период. Рик се бе оттеглил вътре в себе си. Мислех, че просто е попаднал на сюжет за голям материал. Нали знаеш какъв става?

Териса кимна с глава.

— От колко време се държеше така?

— От три-четири месеца — откакто почина баща му.

Териса се сепна:

— Сам?

— Мислех, че знаеш.

— Не знаех — рече Териса.

— Помина се през зимата. Взел приспивателни.

— Сам се е самоубил?

— Беше болен. Неизлечимо. Дълго го е крил от нас. Рик нямаше представа колко се е влошило положението му. Предполагам, че се е чувствал доста зле и е решил да ускори неизбежния край. Рик изпадна в паника, ала после започна някакво ново разследване. Понякога изчезваше със седмици. Когато го питах къде е бил, ще ми се озъби, следващия миг ще се държи много мило, ала няма да ми каже. Или ще ме изльже нещо.

Териса продължаваше усилията си да се ориентира в обстановката.

— Сам бе толкова сладък — каза тя.

— Всъщност не го познавах много добре — забеляза Карън. — Посещавали сме го един-два пъти, а той беше болен и не можеше да идва у нас.

Териса тежко преглътна и се опита да се върне обратно на въпроса.

— Значи Сам се самоубива, а Рик потъва в работа?

— Нещо такова, да.

— И не иска да ти каже какво разследва?

— Да.

— Не попита ли Марио?

— И той нямаше да каже.

Не попитах кой е Марио. Сметнах, че по-късно Териса ще ме информира.

Териса продължи, като върна лентата назад:

— Имаш ли представа върху какво работеше Рик?

Карън изучаващо я гледаше.

— Добре ли се беше скрила, Териса?

— Доста добре.

— Може да е работил върху това. Да се е опитвал да те открие.

— Нямаше да му отнеме месеци.

— Сигурна ли си?

— Но дори да е така, защо ще го прави?

— Опитвам се да не проявявам ревност в случая — забеляза Карън. — Но според мен, ако се случи нечий баща да се самоубие, това би поставило под съмнение приоритетите на сина.

Териса се намръщи.

— Нима мислиш, че...

Карън сви рамене.

— Едва ли — усъмни се Териса. — Но дори да смяташ, че Рик се е опитвал — знам ли? — да се свърже с мен или да ме върне обратно при себе си, защо ще твърди, че въпросът не търпи отлагане?

Карън се замисли.

— Къде се намираше, когато той ти се обади?

— В едно забутано място в северозападната част на Ангола.

— И щом ти е казал, че не търпи отлагане, ти си захвърлила всичко и ето те тук, така ли?

— Да.

Карън разпери ръце, за да покаже, че това обяснява всичко.

— Не ме излъга, когато настоя да дойда в Париж, Карън.

Карън не беше толкова убедена. Ако преди беше тъжна, сега изглеждаше разнебитена. Териса хвърли поглед към мен. Аз кимнах с глава.

Време беше да минем на въпроса.

— Трябва да те попитаме за автомобилната катастрофа — започна Териса.

Думите ѝ сякаш я уцелиха право в сърцето. Очите ѝ се изцъклиха и загледаха смаяно, нефокусирано. Не бях сигурен за думата „катастрофа“ — дали Карън ще разбере въпроса на Териса. Очевидно го бе разбрала.

— Какво за нея?

— Била си там. Имам предвид на местопроизшествието.

Карън не ѝ отговори.

— Там ли беше?

— Да.

Териса се сепна от отговора ѝ.

— Никога не си го споменавала.

— Защо да ти казвам? Помисли си — кога да го направя? Не сме говорили за онази нощ. Никога. Ти се събуди от комата. Какво трябваше да ти кажа? „Здрасти, какси, бях на местопроизшествието.“

— Разкажи ми какво си спомняш.

— Защо? Има ли някакво значение?

— Разкажи ми.

— Обичам те, Териса. И винаги ще те обичам.

Нещо помежду им се промени. Забелязах го в жестовете ѝ. Може би се стегна физически. Най-добрата ѝ приятелка бе на път да изчезне и на нейно място да се появи съперницата.

— И аз те обичам.

— Не е минал и ден, без да си мисля за теб. Но ти си отиде. Имаше си причини за това, изпитваше твърде голяма болка и така реши. Тръгна си. Изградих живота си с този мъж. Имахме проблеми, но Рик бе целият ми свят. Схваща ли?

— Разбира се.

— Обичах го. Той бе баща на сина ми. Матю е само на четири години. А някой го лиши от баща.

Териса просто чакаше.

— Сега сме в траур. Справям се някак си. Опитвам се да събра парчетата от разнебитения си живот и да защитя детето си. Така че, съжалявам. Няма да говоря за автомобилна катастрофа, станала преди десет години. Не и на този ден.

Тя се изправи. В думите ѝ имаше логика и все пак нещо в гласа ѝ биеше на кухо.

— И аз се мъча да направя същото — забеляза Териса.

— Какво?

— Опитвам се да защитя детето си.

Карън отново я погледна слизано.

— За какво говориш?

— Какво стана с Мириям? — попита Териса.

Карън я изучаваше с поглед. После се обърна към мен, сякаш търсеше здрав разум в страничния наблюдател. Аз гледах строго.

— Видя ли я онази нощ?

Ала Карън Тауър не отговори. Отвори плъзгащите се врати и се сля с тълпата опечалени.

[1] Американска актриса. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Щом Карън излезе от гостната, аз се приближих до писалището.

— Какво правиш?

— Душа — отвърнах.

Писалището беше от махагоново дърво, със златно ножче за отваряне на писма, което се сгъваше надвие и се превръщаше в увеличително стъкло. Разрязаните пликове стояха вертикално върху старинни поставки с гнезда. Не се гордея със следващата си постъпка, ала и не си посипвам главата с пепел. Извадих мобилния си телефон. Онзи, който ми бе дал Уин — в него бе вграден доста чувствителен фотоапарат. Започнах да разгръщам писмата и да ги фотографирам.

В пликовете имаше сметки от кредитни карти. Нямах време да прегледам всичките, при това имах нужда само от номерата им. Видях телефонни сметки (това ме интересуваше) и сметки за електричество (това — не). Отварях чекмеджетата и се ровех в тях.

— Какво търсиш? — попита Териса.

— Плик с надпис: „Важната улика е вътре“.

Това щеше да е истинско чудо, разбира се. Да открия нещо за Мириям. Може би снимки. Освен това записах си номерата на сметките, на кредитната карта, телефонните номера. Трябва да изтръгнем някаква информация от тях. Надявах се да открия дневник с датите на насрочени срещи, ала такъв липсваше.

Попаднах на няколко фотографии, на които, както разбирах, бяха снети Карън, Рик и синът им Матю.

— Това ли е Рик? — попитах.

Тя кимна с глава.

Не знаех какво да правя със снимката му. Той имаше величествен нос, воднистосини очи и мръсноруса коса, нещо средно между чуплива и непокорна. Всички правят така — виждаш бившия и го грабваш. Понечих да сторя същото, но изведнъж се спрях. Върнах фотографиите обратно на мястото им и продължих обиска. Нямаше други снимки. Не зърнах фотография на русата му дъщеря, която да е крил с години. Нямаше и стари снимки на Териса.

Обърнах се и видях лаптопа върху шкафа.

— Колко време имаме още? — попитах аз.

— Ще пазя на вратата.

Щракнах върху МАКБУК. Появи се само след секунди. Кликнах на иконката най-долу. На екрана светна календарът му. За миналия месец нямаше нищо. Вдясно в колонката „Неотложни задачи“ имаше само едно напомняне. Там пишеше:

ОПАЛ
ХХК
4714

Нямах представа какво може да означава това, ала написаното бе класифицирано като „Много важно“.

— Какво има? — попита Териса.

Изчетох *неотложните задачи* и я попитах дали знае какво означава написаното. Тя нямаше представа. Времето летеше. Помислих си дали да не изпратя по електронната поща написаното до Есперанца, но това можеше да се забележи. Тогава? Разбира се, Уин имаше няколко анонимни електронни адреса. Изпратих му данните и от календара, и от адресната книжка. Прехвърлих се на *Изпрати* и после изтрих изпратеното, за да не го види някой.

Не съм ли умен?

Ето ме — ровя се из вещите на мъж, който накърно е бил убит, докато вдовицата и синът му плачеха в съседната стая. Какъв герой! Може би на излизане трябваше и да забия и един ритник в задницата на добрата стара Кейси?

— Кой е Марио, за когото говорехте? — попитах.

— Марио Контуци — отвърна Териса. — Най-добрият приятел на Рик, помощник-продуцент. Работеха заедно.

Потърсих името му в адресната книжка. Бинго! Вкарах и домашния, и мобилния му телефон в паметта на моя.

Не съм ли наистина умен?

— Знаеш ли къде се намира „Уилшъм стрийт“? — попитах.

— Наблизо е. Марио още ли живее там?

Кимнах с глава и набрах домашния телефонен номер на Марио. Отговори ми мъж със силен американски акцент и когато го чух да казва „Ало?“, затворих.

— Вкъщи си е — казах аз.

Надявам се, че любителите детективи си водят записи.

— Трябва да побързаме.

Отворих файла с електронните снимки. Той съдържаше много фотографии, ала нищо интересно. Не можех да изпратя всичките. Това щеше да ми отнеме часове. Снимките бяха нормални, което ще рече скучни. Карън се усмихва щастливо до мъжа си. Рик също изглежда щастлив. Двамата сияят със сина си на ръце. Тук имаше една особеност — като поставих курсора върху *Събитие*, снимките започнаха бързо да се изреждат една след друга. Пред погледа ми премина „Раждането на Матю“, „Първият рожден ден“ и някои други. Тези фотографии също бяха скучни до смърт.

Спрях се на една от последните снимки с наименованието „Футболните финали на татко“. Рик и Матю бяха в еднакви екипи на „Манчестър Юнайтед“. Рик бе широко усмихнат и държеше сина си близо до себе си. Пот капеше от челото му. Можех да се обзаложа, че е останал без дъх, но изпитва див възторг. Четиригодишният Матю се бе сгущил в баща си — на ръцете му бяха нахлузили грамадни ръкавици от онези, които носят вратарите — мъчеше се да изглежда сериозен и аз си казах, че това хлапе ще израсне без усмихнатия си баща; помислих си и за Джак — още едно момче, което щеше да расте без баща си — после си спомних за собствения си баща, за това колко много го обичах и как все още имах нужда от него, и затворих файла.

Промъкнахме се към изхода, без да се сбогуваме. Погледнах назад и забелязах малкия Матю, отпуснал се на стола в ъгъла. Беше облечен в черно костюмче.

На четиригодишните не им отиват черни костюми. На четиригодишните им отива да се правят на вратари, сгущени до бащите си.

* * *

Марио Контуци отвори входната врата, без да попита кой звъни. Беше слаб и жилав и приличаше на ваймарско ловно куче. Обърна тясната си физиономия към Териса:

- Не ти липсва хладнокръвие.
- И аз се радвам да те видя, Марио.

— Току-що ми позвъни един приятел от дома на Карън. Каза, че си се отбила без покана. Вярно ли е?

- Да.
- Какво си мислиш? — Марио кимна с глава към мен. — И защо мъкнеш този тъпанар със себе си?
- Познавам ли ви? — попитах аз.

Марио носеше от онези плътно прилепнали встрани очила, за които винаги съм смятал, че не са много удобни. Панталоните му бяха от костюм, а бялата му риза бе разкопчана до кръста.

- Нямам време. Моля, напуснете.
- Трябва да поговорим — заяви Териса.
- Вече е късно.
- Какво трябва да означава това?

Той разпери ръце.

— Ти беше тази, която си тръгна, Териса, не помниш ли? Може би си имала причина. Чудесно. Ти си знаеш. Но сега, когато той е мъртъв, ти се е дощяло да си побъбриш, така ли? Не става. Нямам какво да ти кажа.

— Беше много отдавна — забеляза тя.
— Тъй мисля и аз. Рик те чакаше да се върнеш. Известно ли ти е? Цели две години те чакаше. Ти беше разстроена и потисната — всички го разбрахме — ала това не ти попречи да се мотаеш с господин Баскетболна звезда.

— Рик е знал за него? — попита Териса.
— Разбира се. Мислела си, че душата ти е опустошена, че си твърде уязвима, може би. Не те изпускахме от очи. Рик се надяваше да се върнеш при него. А вместо това ти се заби на някакъв малък остров, за да си правиш оргии с този господинчо.

- Следили сте ме, така ли? — попита Териса.
- Не те изпускахме от очи, да.
- Колко време?

Той не отговори. Внезапно реши да оправи ръкава на ризата си.

— Колко време, Марио?

— Във всеки един момент знаехме къде се намираш. Не казвам, че сме го обсъждали, а и последните шест години ти изкара в онзи център за бежанци, така че не сме те проверявали много често. Но знаехме къде си. Затова съм много изненадан да те видя с този козел, Супернадарения кретен. Мислехме, че си му била шута още преди години.

И отново размаха пръст под носа ми.

— Марио? — рекох аз.

Той ме погледна.

— Ако пак напъхаш пръста си в лицето ми, ще ти го скъся.

— О! Страшилището на класа ме заплашва — забеляза той и върху тясното му лице се разля самодоволна усмивка. — Сякаш съм се върнал в училище.

Тъкмо щях да му дам да разбере, но си казах, че силата тук едва ли ще помогне.

— Имаме някои въпроси към теб — казах.

— И аз трябва да отговоря, така ли? Не разбиращ, нали? Тя бе омъжена за най-добрия ми приятел и в един момент забягва с теб на някакъв забутан остров. Знаеш ли как се почувства приятелят ми?

— Зле? — предположих аз.

Това го накара да спре. Отново се обърна към Териса.

— Виж сега, няма да се нахвърля върху теб като войнстващ запъртък, но трябва да знаеш, че мястото ти не е тук. Между Рик и Карън се получи добре. Ти се беше отказала от него.

Погледнах към Териса. Тя полагаше всички усилия да се сдържи.

— Укоряваше ли ме? — попита.

— За какво?

Тя не каза нищо.

Гневът на Марио отмина и той отпусна рамене. Гласът му прозвучава по-кротко.

— Не, Териса, не те е укорявал нито за миг. Не и за това, което ти казах току-що. Но аз те съдех — мисля, че беше задето го остави. Ала той — никога.

Тя мълчеше.

— Трябва да тръгвам — каза Марио. — Ще помогна на Карън за приготовленията.

Приготовления. Сякаш става дума за сватба. Ама че дума!

Териса все още изглеждаше малко замаяна, така че се включих в разговора:

- Имаш ли някакви предположения кой може да го е убил?
- Сега пък какво искаш, Болитар? Да не би да си станал ченге?
- Бяхме в Париж, когато го убиха — поясних аз.

Той се обърна към Териса:

- Срещала си се с Рик?
- Нямах тази възможност.
- Но той ти се е обадил?
- Да.
- По дяволите!

Марио затвори очи. Все още не ни бе поканил да влезем, но аз напирах към вратата и той отстъпи назад. Не знам защо, но очаквах да видя типично ергенско леговище; ала по пода се търкаляха играчки, а в ъгъла бе подпряно детско кенгуру.

— С Грини се оженихме — уведоми Териса той. — Спомняш ли си я?

- Разбира се. Радвам се за теб, Марио.

За миг той се умълча, за да преоценни положението, и се успокои.

— Имаме три хлапета. Непрекъснато си казваме, че трябва да си купим по-голямо жилище, но тук ни харесва. А пък и имотите в Лондон са много скъпи.

Стояхме прави.

- Значи Рик ти позвъни — обърна се Марио към Териса.

- Да.

Той поклати глава.

Тук вече аз се намесих:

- Познаваш ли някого, който би искал да го убие?
- Рик беше един от най-добрите разследващи журналисти в света. Загроби мнозина.
- Кого по-точно?
- Не, не мога да кажа. Все още не разбирам какво общо има това с вас двамата.

Исках да му обясня, ала си дадох сметка, че не разполагаме с достатъчно време.

- Ще ни изтърпиш ли още една минута?

— Да ви изтърпя ли? Нима се мислите за много забавни?
— Моля те, Марио. Важно е — настоя Териса.
— Само защото ти твърдиш, че е важно?
— Познаваш ме — продължи тя. — Знаеш, че щом моля за нещо, значи е важно.

Той се замисли върху думите ѝ.

— Марио?

— Какво те интересува?

— Върху какво работеше Рик? — попита тя.

Той отмести поглед встрани и прехапа устни.

— Преди няколко месеца започна да разследва една благотворителна организация, наречена „Спасете ангелите“.

— И кои са тези ангели?

— Честно казано, не знам. Започват като евангелистка група, класическа организация, защитаваща правото на живот. Обявяват се против клиниките, в които се извършват аборти, планира се майчинство, правят се изследвания със стволови клетки, всичко от този род. Но после изчезват. Рик бе обзет от идеята да научи всичко за тях.

— И какво откри?

— Доколкото ми е известно, не много. Финансирането им бе доста странно. Не успяхме да го проследим. Те бяха против абортите, против работата със стволови клетки и поддържаха осиновяването. Наистина, мислех ги за доста солидна организация. Не ми се щеше да навлизам в спора помежду им в полза на живота или в полза на свободния избор, но според мен и двете страни трябваше да стигнат до съгласие и да заявят, че осиновяването е обещаваща алтернатива. Струва ми се, че накрая го направиха. Вместо да атакува клиниките, организацията започна да работи по въпроса за защитаване на нежеланата бременност и осиновяване на нежеланите бебета.

— И Рик се заинтригува?

— Да.

— Защо?

— Не знам.

— Кое го накара да се занимае с дейността им?

— И на това нямам отговор.

Гласът му се снишаваше все повече.

— Не си ли се замислял?

— Замислих се, когато се върна след погребението на баща си.

Марио обърна поглед към Териса:

— Нали знаеш за Сам?

— Карън ми каза.

— Самоубийство — уточни той.

— Болен ли е бил?

Марио кимна с глава:

— Хореята на Хънтингтън^[1].

Териса изглеждаше ужасена.

— Сам е страдал от болестта на Хънтингтън?

— Изненада се, нали? Мисля, че го криеше, ала когато състоянието му се влоши, така де, не пожела да премине през мъките, които го очакваха. Избра по-лесния път.

— Но... как... не знаех.

— И Рик не знаеше. Нито пък Сам бе съвсем наясно с болестта си. Разбра го в самия край.

— Но как е възможно?

— Известно ли ти е как протича хореята? — попита Марио.

Тя кимна с глава.

— Бях писала за нея. Наследствена е. Единият от родителите ти трябва да е болен, за да се разболееш и ти. Ако единият от тях е болен, шансът ти да я хванеш, е две към едно.

— Точно така. Бащата на Сам — дядото на Рик — трябва да е бил податлив на болестта, ала е загинал в Нормандия, преди тя да се прояви. Ето защо Сам нямаше представа от какво е болен.

— Рик направи ли си тест? — попита Териса.

— Не знам. Дори не каза истината на Карън — сподели само, че баща му има неизлечима болест. Но поостана малко по-дълго в САЩ. Мисля, че е оправял нещата на баща си, че е продал имота. Тъкмо тогава се натъкнал на благотворителната организация.

— По какъв начин?

— Нямам представа.

— Спомена, че били против работата със стволови клетки? Това свързано ли е с хореята?

— Би могло, но Рик повече ме караше да проверявам финансирането им. Да разбера откъде идват парите. „Проследи

парите“ — старият девиз. Рик искаше да знае всичко, което може за тях и за хората, които ги дават. Но по едно време ми заяви, че проучванията ми повече не са му необходими.

— Отказал се е, така ли?

— Не. Просто ми каза да спра. Той не спря. Спрях само аз.

— Знаеш ли причината?

— Всъщност не. Пристигна, прибра всичките ми файлове и изрече нещо много странно.

Марио погледна първо към Териса, после пак към мен.

— Каза: „Трябва да си предпазлив, имаш семейство“.

Ние чакахме.

— Аз му отвърнах: „И ти“. Но той го пропусна покрай ушите си. Забелязах, че беше напълно обезкуражен, Териса, познаваш го. Нищо не бе в състояние да го уплаши.

— И последния път по телефона звучеше уплашено — кимна с глава Териса.

— Как ли не се мъчих да го накарам да разговаря с мен, да открие душата си. Не и не. Побърза да си тръгне и оттогава не ми се е обаждал. Изобщо. А днес ми позвъниха с новината.

— Някаква представа къде може да са файловете ти?

— Обикновено държеше копията в офиса си.

— Ако ги видим, може да разберем нещо.

Марио мълчаливо я гледаше.

— Моля те, Марио. Знаеш, че не бих те молила, ако не беше толкова важно.

Той бе още сърдит, ала вече го превъзмогваше.

— Нека утре сутринта ги потърся, става ли?

Хвърлих поглед към Териса. Не знаех доколко бихме могли да го притиснем. По всичко личеше, че този мъж познава Рик Колинс най-добре от всички. Беше неин ред.

— Напоследък Рик споменавал ли е за Мириям? — попита тя.

Марио вдигна поглед. Позабави се и аз очаквах пространен отговор. Ала той изрече само:

— Не.

Чакахме подробности от него. Но уви!

— Според мен — започна Териса, — има вероятност Мириям да е жива.

Ако Марио Контуци е знаел нещо по въпроса, тогава сигурно бе психопат. Не твърдя, че е невъзможно хората да лъжат, да се преструват и да ти правят номера. Виждал съм дори твърде известни люде да го вършат. Едните се самозалъгват, че лъжата, изречена от тях, е пълната и неподправена истина, а другите са наистина психопати. Ако Марио е подозирал, че Мириям е жива, той със сигурност попада в една от двете групи.

Направи гримаса в стил: „Добре ли чух?“. В гласа му се появи нотка на гняв.

— За какво говориш?

Да изкаже подозренията си гласно очевидно ѝ костваще огромно усилие. Разговорът продължих аз. Като се мъчех да приadam логика на думите си, разказах му за петната от кръв, за русия косъм и за ДНК анализа. Не споменах за факта, че съм я зърнал на видеозаписа, не казах нищо такова. И без това историята звучеше неправдоподобно. Най-добрият начин да се съобщи подобно нещо бе с помощта на научни доводи като например кръвния тест, а не да използвам интуицията си, основаваща се на походка и наблюдения с видеокамери.

Дълго време той не каза нищо.

Последва:

— Кръвните преби сигурно са сгрешени.

Двамата с Териса мълчахме.

— Или пък, да, да! Полицията мисли, че ти си убила Рик, нали?

— Отначало наистина предположиха, че Териса има пръст в тази работа.

— Ами ти, Болитар?

— Бях в Ню Джърси, когато е бил убит.

— Значи, мислят, че Териса го е сторила, така ли?

— Да.

— А пък ти знаеш какви са ченгетата. Проиграват ситуацията в ума си. Какво по-добро от това — да ти кажат, че мъртвата ти дъщеря е все още между живите?

Сега аз направих гримаса:

— Как този факт би помогнал, за да я обвинят в убийството му?

— Че откъде да знам? Но, имам предвид... Хайде, Териса. Знам, че го желаеш. По дяволите, аз също. Но как е възможно?

— Когато изключиш невъзможното, онова, което остава, независимо колко невероятно ти се струва, трябва да е истината — произнесох аз.

— Сър Артър Конан Дойл — забеляза Марио.

— Точно.

— Готов ли си да отидеш толкова далеч, Болитар?

— Готов съм да отида докъдето е нужно.

[1] Генетично детерминирано заболяване на централната нервна система, описано за първи път от Джордж Хънтингтън през 1872 година. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато се отдалечихме на достатъчно разстояние от дома на Марио Контуци, Териса каза:

— Трябва да отида на гроба на Мириям.

Спряхме друго от хубавите лондонски таксита и потеглихме, обгърнати в мълчание. Стигнахме до ограденото гробище и спряхме пред портата. Всички гробища имат ограда и порта. Какво всъщност пазят те?

— Да те почакам ли тук? — попитах.

— Да.

И така, останах да я чакам пред портата, сякаш се боях да стъпя върху святата земя. Не отделях поглед от Териса като някой страж, ала когато тя коленичи, аз се обърнах и тръгнах. Мислех си какво ли минава през главата ѝ, какви спомени нахлуват в душата ѝ. Уверявам ви, това не бе добра идея от моя страна, затова набрах Есперанца в Ню Йорк по мобилния си телефон.

Тя вдигна след шестото позвънване.

— Не си ли чувал за разлика във времето, глупче?

Погледнах часовника си. В Ню Йорк беше пет сутринта.

— Опа! — възкликах аз.

— Какво има пък сега?

Реших да ѝ съобщя голямата новина. Разказах ѝ за ДНК тестовете и за русокосото момиче.

— Това дъщеря ѝ ли е?

— Очевидно.

— Пълна лудница — заяви Есперанца.

— Така е.

— И какво искаш от мен?

— Направих куп снимки — на кредитни карти, сметки, телефонни номера и тъй нататък — и ти ги пуснах по електронната поща — отвърнах аз. — И, да! Изпращам ти и някои странни отметки за опали и други такива от „Неотложни задачи“ в компютъра.

— „Опал“ като камъка ли?

— Нямам представа. Може и да е код.

— Много съм зле с кодовете.

— И аз, но може да изникне нещо. На първо време ще акцентираме върху въпроса: „С какво се е занимавал Рик Колинс?“. При това баща му се е самоубил.

Продиктувах ѝ името и адреса му.

— Да го проучим, става ли?

— Да проучим самоубийството ли?

— Да.

— Какво да търсим?

— Ами дали няма нещо подозително, откъде да знам.

Тя мълчеше. Аз продължих да крача.

— Есперанца?

— Харесва ми.

— Кой?

— Маргарет Тачър. За кого говорим в момента? За Териса, сънливецо. Познаваш ме. Мразя всичките ти гаджета.

Замислих се и забелязах:

— Нали харесваше Али?

— Така е. Тя е свестен човек.

— Не долавям ли „но“ в думите ти?

— Но не е за теб.

— Защо да не е за мен?

— В нея няма недостижимост — отвърна тя.

— Какво пък ще рече това?

— Кое беше онова, дето те превърна във велик спортсмен? — попита Есперанца. — Не казвам добър. Говоря за най-високо ниво, за първите сред всички останали. За най-добрите в Америка. Такива неща.

— Умение, усърден труд, вродена дарба.

— Мнозина ги притежават. Но онова, което те отличава, което различава великите от останалите, е недостижимостта.

— А при мен и Али?

— Няма недостижимост.

В слушалката чух плач на дете. Синът на Есперанца, Хектор, беше на година и половина.

— Все още се събужда нощем — обясни Есперанца. — Можеш да си представиш какво ми причини с обаждането си.

— Извинявай.

— Ще се справя. Ти се пази. Кажи на Териса да не унива. Ще я видим ние тази работа.

Тя прекъсна разговора. Втренчих се в телефона. Обикновено и Уин, и Есперанца се дразнят, когато се забърквам в подобни истории. Но сега нямаше и помен от това. Питах се защо ли.

На отсещния тротоар безгрижно се разхождаше мъж със слънчеви очила, черни кецове и зелена тениска. Шестото ми чувство се задейства. Той имаше ниско подстригана тъмна коса. И кожата му беше тъмна — ние наричаме подобни личности „семити“, а аз ги бъркам с латиноамериканци, араби, гърци или, дявол го взел, с италианци.

Той зави зад ъгъла и изчезна. Чаках да видя дали ще се появи отново. Не се появи. Огледах се, за да разбера дали още някой не е излязъл на сцената. Няколко души минаха покрай мен, ала никой от тях не възбуди шестото ми чувство.

Териса се върна, очите ѝ бяха сухи.

— Да хванем ли такси? — попита.

— Познаваш ли района?

— Да.

— Има ли наблизо метростанция?

Почти чух гласа на Уин да казва: В Лондон, Майрън, наричаме метрото „подземна железница“.

Териса кимна с глава. Отминахме две преки. Водеше ме тя.

— Знам, че ще ти прозвучи като повечето идиотски въпроси, известни на човечеството — захванах аз, — но добре ли се чувствуваш?

Териса кимна с глава. Последва:

— Вярваш ли в свръхестественото?

— Например?

— Призраци, духове, екстрасензорни възприятия, такива неща.

— Не. Защо? А ти?

Тя не ми отговори направо.

— Днес посещавам гроба на Мириям едва за втори път — каза.

Поставих кредитната си карта в автомата за билети и оставил Териса да натисне бутоните.

— Мразя да идват на това място. Не защото ме натъжава, а защото не чувствам нищо. Човек би помислил, че цялото това нещастие, всички сълзи, пролети тук — никога спирал ли си се в гробището, за да помислиш за това? Толкова много хора са плакали. Толкова много хора са се сбогували за последно с любимите си същества. Човек би помислил, че цялото това човешко страдание ще се завихри и ще се превърне в малки частици негативна космическа енергия. Че ще изтръпнеш, че кожата ти ще настръхне, че нещо ще се случи.

— Ала не го усещаш — забелязах аз.

— Никога. Голямата цел на погребението, на камъка върху гроба с името на починалия... сякаш е пилеене на пространство, сякаш всичко е останало от едно време, когато хората са били много суеверни.

— И все пак — уточних аз, — днес пожела да дойдеш.

— Не и за да изразя уважение.

— А за какво?

— Ще прозвучи доста глупаво.

— Нищо.

— Пожелах да дойда, за да видя дали нещо се е променило през изминалото десетилетие. Да разбера дали този път няма да усетя нещо.

— Не ми звучи глупаво.

— Не да усетя в този смисъл на думата. Не се изразих правилно.

Мислех, че идването ми може да ни помогне.

— По какъв начин?

Териса продължаваше да върви.

— Там е работата. Мислех...

Мълкна и прегълтна.

— Какво? — попитах аз.

Тя запремига на слънчевата светлина.

— Аз също не вярвам в свръхестественото. Но нали знаеш в какво вярвам?

Поклатих глава.

— Вярвам в майчиното чувство. Не знам как да го кажа. Аз съм твой майка. Това е най-здравата връзка, позната на човека, права ли съм? Майчината любов не знае граници. Значи би трябвало да усетя нещо,

нали? Би трябвало, докато стоя до надгробния камък, да усетя дали дъщеря ми е жива, или не. Разбираш ли какво имам предвид?

Непосредствената ми реакция бе насочена към това да проявя снизходжение и да отвърна: „Но как би могла да усетиш?“, или „Не се тормози толкова“, ала се спрях, преди да изрека някое безполезно утешение. Имам син, поне от биологична гледна точка. Вече е пораснал и е на второто си презоceanско пътуване — намира се в Кабул. Непрекъснато ми е в ума и, макар и да не вярвам, че е възможно, продължавам да си мисля, че ако нещо му се случи, ще усетя. Че ще почувствам хладина в гърдите си или някаква подобна простотия.

— Знам какво имаш предвид — отвърнах аз.

Стъпихме на ескалатора и той ни придвижи надолу — сякаш пътят ни нямаше край. Хвърлих поглед назад. Нямаше и помен от мъжа със слънчевите очила.

— И сега какво? — попита Териса.

— Връщаме се в хотела. Започваш да разглеждаш нещата, които открихме в дома на Карън. Помисли си за думата „опал“ и виж какво би могла да означава. Есперанца ще ти изпрати по имейла онова, което открие. Нещо е станало с Рик — нещо, което го е накарало да промени досегашния си начин на живот и да ти се обади. Най-доброто, което би могла да направиш в момента, е да разбереш кой го е убил, защо и върху какво е работил през последните месеци. Така че трябва да прегледаш нещата му и да видиш кое от тях засяга и теб.

— Какво ти е мнението за разговора ни с Карън? — попита ме Териса.

— Били сте много близки, нали?

— Да, много.

— Тогава ще се опитам да се изразя по- внимателно: мисля, че Карън не бе напълно искрена. А ти?

— Преди днешния ден щях да ти отговоря, че спокойно бих й поверила живота си — отвърна Териса. — Но ти си прав. Тя ме лъже за нещо.

— Да имаш представа за какво?

— Нямам.

— Хайде да се върнем назад във времето и да опитаме нещо друго. Разкажи ми всичко, което си спомняш за катастрофата.

— Мислиш, че премълчавам нещо, така ли?

— Не, разбира се. Но сега, след като научи всички новости по въпроса, питам се дали нещо от онази нощ не ти се струва странно.

— Не, нищо.

Тя погледна през прозореца, ала навън се виждаха само размазаните от движението стени на тунела.

— През последното десетилетие се мъчех да забравя всичко, станало през онази нощ.

— Разбирам.

— Не разбираш. Всеки божи ден от изминалите десет години възпроизвеждах наум случилото се.

Мълчах.

— Разглеждах нещата под различен ъгъл. Премислях всяко „ами ако“ в главата си: ами ако бях карала с по-малка скорост, ако бях минала по друг път, ако я бях оставила у дома, ако не бях тъй дяволски амбициозна, всичко от този род. Няма какво друго да си спомня.

Слязохме и се отправихме към изхода. Още щом влязохме във фоайето на хотела, мобилният ми телефон завибрира. Уин ми изпращаше следния текст:

Доведи Териса в апартамента. После отиди в стая
118. Сам.

Две секунди по-късно Уин допълни:

Моля, въздържай се да ми изпращаш остроумни,
макар и човеконенавистни текстове ще се срећнем виз-а-
ви и това ще е „единственият“ коментар.

Уин бе единственият от познатите ми, който бе по-многословен в писанията си, отколкото в личните си разговори. Отведох Териса горе в апартамента. Там имаше лаптоп с достъп до Интернет. Посочих й го и казах:

— Може би още сега ще започнеш да проучваш онази благотворителна организация „Спасете ангелите“?

— А ти къде отиваш? — попита тя.

— Слизам долу. Уин иска да говори с мен.

— Не мога ли да дойда и аз?

— Каза ми да отида сам.

— Не съм сигурна, че идеята ми харесва — забеляза Териса.

— Аз също, но мисля, че ще е по-добре да не го разпитваме.

— Много ли е откачен?

— Уин е напълно здравомислещ човек. Просто е свръхрационален. Вижда всичко в черно и бяло.

После додадох:

— По-скоро е склонен да следва максимата, че целта оправдава средствата.

— Средствата му биха могли да са доста крайни.

— Така е.

— Спомням си го от времето, когато ти помогнах да намериш донор.

Замълчах.

— Няма да му трепне окото да нарани чувствата ми, нали?

— Уин и чувствата на жените — заобяснявах аз, като се опитах да изразя мисълта си с жестове. — Обречени са на вечна раздяла.

— По-добре тръгвай.

— Да.

— После ще ми разкажеш ли?

— Вероятно не. Щом Уин желае да запази нещо в тайна от теб, значи е за добро. Според мен трябва да му имаш доверие.

Тя кимна с глава и стана.

— Ще се измия, а после ще атакувам интернета.

— Добре.

Тръгна към спалнята. Аз отворих вратата към коридора.

— Майрън?

Обърнах се. Териса бе застанала с лице към мен. Бе красива, уязвима и в същото време силна и стоеше така, сякаш се готвеше да посрещне силен удар, а на мен ми се искаше да се втурна към нея и да я защитя.

— Какво? — попитах.

— Обичам те — отвърна Териса.

Каза го простишко. Както си стоеше — красива, уязвима и силна. Нещо в гърдите ми се надигна, сякаш да полети. Стоях на мястото си — студен и безмълвен, лишен от дар слово.

— Да, сега едва ли е времето за подобно признание, а аз не желая да смесвам нещата. Но независимо дали Мириям е жива, или това е никаква чудовищна шега, бих искала да знаеш: обичам те. А когато всичко свърши, независимо по какъв начин, най-много бих желала да си дадем шанс един на друг.

Отворих уста, затворих я, после пак я отворих.

— Имам ангажимент към една жена.

— Известно ми е. Вероятно времето ми е отминало. Но нищо. Ако я обичаш, добре. Ако не я обичаш, аз съм тук и те чакам.

Териса не държеше да ѝ отговоря. Обърна се, отвори вратата на банята и изчезна.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Повлякох се към асансьора.

Как се пееше в онази песен, популярна преди две години? За трите думи, които казват толкова много и все не са достатъчни?

Дрън-дрън! Бяха си напълно достатъчни.

Помислих се за Али в Аризона. Спомних си и как Териса стоеше пред мен и ми говореше за любов. Може би Териса бе права — най-добрят отговор бе да не допуснем любовта да се намеси. Ала тя съществуваше. И ме изяждаше отвътре.

В стая 118 щорите бяха спуснати.

Протегнах ръка към ключа за осветлението, но се отказах. Уин седеше в плюшеното кресло. Долових звъна на леда в чашата с питието му. Макар алкохолът изобщо да не му влияеше, все пак бе още ранна утрин.

Настаних се на отсрешното кресло. С Уин бяхме стари приятели. Запознахме се още като студенти в университета „Дюк“. Помня, че зърнах снимката му в албума на първокурсниците в деня, в който пристигнах в общежитието. В списъка той фигурираше под името Уиндзър Хорн Локуд III, идващ от някакво смрадливо префърцуно училище във Филаделфия. Косата му бе съвършена, а изражението — надменно. Двамата с баща ми тъкмо бяхме качили багажа ми пеша до четвъртия етаж. Типично за татко. Закара ме от Ню Джърси до Северна Карolina, без да изохка нито веднъж, настоя да мъкне най-тежките неща самичък, после седнахме да си поемем дъх, а аз запрелиствах албума на студентите, посочих към снимката на Уин и рекох:

— Хей, татко, погледни това момче. Бас ловя, че няма да го срещна нито веднъж през идните четири години.

Разбира се, сгреших.

Дълго възприемах Уин като непобедим. Беше надвил мнозина, ала всички те си го заслужаваха. Да, знам колко обезпокоително е твърдението ми. Ала възрастта поваля всички ни. Онова, което изглежда ексцентрично и привлекателно на двайсет или трийсет години, щом удариш четирийсетте, се превръща в патетика.

— Трудно ще получим разрешение за ексхумация — захвана Уин. — Нямаме причина за това си действие.

— Ами ДНК тестът?

— Френските власти няма да предоставят резултатите. Опитах и най-прекия път — подкупа.

— Няма ли кандидати?

— Още не. Ще се появят, но ще отнеме време, а ние не разполагаме с такова.

Замислих се.

— Имаш ли друго предложение?

— Имам.

— Целият съм в слух.

— Подкупваме гробарите. Довечера под прикритието на нощта. Трябва ни само съвсем малка част материал. Изпращаме го в нашата лаборатория, сравняваме ДНК-то с това на Териса — той повдигна очилата на носа си — и сме готови.

— Жестоко — забелязах аз.

— И ефикасно.

— Мислиш ли, че има смисъл?

— По-точно?

— Знаем какви ще са резултатите.

— Кажи ми.

— Забелязах тона на Берлеан. Може да е говорил за предварителен и непълен анализ, но и двамата сме сигурни в него. Пък и нали видях онова момиче, заснето от охранителната камера? Е, не разгледах добре лицето ѝ, при това я зърнах от разстояние, но тя вървеше като майка си, разбираш ли за какво говоря?

— А какво ще кажеш за задните части на майка ѝ? — попита Уин. — Това вече би било солидно доказателство.

Само го погледнах и не отговорих.

Той въздъхна.

— Маниерите често говорят повече от чертите на лицето или ръста — съгласи се той. — Разбрах.

— Така е.

— Ти и синът ти имате същите маниери — додаде Уин. — Когато той седне, клати крака като теб. Прави същите движения, когато

подскочи, за да стреля в коша, държи топката по същия начин. Дори в постигнатите резултати си приличате.

Не си спомням Уин да е споменавал сина ми преди.

— Все пак трябва да го направим — заявих аз. Отново си спомних аксиомата на Шерлок Холмс за изключване на невъзможното.

— В края на деня очевидният отговор пак опира до вероятността ДНК тестът на Берлеан да е сгрешен. Трябва да сме сигурни.

— Съгласен съм.

Идеята да разравям нечий гроб е, разбира се, отвратителна, особено ако в него е било погребано малко дете. Трябваше да се допитам до Териса, ала тя ми бе обяснила твърде добре отношението си към погребенията. Казах на Уин да действа.

— Затова ли държеше да съм сам? — попитах.

— Не.

Уин отпи голяма гълтка, стана и напълни чашата си. Не си направи труда да предложи и на мен. Знаеше, че не понасям твърдия алкохол. Въпреки че съм метър и осемдесет и пет и тежа над сто килограма, алкохолът ми действа като на шестнайсетгодишно момиче, което пие първия си аперитив.

— Нали видя видеозаписа с русокосото момиче на аерогарата?

— попита той.

— Видях го.

— Беше в компанията на мъжа, който те нападна. Онзи от фотографията.

— Значи знаеш.

— Знам.

— И какво не е наред?

Уин натисна един бутон върху мобилния си телефон и вдигна слушалката до ухото си.

— Влез, ако обичаш.

Вратата към съседната стая се отвори. Влезе висока жена в тъмносин костюм. Косата ѝ бе гарвановочерна, а плещите — широки. Запремига, засенчи с длан очите си и попита:

— Защо светлината е толкова слаба?

Говореше с британски акцент. Щом отсреща ми седеше Уин, значи жената е, да де, нещо като Мий. Но не беше така. Тя прекоси стаята и зае свободния стол.

— Това е Луси Пробърт — каза Уин. — Работи за Интерпол тук, в Лондон.

Смотолевих никаква глупост, нещо като „Приятно ми е да се запознаем“. Тя кимна с глава и се втренчи изучаващо в лицето ми, сякаш то бе модернистична рисунка, която не можеше да разбере добре.

— Разкажи му — рече Уин.

— Уин ми препрати фотографията на мъжа, когото сте нападнали.

— Не съм го нападал — възразих. — Той насочи пистолет към мен.

Луси Пробърт махна с ръка, сякаш отпъжда досадна дреболия.

— Моят отдел в Интерпол се занимава с международния трафик на деца. Вероятно си мислите с какви ли отрепки трябва да си имаш работа в този отдел и повярвайте! Нещата са дори по-отвратителни, отколкото можете да си представите. Престъпленията, с които се занимавам — така е, това са гнусни неща, които някои хора замислят по отношение на най-безпомощната част от човечеството. А помощта, която приятелят ви Уин ни оказва в борбата срещу тази поквара, е наистина безценна.

Хвърлих поглед към гореспоменатия ми приятел, но както винаги, лицето му не изразяваше абсолютно нищо. Дълго време Уин бе работил като телохранител — наричам го така поради липса на точен термин. Излизаше късно през ноцта и минаваше пеша по най-опасните улици на Ню Йорк или Филаделфия с надеждата да го нападнат и той да осакати нападателите си. Ще прочете за някой извратен тип, който е отървал кожата в съда, или за друг, който пребива жена си от бой, и ще им направи, както казваме ние, „нощно посещение“. Имаше един случай с педофил, който бе отвлякъл момиче, но когото полицията така и не успя да накара да проговори. Трябваше да го освободят. Уин му направи „нощно посещение“. И той проговори. Момичето бе открито полумъртво. Никой не знае къде се намира педофилът сега.

Мислех си, че Уин е престанал с тази си дейност, или поне е поукротил топката, но току-що разбрах, че не съм бил прав. Продължил е, но вече на чужда територия. Превърнал се е в „безценен помощник“ в борбата с трафика на деца.

— Така че, когато Уин ме помоли за услуга — продължи Луси, — тутакси се отзовах. Молбата му ми се стори безобидна — да вкарам човека от снимката, изпратена ви от капитан Берлеан, в системата и да проверя личните му данни. Рутинна работа, нали?

— Така е.

— Но не беше така. В Интерпол използваме доста начини да идентифицираме хора по фотографии. Имаме си програма за разпознаване по чертите на лицето например.

— Госпожице Пробърт?

— Да.

— Нямам нужда от лекция върху техническата страна на въпроса.

— Чудесно, защото нямам нито време, нито намерение да изнасям подобна лекция. Искам да кажа, че такива молби са нещо обичайно за Интерпол. Преди да се прибера след работния ден, вкарах фотографията в системата за разпознаване, като си мислех, че компютърът ще работи през нощта, а на сутринта ще изплюе отговора. Това поне ясно ли ви е?

Кимнах с глава със съзнанието, че ще сгреша, ако ѝ противореча. Очевидно, тя бе доста възбудена, а аз не ѝ бях помогнал да се успокои.

— Така че, когато тази сутрин отидох на работа, имах намерение да ви изпратя личните му данни. Но не стана така. Вместо това — как ли да го кажа по-безобидно? — всички данни бяха унищожени. Някой бе претършуval бюрото ми. Бяха влезли в компютъра и бяха преровили всички файлове. Не ме питайте откъде знам — знам и толкова!

Тя мълкна и затършува из чантата си. Откри една цигара и я пъхна в устата си.

— Проклети да сте американците с вашите дяволски закони за забрана на тютюнопушенето! Ако някой си отвори устата да ми направи забележка...

Никой не го стори.

Тя запали и пое дълбоко от дима.

— С две думи, фотографията бе класифицирана, строго секретна или както там го наричате при вас.

— Знаете ли защо?

— Защо е била класифицирана ли?

— Да.

— Не знам. Заемам твърде висока длъжност в хранилката на Интерпол. Ако е станало през главата ми, били са изключително точни. Препращането на снимката до мен е включило предупредителните сигнали на самия връх в нашата пирамида. Повикаха ме в кабинета на Мики Уокър — Големия шеф на Интерпол в Лондон. През последните две години не съм имала честта да разговарям с Мики. Той ме покани, настани ме на един стол и поиска да му кажа откъде имам снимката и защо правя запитването.

— Какво му отговорихте?

Тя хвърли поглед към Уин и аз тутакси разбрах отговора ѝ.

— Че съм получила сведения от надежден източник, че мъжът от фотографията може да е замесен в трафик на деца.

— А той ви е попитал за името на източника?

— Разбира се.

— И вие му го съобщихте?

Уин рече:

— Бих настоял да го съобщи.

— Нямах избор — рече тя. — И без това щяха да разберат. Ако ми бяха прегледали електронната поща и бяха проследили телефонните ми разговори, щяха да открият кой е източникът ми.

Погледнах към Уин. Отново никаква реакция. Тя грешеше — нямаше да могат да стигнат до източника ѝ, но нали добре познаваха нея? Тук имаше наистина нещо голямо. Ако бе отказала да сътрудничи, щеше да съсипе кариерата си, дори нещо повече. Уин щеше да е правда настоява да припише всичко на нас.

— И сега какво?

— Пожелали да говорят с мен — каза Уин.

— Знаят ли къде си?

— Още не. Адвокатът ми ги информира, че в рамките на един час доброволно ще отида при тях. Тук сме се записали под фалшиво име, но ако се постараят малко повече, ще ни открият.

Тя погледна часовника си.

— Трябва да се връщам.

Спомних си за мъжка със слънчевите очила, който бе възбудил шестото ми чувство.

— Има ли вероятност някой от хората ви да са ме проследили?

— Съмнявам се.

— Вие сте силно заподозряна — продължих аз. — Откъде сте сигурна, че не са ви проследили дотук?

Тя погледна към Уин.

— Глупак ли е, или е просто сексист?

Уин се замисли, преди да изрече:

— Сексист.

— Аз съм агент на Интерпол. Взела съм всички предпазни мерки.

Ала не са били достатъчно, щом са я хванали първия път. Запазих заключението за себе си. Не беше честно. Не е могла да знае до каква степен ще се раздуе историята, когато вика фотографията в компютъра.

И двамата станахме. Тя се ръкува с мен и целуна Уин по бузата. Когато излезе от стаята, двамата с Уин отново заехме местата си.

— Какво ще кажеш на Интерпол? — попитах аз.

— Има ли причина да не им кажа истината?

— Поне аз не виждам такава.

— Ще им кажа истината, поне по-голямата част от нея. Добрият ми приятел — това си ти — е бил нападнат от този човек в Париж. Искал съм да разбера кой е той. Ще прикрием Луси, като кажем, че съм я излъгал, че мъжът е замесен в трафик на деца.

— А доколкото ни е известно, това също е възможно.

— Така е.

— Имаш ли нещо против да разкажа на Териса за срещата ни?

— Ако не споменаваш името на Луси.

Кимнах с глава.

— Трябва да разберем кой е този тип.

Придружих Уин надолу до внушителното фоайе на хотела. Очаквах да чуя звуците на цигулка, но уви. Обзвеждането беше в стила на съвременната висша класа във Великобритания, което представляваше хибрид между стария английски стил и ар деко, но по-олекотено, така че да е удобно и за гостите в джинси, но да е и достатъчно надменно, щото да си представиш как някои от креслата, както и гипсовата орнаментация на тавана презрително бърчат нос, щом те зърнат. Хареса ми. Уин излезе и аз тъкмо се запътих към асансьора, когато нещо ме накара да застана нащрек.

Черни кецове.

Придвижих се към асансьорите, спрях и опипах джобовете си. Погледнах смутено и се обърнах назад, сякаш току-що съм разбрали, че съм забравил нещо. Майрън Болитар, Големия актьор. Възползвах се от възможността тайно да огледам мъжа с черните кецове на краката.

Не носеше слънчеви очила. Този път беше със синьо яке. Носеше и бейзболна шапка, която липсваше на гробището. Но аз го познах. Беше моят човек. При това бе доста добър. Хората обикновено не запаметяват много неща. Някакъв тип със слънчеви очила и ниско подстригана коса. Метни й някаква шапка, навлечи яке върху тениската си и никой няма да те познае, освен ако нарочно не се загледа в теб.

За малко да не го забележа, но вече бях сигурен: следяха ме. Момчето от гробището се бе появило в хотела.

Можех да разиграя сценката по няколко начина, ала не бях в настроение да прилагам хитрини. Тръгнах по един тесен коридор към помещението, в които се провеждаха срещи и конференции. Тъй като беше неделя, те бяха безлюдни. Скръстих ръце, облегнах се на стената и зачаках появата на моя човек.

Когато той цъфна — пет минути след мен — дръпнах го за ръкава и го вкарах в гардеробното помещение.

— Защо ме следиш?

Той ме погледна объркано.

— Какво? Заради квадратната ми брадичка ли? Заради хипнотичните ми сини очи? Заради добре оформения ми задник? Впрочем, не изглеждам ли твърде дебел в тези панталони? Кажи ми истината!

Мъжът остана да ме зяпа още миг, може би два, а после направи като мен: нападна ме.

Понечи да ме удари с длан по лицето. Посрещнах удара с ръка. Той се извъртя и насочи лакътя си към мен. Беше бърз. По-бърз, отколкото очаквах. Лакътят му се заби в лявата страна на челюстта ми. Извърнах глава, за да избегна лошите последици, ала усетих, че зъбите ми продължават да тракат. А той продължаваше да ме притиска, пак ме удари, после ме ритна отстрани, а след това заби юмрук в тялото ми. Удари ме на лошо място — в долната част на гръденния кош. Ребрата щяха да ме болят. Ако сте гледали боксов мач по телевизията, дори да

сте хвърляли бегъл поглед към боксьорите, сигурно сте чували как коментаторите повтарят едно и също: „Попаденията в тялото се акумулират“. Противникът ще ги усети в следващите рундове. Това е и вярно, и не толкова. Попаденията в тялото започват веднага да болят. Карат те да се свиеш и да снижиш отбраната.

Бях в беда.

Част от мен започна да ме укорява — колко бе глупаво да се бия без оръжие и без подкрепата на Уин! Ала по-голямата част от съществото ми удвои усилията си, за да оцелее.

Дори най-безобидното наглед сбиване — било то в бар или на мач — покачва адреналина, защото тялото ти знае онова, което умът ти може би не желае да приеме: става въпрос за оцеляване. Иначе може и да умреш.

Паднах на пода и се търкулнах встрани. Гардеробната не бе голяма. Този тип си знаеше работата. Не ме остави, преследваше ме, като се опитваше да ме срита. Уцели ме в главата; видях звезди посред бял ден. Понечих да извикам за помощ, да направя нещо, за да го спра.

Търкалях се още една-две секунди. Оставил корема си незащитен с надеждата, че ще насочи ритниците си натам. Това и стори. Докато прегъваше коляно, аз се затъркалях обратно към него, превит в кръста и с готови за нападение ръце. Ритникът му ме събори като чувал с картофи, но аз го очаквах. Притиснах стъпалото му към тялото си с две ръце и силно го завъртях. Той имаше два пътя. Или бързо да падне на пода, или да се остави да пречупя глезната му като суха клонка.

Докато падаше, не спираше да раздава удари, ала повечето от тях не достигнаха до мен.

Сега и двамата се търкаляхме долу. От болка ми призляваше, ала вече имах две главни предимства. Първо, продължавах да стискам стъпалото му, макар че хватката ми отслабваше. Второ, в легнато положение масата беше от значение — беше ми съвършено ясно. Все още стисках крака му с две ръце. Той се мъчеше да се отскубне. Аз се приближих към него и забих глава в гърдите му. Когато противникът започне да се гърчи, повечето хора мислят, че трябва да му дадат повече пространство. Но не е така. Тъкмо обратното: забий глава в гърдите му и го обуздай. Това и направих.

Той се опита да забие юмруци в ушите ми, ала за целта му бяха нужни и двете му ръце. Загуби равновесие. Бързо и енергично вдигнах главата си и го уцелих под брадичката. Той се дръпна, свит на кълбо. Паднах отгоре му. Може и да сте чували, че повечето боричкания свършват на пода. Това е така, ако двамата противници имат равни сили. В случая с треньора Боби например, когато доминирах над него, бях в състояние да отбивам ударите му от разстояние. Ала този тип бе много добър. Така че и двамата се търкаляхме по пода.

Въпросът опираше до опорната точка, до техниката и до масата. В момента той ме превъзхождаше в две отношения — опорната точка и масата. Още бях замаян от нападението му, ала ударът с глава ми бе помогнал. Стисках крака му с две ръце. Жестоко го извих. Той се изтърколи настрана и тогава направи голяма грешка.

Обърна се и остави гърба си незащитен.

Хвърлих се отгоре му, увих крака около кръста му, а с дясната си ръка го сграбих за врата. Стана му ясно какво го очаква. Паникъса се и се затресе. Отпусна брадичка и блокира лакътя ми. Цапардосах го в тила с длан. Той се опита да отбие удара, ала аз повдигнах брадичката му нагоре. Проврях лакът под нея и стигнах до гърлото му. Той започна да се дави.

Сега го държах в ръцете си. Беше само въпрос на време.

В същия миг шум, всъщност беше глас — някой викаше нещо на непознат език. Понечих да отпусна хватката си и да видя кой крещи така, ала се отказах. И това беше моята грешка. В стаята влетя още един мъж. Той ме удари зад тила, вероятно използваше саблен удар, характерен за класическото карате. Усетих, че се вцепенявам, сякаш костите в тялото ми бяха свързани по странен начин. Хватката ми отслабна.

Чух, че мъжът отново извика на същия чужд език. Това ме обърка. Първият ми нападател се отскубна от ръцете ми и задиша учестено. Търкулна се далеч от мен. Сега противниците ми бяха двама. Погледнах към новодошлия. Той насочи пистолет към мен.

Край.

— Да не си помръднал! — изкомандва мъжът на английски, но с чужд акцент.

Умът ми заработи на бързи обороти, ала бях твърде далеч. Първият мъж се изправи на крака. Все още дишаше тежко.

Погледнахме се един друг, очите ни се срещнаха и нещо в тях ме сепна. Не изпитвах омраза. Може би уважение? Не мога да кажа.

Отново погледнах към мъжа с пистолета.

— Да не си мръднал — повтори той. — И да не си посмял да тръгнеш след нас.

После и двамата побягнаха.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Заклатушках се към асансьора. Надявах се да стигна до стаята си незабелязано, ала асансьорът спря във фоайето. Шестчленно американско семейство ме зазяпаха, вторачиха се в съдраната ми риза, кървящата ми уста и всичко останало, ала все пак влязоха в кабината и ме поздравиха:

— Здрави!

Докато се качвахме нагоре, момиченцето се закачаше с братчето си, а майка им ги молеше да престанат, бащата се мъчеше да не им обръща внимание, а другите им две издънки чакаха родителите си само да отклонят поглед и тутакси започваха да се щипят.

Когато стигнах до стаята си, Териса се сащиса, ала съвсем за кратко. Помогна ми да вляза и се обади на Уин. Уин повика лекар. Лекарят не се забави — прегледа ме и заяви, че нямам нищо счупено. Ще се оправя. Болеше ме глава, вероятно от ударите. Копнеех да легна. Лекарят ми даде някакъв хап и аз започнах да виждам малко замъглено. Следващото нещо, което си спомням, бе, че Уин се бе изправил в отсрещния ъгъл на тъмната стая. Отворих едното си око, после другото.

Уин рече:

- Ти си пълен идиот.
- Не, добре съм си, наистина, не започвай и ти с наставленията.
- Трябаше да ме почакаш да се върна.
- Никой не обича да гледа мач в понеделник сутрин.

Помъчих се да седна в леглото. Тялото ми го искаше, но главата ми яростно се съпротивляваше. Стиснах черепа си между дланите си, да не би да се разцепи.

- Мисля, че разбрах нещо — казах.
- Целият съм в слух.

Завесите не бяха спуснати. Беше се мръкнало. Погледнах часовника си. Беше десет вечерта и аз си спомних:

- Гробището — казах.
- Какво за него?

— Ще ексхумират ли тялото?

— Все още ли държиш да присъстваш?

Кимнах с глава и бързо се облякох. Не си направих труда да се обадя на Териса. Бяхме говорили за това и тя не виждаше никаква причина да присъства на ексхумацията. Уин бе наредил пред парадния вход да ни вземе една лимузина, която отби в някакъв частен имот, а там сменихме колата.

— Вземи — рече Уин.

Той ми подаде малък револвер. Погледнах го.

— Двайсет и втори калибрър?

Уин имаше слабост към по-големи оръжия. Като например базуки или дори ракетни устройства.

— В Обединеното кралство има едни малки и строги закончета против притежанието на огнестрелно оръжие. — Той ми подаде найлонов кобур, който се закрепваше за глезена. — По-добре е да не се вижда.

— И ти ли носиш такъв?

— Не, за бога! Искаш нещо по-голямо ли?

Не исках. Прикрепих го на крака си. Приличаше на скобата, която носех при игра на баскетбол.

Когато пристигнахме на гробището, очаквах обстановката да ми се стори зловеща. В изкопаната дупка стояха двама мъже — почти бяха свършили. Бяха облечени в подходящи бледосини велурени комбинезони от магазина на леля ми Софи в Маями. По-голямата част от гроба бе разкопана през деня от малък жълт екскаватор, който сега стоеше отстрани и сякаш се любуваше на изкусната си работа. Двамата облечени във велур господа трябваше само да поизчистят ковчега, преди да го отворят и да вземат проба от съдържанието му — кост или нещо друго — после щяха пак да го затворят и да върнат пръстта в разкрития гроб.

Е, сега вече стана наистина злокобно.

Падаше ситен дъжд. Погледнах в гроба. Уин също. Беше тъмно, ала очите ни се бяха приспособили достатъчно, за да различим сенките вътре. Мъжете се бяха навели и почти не се виждаха.

— Каза, че си разбрали нещо.

Кимнах с глава.

— За преследвачите ми. Говореха на староеврейски и познаваха Крав Мага^[1].

Крав Мага е израелско бойно изкуство.

— При това — додаде Уин — са били много добри.

— Разбиращ ли накъде клоня?

— Добро проследяване, добри бойци, справили са се, без да те убият, говорят еврейски. — Уин кимна с глава. — Мосад.

— И това обяснява целия интерес.

Един от мъжете в гроба изруга.

— Проблем ли има? — викна Уин към тях.

— Поставили са дяволска ключалка на това нещо — обади се глас отвътре. Включиха фенерче. Сега можехме да виждаме само ковчега. — Заради червеите ли, или какво? У дома вратата ми не се заключва тъй здраво. Опитваме най-различни ключове.

— Разбийте я — посъветва ги Уин.

— Сигурен ли сте?

— Откъде да знам?

Двамината се засмяха насила, както биха направили хора, разкопаващи нечий гроб.

— Така си е — каза единият.

Уин отново се обърна към мен:

— Че защо пък Рик Колинс ще е свързан с Мосад?

— Нямам отговор.

— И как една автомобилна катастрофа отпреди десет години би достигнала такова ниво, че израелските тайни служби да се заинтересуват?

— И на това нямам отговор.

Уин се замисли.

— Ще се обадя на Зора. Може би той ще ни помогне.

Зора, извънредно опасен travestit, измъквал ни от сложни ситуации в миналото, в края на осемдесетте бе работил за Мосад.

— Може и да стане — съгласих се аз. — Да предположим, че мъжът, чието лице разбих с масата, е от Мосад. Това може да е обяснение.

— На тогава защо в Интерпол се сащисаха, когато се опитахме да разберем кой е той? — рече Уин.

Замислих се върху думите му.

— Но ако този е бил от Мосад, онзи, в когото стрелях, би трябвало също да е израелски агент.

Сега пък Уин се замисли върху моите думи.

— Все още не знаем достатъчно. Да се свържем със Зора и да видим какво може да открие.

Дочухме напъни, скърцане и чегъртане. После един глас каза:

— Хванах го!

Погледнахме надолу. В светлината на фенерчето зърнахме два цифта ръце да отварят капака. Мъжете пъхтяха от усилието. Ковчегът имаше нормални размери. Това ме учуди. Очаквах по-малък ковчег, като за седемгодишно момиченце. Ала може би в това се криеше тайната? Може би тъкмо този факт ми спестяваше усещането за злокобност? Защото не очаквах да намерим скелет на седемгодишно дете.

Не ми се гледаше повече, затова се отдалечих от гроба. Бях дошъл, за да наблюдавам, да се уверя, че наистина ще вземат проба от мястото, тъй като ексхумацията си беше чиста лудост — иначе всичко друго, с изключение само на пробата от гроба, бе извън всянакво подозрение. Ако нещо станеше, не бих искал да ме питат: „Откъде сте сигурни, че пробата е от същия гроб?“, или: „Може да са ви излягали, че са разкопали, а да не са го направили“. Исках да изключа колкото е възможно повече вероятности.

— Ковчегът е отворен — викна единият гробар.

Видях, че Уин надникна надолу. От разкопаната дупка се чу шепот:

— Иисусе Христе!

Последва тишина.

— Какво има? — попитах.

— Скелет — отвърна Уин, като продължаваше да се взира надолу. — Малък. Вероятно детски.

Вцепенихме се.

— Вземете материал — нареди Уин.

Единият от гробарите попита:

— Какъв материал?

— Някаква кост. Парче плат, ако намерите такъв. Поставете ги в пластмасовите торбички и ги запечатайте.

Тук бе погребано дете. Не го очаквах. Хвърлих поглед към Уин.

— Възможно ли е да сме сгрешили?

Уин сви рамене.

— ДНК анализът не лъже.

— Ако останките не са на Мириям Колинс, тогава чии са?

— Има и други вероятности — отвърна Уин.

— Като например?

— Накарах един от моите хора да направи малко проучвания. По времето на катастрофата в Брентууд е изчезнало момиченце. Хората са сигурни, че е дело на бащата, ала детето не е било открито. Бащата и до днес е на свобода.

Спомних си думите на Уин преди малко.

— Имаш право. Непрекъснато изпреварваме събитията.

Уин мълчеше.

Хвърлих поглед към разкопания гроб. Изцапано с кал лице ни подаде пластмасовата торбичка.

— Всичко е на твоето разположение, приятел. Късмет и върви по дяволите!

Двамата с Уин си тръгнахме с крехката детска костица в ръце — бяхме я изкопали посред нощ, нарушавайки спокойния сън на детето.

[1] Съвременна система за ръкопашен бой, създадена от израелци. „Използвай това, което имаш под ръка.“ — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Когато влязохме в хотела, бе два след полунощ. Уин тутакси ме остави и отиде при Мий. Дълго стоях под горещия душ. Прегледах минибара в стаята и на лицето ми се появи усмивка. Беше зареден с шоколадови напитки. Такъв си бе Уин.

Изпих на един дъх изстуденото питие и зачаках ефекта му. Включих телевизора и започнах да натискам бутоните на дистанционното, защото нали така правят истинските мъже? Американски програми от миналия сезон. Вратата на Териса бе затворена, но силно се съмнявах, че спи. Седнах сам-самичък във всекидневната и заришах дълбоко.

Часовникът показваше два часа след полунощ. В Ню Йорк беше осем вечерта. В Скотсдейл, Аризона — пет следобед.

Хвърлих поглед към телефона си. Мислех си за Али, Ирин и Джак, които се намираха в Аризона. Не знаех кой знае колко за Аризона. Там е пустиня, нали така? Че кой би желал да живее в пустиня!?

Набрах номера на мобилния на Али. Отговори след третото позвъняване — в гласа ѝ имаше напрежение:

— Ало?

— Здравей — казах аз.

— При мен не се появи твоят номер — отвърна Али.

— Имам друг телефон, но номерът ми е същият.

Мълчание.

Али попита:

— Къде си?

— В Лондон.

— В Англия ли?

— Да.

Долових глас. Сякаш беше на Джак. Али рече:

— Минутка, скъпи, говоря по телефона.

Направи ми впечатление, че не каза с кого разговаря. Обикновено го правеше.

— Не разбрах, че си отвъд Океана — рече Али.

— Обади ми се приятелка в нужда. Беше...

— Приятелка ли?

Направих пауза.

— Да.

— Леле! Бързо е свършило.

Канех се да ѝ обясня, че не е на прав път, ала се отказах.

— Познавам я от десет години.

— Разбирам. Прескочил си до Лондон, за да се видиш със стара приятелка?

Мълчание. После отново дочух гласа на Джак — питаше кой е на телефона. Звукът бе тръгнал от пустинята, беше прекосил континенталната част на Съединените щати и Атлантическия океан и бе накарал сърцето ми да се свие.

— Трябва да затварям, Майрън. Искаш ли нещо от мен?

Добър въпрос. Може би исках, ала сега не му беше времето.

— Мисля, че не — отвърнах.

Тя прекъсна разговора, без да каже нито дума повече. Погледнах към телефонната слушалка в ръката си, попремислих — чакай малко, Али бе сложила край, нали така? Та нали ми бе дала ясно да разбера, кога — още преди два дни? Така че, каква всъщност бе целта ми с това телефонно обаждане?

Зашо изобщо се обадих?

Зашото не обичам недовършените неща ли? Зашото в случая исках да постъпя правилно, каквото, по дяволите, и да означаваше това? Болките по тялото ми от скорошното сбиване започнаха да се обаждат. Станах, протегнах се, опитах се да се отпусна. Погледнах към вратата на Териса. Беше затворена. Приближих се на пръсти и я открепиха. Лампата в стаята не светеше. Напрегнах се да доловя дишането ѝ. Никакъв звук. Понечих да затворя.

— Моля те, не си отивай — каза Териса.

Спрях се и отвърнах:

— Опитай се да поспиш.

— Моля ти се.

Когато ставаше дума за сърдечни дела, много внимавах. Винаги правех онова, което трябва. Не действах просто така. Освен в един-единствен случай, на един остров преди десет години, винаги съм

обръщал внимание на чувствата, на въздействието им и на последиците.

— Не си отивай — повтори тя.

И аз останах.

Когато се целунахме, между нас се появи напрежение, после освобождаване и изпускане на напрежението — нещо, което не бях усещал досега; напрежението се изпуска, при което ти оставаш неподвижен и се предаваш, а сърцето ти се удря в гърдите, пулсът ти препуска, коленете ти омекват, пръстите на краката ти се свиват, ушите ти изпукват и всяка фибра от тялото ти се отпуска и се предава на щастието.

През онази нощ ние се смяхме. Ние плакахме. Аз целувах прекрасното й голо рамо. А на сутринта тя отново изчезна.

* * *

Но само от постелята.

Намерих я във всекидневната да пие кафе. Завесите бяха дръпнати. Да го кажа с думите на една стара песен, утринното слънце в лицето й издаваше възрастта й — и на мен това ми харесваше. Бе облякла хотелския халат, който леко се отваряше и издаваше какви дарове крие под себе си. Не бях виждал подобна изкуителна красота.

Териса ме погледна и се усмихна.

— Здрави — поздравих я аз.

— Не си прави устата. Нали бяхме вече в леглото?

— Бум! Цяла нощ съм будувал.

— И без мен си имаше достатъчно работа през нощта. Кафе?

— Ако обичаш.

Тя ми наля. Седнах до нея, ах, колко предпазливо! Вече чувствах съвсем осезателно последиците от сбиването. Мускулите ми се напрегнаха и аз си помислих да взема от болкоуспокояващите, които лекарят ми бе оставил при посещението си. Но не в момента. В този миг исках само да остана да седя до разкошната жена и мълчаливо да си пием кафето.

— Божичко! — възклика тя.

— Да?

— Ще ми се да останем така завинаги.

— Не съм сигурен, че апартаментът е по джоба ми.

Усмихна се. Протегна ръка и хвана моята.

— Искаш ли да чуеш нещо ужасно?

— Кажи.

— Част от мен желае да забрави всичко и да забегне с теб.

Знаех какво имаше предвид.

— Толкова пъти съм мечтала отново да имам тази възможност. И сега, когато е пред мен, не знам защо, но чувствам, че тъкмо тя ще ме съсипе. — Погледна ме. — Какво мислиш?

— Няма да допусна да те съсипе — отвърнах.

В усмивката ѝ се четеше тъга.

— Нима мислиш, че имаш тази власт?

Тя беше права, но понякога имах навика да правя тъпи забележки.

— Какво ти се ще да направиш?

— Да разбера какво всъщност се случи през нощта.

— Добре.

— Не си длъжен да ми помагаш — уточни тя.

— Трябва — забелязах аз. — Особено щом става дума за изминалата нощ.

— Така е.

— И каква е следващата ни стъпка? — попитах.

— Току-що разговарях с Карън. Заявих ѝ, че е време да изясним всичко.

— Как реагира тя?

— Не отказа. Ще се срещнем след час.

— Искаш ли да дойда и аз?

Тя поклати глава.

— Този път трябва да сме само двете.

— Добре.

Седяхме един до друг, пиехме кафето си и не искахме нито да помръднем, нито да говорим, нито да правим каквото и да е.

Териса наруши мълчанието:

— Един от нас трябва да каже нещо, например: „Що се отнася до снощи...“.

— Оставям го на теб.

— Страхотно чукане!

Усмихнах се.

— Да. Знаех си, че трябва да оставя на теб да се произнесеш.

Тя стана. Наблюдавах я. Бе навлякла хотелския халат на голо. Скъпи дами, захвърлете настрана всички набори и дантели, всички вдовишки номера и викториански тайни, прозрачни камизоли и секси сутиени, прашки и садо-мазо акесоари, майната им на копринените чорапи, фустанелите и разголените нощнички. Дайте ми една красива жена, загърната само в хотелски халат, и ме оставете.

— Ще взема душ — каза тя.

— Това покана ли е?

— Не.

— О!

— Нямам време.

— Мога да съм много бърз.

— Известно ми е. Но тогава не изпипваш работата.

— Ух!

Тя се наведе и нежно ме целуна по устните.

— Благодаря ти — рече.

Бях на път да подхвърля нещо като: „Разкажи на всичките си приятелки“, или: „Ох, още един доволен клиент“, ала нещо в гласа ѝ ме накара да застана нашрек. Нещо в тона ѝ ме порази дотолкова, че чак ме заболя. Стиснах ръката ѝ и замълчах, а после я видях да тръгва.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уин хвърли поглед към мен и рече:

— Най-после е станало нещо.

Бях готов да споря, но имаше ли смисъл?

— Да — отвърнах.

— Подробности, моля — настоя той.

— Джентълмените не обсъждат подобни неща.

Той увеси нос.

— Но нали знаеш, че обичам подробностите?

— А пък ти знаеш, че никога не ги споделям с теб.

— Навремето ме пускаше да гледам. Когато ходехме с Емили в колежа, ти ме оставяше да гледам през прозореца.

— Не съм те оставял. Ти го правеше на своя глава. А когато пусках щората, ти си правеше пролука в нея. Голямо прасе си, знаеш ли?

— Някои биха ме нарекли интересен приятел.

— Но повечето ще ти кажат, че си свиня.

Уин вдигна рамене.

— Обичай ме въпреки грешките ми.

— И къде се намираме сега?

— И двамата сме го направили.

— Друго, друго.

— Хрумна ми нещо — каза той.

— Целият съм в слух.

— Може би има някакво просто обяснение за това, как кръвта на мъртвото момиче се е озовала на местопрестъплението. Спомни си за онази благотворителна организация, наречена „Спасете ангелите“. Едно от нещата, с които се занимава, са изследвания със стволови клетки, нали така?

— Да, би могло да се каже. Мисля, че са против подобни изследвания.

— А ние знаем, че Рик Колинс може да е открил, че е обременен с болестта на Хънтингтън. Баща му със сигурност е страдал от нея.

— Така е.

— В наше време хората запазват клетки от пъпната връв на децата си — замразяват ги или нещо от този род, за да имат готовност в случай на заболяване. Те са пълни със стволови клетки и идеята е, че биха могли да спасят живота на детето ти или пък твоя собствен живот. Може би Рик Колинс е запазил клетки от дъщеря си. И когато е разбрал, че има опасност да се разболее от хореята на Хънтингтън, е решил да ги използва.

— Стволовите клетки не лекуват тази болест.

— Още не, така е.

— Значи, мислиш, че в мига на смъртта си, той е държал замразената пъпна връв, която какво? Започнала е да кърви, що ли?

Уин сви рамене.

— Нима този сценарий е по-невероятен от онзи, според който Мириям Колинс е била жива през всичките тези години?

— А русият косъм?

— В света е пълно с блондинки. Младата жена, която си зърнал, би могла да е една от тях.

Замислих се.

— Но това не ни дава отговор на въпроса кой е убил Рик Колинс.

— Прав си.

— Продължавам да мисля, че каквото и да е станало, всичко е започнало с автомобилната катастрофа преди десет години. Сигурни сме, че Найджъл Мандърсън лъже.

— Така е — съгласи се Уин.

— А Карън Тауър премълчава нещо.

— Ами онзи тип Марио?

— Какво имаш предвид?

— И той ли премълчава нещо?

Замислих се.

— Би могло. Тази сутрин ще се срещна с него и ще прегледаме файловете на Рик. Пак ще го разпитам.

— Да не забравяме двамата израелци — вероятно и Мосад — които те следят. Обадих се на Зора. Ще направи проверка по собствените си канали.

— Добре.

— И най-после, сблъсъкът ти в Париж и полицейската снимка, която изпрати предупредителен сигнал по цялата йерархия на Интерпол.

— Добре ли мина посещението ти в Интерпол?

— Те ми задаваха техните си въпроси, аз им разказах моята си история.

— Едно не разбирам — казах. — Защо още не са ме обвинили?

— Знаеш причината — усмихна се Уин.

— Защото са ми пуснали опашка.

— Правилен отговор.

— Виждал ли си ги?

— Черният автомобил до десния ъгъл.

— Вероятно и Мосад ме следи.

— Много си популярен.

— Само защото умея да изслушвам. Хората обичат да бъдат изслушвани.

— Разбира се.

— Пък и съм забавен на купоните.

— И готин танцьор. Какво искаш да направя с опашката?

— За днес ги остави на мира.

— Няма проблем.

* * *

Да избегнеш проследяване е доста лесно. В случая Уин поръча автомобил с тъмни стъклца. Влязохме в подземен гараж с няколко изхода. Автомобилът тръгна. Появиха се още два. Аз скочих в единия, Уин — в другия.

В момента Териса бе у Карън. Аз отивах на среща с Марио Контуци.

Двайсет минути по-късно позвъних на апартамента на Контуци. Никакъв отговор. Погледнах часовника си. Бях подранил с около пет минути. Замислих се за случая, за това как полицейската снимка подлуди Интерпол.

Кой беше онзи тип, който насочи пистолет срещу мен в Париж?

Бях опитал възможното и невъзможното да открия самоличността му. Може би, ако ми остане някоя свободна минута, ще трябва да опитам и най-прекия път?

Набрах Берлеан по личната му линия.

След две позвънявания дочух мъжки глас да ми казва нещо на френски.

— Бих желал да разговарям с капитан Берлеан, моля.

— Той е в отпуск. Какво обичате?

В отпуск ли? Помъчих се да си представя как Берлеан се кефи на свободното си време по плажовете на Кан, ала картинаката не бе убедителна.

— Трябва да говоря с него.

— Мога ли да попитам кой се обажда?

Нямаше смисъл да премълчавам името си.

— Майрън Болитар.

— Съжалявам. В отпуск е.

— Бихте ли се свързали с него? Помолете го да се обади на Майрън Болитар? Спешно е.

— Не затваряйте, ако обичате.

Не затворих.

След минута прозвуча друг глас — грубоват и, да!, със съвършен американски акцент.

— Мога ли да ви помогна?

— Не, не мисля. Исках да говоря с капитан Берлеан.

— Можете да разговаряте и с мен, господин Болитар.

— Но по гласа ми се струва, че не сте много порядъчен човек — отвърнах.

— Не, не съм. Доста хитро се измъкна от опашката ни, но трябва да знаеш, че никак не е забавно.

— Кой си ти?

— Можеш да ме нарича специален агент Джоунс.

— А мога ли да ти казвам супер специален агент Джоунс? Къде е капитан Берлеан?

— Капитан Берлеан е на почивка.

— От кога?

— Откакто изпрати онази полицейска снимка, а това противоречи на протокола. Нали той ти изпрати снимката?

Поколебах се, после отвърнах:

— Не.

— Разбира се, че беше той. Къде си, Болитар?

До ушите ми долетя телефонен звън. Звънеше телефонът от вътрешността на апартамента на Контуци, пред чиято врата чаках. Веднъж, два пъти, три пъти.

— Болитар?

След шестото позвъняване телефонът замълкна.

— Знаем, че още си в Лондон. Къде се намираш?

Прекъснах разговора и се втренчих във вратата на апартамента. Звънът идваше от стационарен апарат, не приличаше на звуците на мобилен телефон. Хм. Поставих длан върху вратата. Дебела и яка. Допрях ухо в хладната ѝ повърхност, набрах мобилния телефон на Марио и се загледах в дисплея на моя апарат. Само след миг-два връзката бе осъществена.

Когато дочух слабия звън на мобилния му зад вратата — защото сигналът от стационарния апарат звучеше силно, а този не — кръвта ми застина в жилите. Можеше и да няма нищо обезпокоително, ала в наше време хората не правят и крачка, без да закрепят някъде по себе си вездесъщия мобилен телефон — дори в банята влизат с него. Можете и да пренебрегнете този факт, но шансът човек, който работи в телевизионни новини, да забрави мобилния си телефон, когато тръгне за офиса си, е нищожен.

— Марио? — повиках го аз.

Задумках по вратата.

— Марио?

Не очаквах отговор, разбира се. Отново опрях ухо във вратата, като се вслушвах — и аз не знам в какво — в стенание, може би. Пъшкане. Вик. Нещо такова.

Никакъв звук.

Ами сега, питах се аз. Нямах голям избор. Отстъпих назад, вдигнах крак и ритнах вратата. Тя не помръдна.

— Подсилена стомана, приятел. Няма да успееш да я пробиеш.

Обърнах глава към гласа. Мъжът носеше черно кожено яке без никаква следа от риза под него, но за жалост нямаше и кой знае какво за показване. Отблизо той бе и slab, и женствен. На носа си имаше пиърсинг — халка. Оплешивяща, ала малкото коса, която му бе

останала, бе сресана по последния писък на модата. Според мен беше прехвърлил петдесетте. Имаше вид на човек, излязъл от гей бар през 1979 година и приbral се току-що у дома.

— Познавате ли семейство Контуци? — попитах.

Мъжът се усмихна. Очаквах усмивка в стил „кошмарът на зъболекаря“, ала за разлика от останалите неща по него, които се намираха в различна степен на разложение, зъбите му блестяха като бисери.

— А! — възклика той. — Американец, нали?

— Да.

— Приятел на Марио?

Нямаше причина да давам пространен отговор:

— Да.

— Е, какво да ти кажа, приятел? Тихо семейство са, но нали знаеш поговорката — когато жената я няма, мишките танцуваат.

— Какво искате да кажете?

— Тук имаше едно момиче. Може да я е наел отвън, разбиращ ме, нали? Музиката беше увеличена до дупка. Ужасно. Игълс^[1]. Господи! Не ви ли е срам, американци?

— Кажи ми за момичето.

— Защо?

Нямах време за подобен разговор. Извадих пистолета си. Не го насочих към него. Просто го извадих.

— Работя за американската полиция — казах. — Мисля, че Марио го грози сериозна опасност.

Дори оръжието или молбите ми да са обезпокоили нашия Били Айдъл^[2], това остана незабелязано за мен. Той сви клощавите си рамене.

— Какво да ти кажа? Млада, руса, не я огледах добре. Пристигна снощи, аз тъкмо излизах.

Млада, руса. Сърцето ми забъхти в гърдите.

— Трябва да вляза вътре.

— Не можеш с ритници, приятел. Ще си счупиш крака.

Насочих пистолета си към ключалката.

— Олеле! Недей! Наистина ли мислиш, че е в опасност?

— Да.

Той въздъхна.

— Има резервен ключ за тази врата. Ей там, на корниза.

Протегнах ръка и опипах тясната издатина над рамката на вратата. Тутакси открих ключа. Пъхнах го в ключалката. Били Айдъл бе неотлично до мен. От него се излъчваше воня на цигари, сякаш досега е бил използван за пепелник. Отворих вратата и влязох. Били Айдъл бе точно зад гърба ми. Направихме две крачки навътре и замръзнахме на място.

— О, божичко!

Аз мълчах. Стоях неподвижно и се взирах в пода. Първо зърнах стъпалата на Марио. Бяха завързани за масичката с изолирбанд. Бебешкото кенгуру и играчките, които бях видял предишния ден, бяха запокитени на една страна. Попитах се дали това е било последното, което Марио е видял, преди да умре.

Беше бос. До него се въргалаше електрическа бормашина. На пръстите му се виждаха малки, добре оформени дупки, съвършени малки кръгчета кафениковочервени на цвят, които отиваха дълбоко в петите. Разбрах, че дупките са били направени с бормашината. Направих усилие и се приближих. Забелязах още следи от бормашина. Капачките на коленете му също бяха пробити. Както и гръденния кош откъм ребрата. Бавно придвижих поглед нагоре към лицето му. Видях същите следи под носа му, скулата му бе пробита до устната кухина, пробита бе и брадичката му. Тясното му лице се взираше в мен, очите му бяха изкривени. Бе умрял в жестоки мъки.

Били Айдъл отново възклика:

— О, божичко!...

— В колко часа чухте музиката?

— А?

Нямаше да мога да повторя въпроса — сили не ми достигаха, ала той все пак ми отговори:

— В пет сутринта.

Измъчвали са го. Пуснали са музиката високо, за да не се чуват писъците му. Внимавах да не докосна нещо. Кръвта изглеждаше съвсем прясна. По пода имаше бял костен прашец. Отново хвърлих поглед към бормашината. Свистене и скрибуцане, примесено с писъците на жертвата, докато бургията е пробивала плътта и хрущящите, за да навлезе в костта.

После си помислих за Териса, която се намираше у Карън на няколко преки от тук.

Втурнах се към вратата.

— Повикайте полиция! — изкрешях аз.

— Почакай, къде отиваш?

Нямах време да му отговоря. Мушнах пистолета в джоба си и извадих мобилния си телефон, без да спирам да тичам. Набрах Териса. Мобилният ѝ иззвъння веднъж. Иззвъння два пъти. Три. Сърцето ми се бълскаше в гърдите. Няколко пъти натиснах копчето, за да повикам асансьора. Когато телефонът ѝ звънна четвърти път, аз се бях вторачил през прозореца навън и тогава я зърнах — бе вдигнала поглед към мен.

Русокосото момиче от фургона.

Тя също ме видя, обърна се и хукна да бяга. Не успях да разгледам лицето ѝ добре. Би могло да е всяко русо момиче на белия свят. Но не беше. Беше същото момиче. Бях сигурен.

Какво, по дяволите, ставаше?

Сърцето ми се преобрърна в гърдите. Затърсих стълбището, ала в същия миг вратата на асансьора се отвори. Влязох и натиснах копчето за най-долния етаж.

Обаждането ми до Териса се записа в гласовата ѝ поща.

Как така? Териса трябваше да е у Карън. А в дома на Карън имаше обхват. Дори да бях прекъснал сериозния им разговор по средата, Териса щеше да вдигне. Щеше да разбере, че щом се обаждам, значи е изникнало нещо, което не търпи отлагане.

По дяволите! Ами сега?

Пред очите ми се появи електрическата дрелка. Помислих си за Териса. Спомних си лицето на Марио Контуци. Русокосото момиче. Всички образи се смесиха в главата ми, в това време асансьорът звънна и вратата се отвори.

Далеч ли бе домът на Карън?

На две преки от тук.

Изтичах навън, като в същото време натиснах бутона за скоростна връзка с мобилния на Уин. Той отговори още при първото позвъняване и преди да чуя обичайното му „Казвай!“, изстрелях в слушалката:

— Отиди в дома на Карън. Марио е мъртъв, а Териса не вдига телефона си.

— След десет минути съм там — заяви Уин.

Затворих и тутакси усетих, че мобилният ми завибрира. Без да спирам да тичам, аз го отворих, за да погледна от кой номер идва обаждането. Спрях на място.

Беше Териса.

Натиснах бутона за отговор и опрях слушалката в ухото си:

— Териса?

Никакъв отговор.

— Териса?

И тогава дочух свистене и скрибуцане — шум от електрическа бормашина.

Почувствах прилив на адреналин, който прекъсна дъха ми. Стиснах очи, ала само за миг. Нямаше време за губене. Коленете ми омекнаха, ала аз ускорих крачка.

Скрибуцането престана, после дочух мъжки глас:

— Отмъщението е мръсна работа, не мислиш ли?

Изисканият английски акцент, същият каданс като онзи в Париж, когато ми каза: „Слушай ме или ще те усмъртя...“.

Мъжът, върху когото обърнах масата. Онзи от полицейската снимка. Линията замъркна.

Грабнах пистолета си и се затичах, като в едната си ръка стисках мобилния, а в другата — оръжието. Страхът е странно нещо. Кара те да правиш чудеса — чели сте за влюбени, които вдигат на гърба си цели автомобили, за да спасят любимите си — ала страхът може и да те парализира, да накара тялото и умът ти да престанат да действат, да не можеш дъх да си поемеш. Макар че ужасът ме раздираше отвътре, трябваше да се успокоя.

Вече виждах дома на Карън.

Русокосото момиче бе застанало пред входа.

Щом ме зърна, тутакси се скри в къщата. Беше очевидно, че са ми поставили капан, ала нима имах избор? Обаждането от телефона на Териса — шумът от електрическата дрелка — още звучеше в ушите ми. Та нали това бе целта им? Какво бе казал Уин? Десет минути. Вероятно вече бяха изминали шест или седем.

Да го почакам ли? Бих ли могъл?

Наведох се и се запромъквах покрай къщите. Натиснах бутона за скоростно набиране. Уин каза:

— Пет минути.

Затворих телефона. Блондинката бе вече в къщата. Нямах представа кой още е там, нито каква е ситуацията. Пет минути. Бих могъл да почакам пет минути. Щяха да бъдат най-дългите в живота ми, но можех да го направя, трябваше да го направя, дължен бях да се стегна пред лицето на обхващащата ме паника. Все така приведен, аз минах под прозореца и се заслушах. Нищо. Нямаше писъци. Нямаше шум от дрелка. Не бях сигурен дали това бе повод за успокоение или бях пристигнал твърде късно.

Опрах гръб в тухлената стена. Прозорецът оставаше над главата ми. Опитах се да си представя разположението в къщата. Този прозорец тук беше на всекидневната. Добре, а после? После нищо. Чаках. Усещах тежестта на пистолета в ръката си и това ме успокояваше. Пистолетите, независимо от размера, са си пистолети. Бях точен стрелец, но не чак толкова. За да си адски добър, нужни са тренировки. Но аз знаех как да се прицеля в средата на гърдите и обикновено успявах да се приближа достатъчно близо до мишната си.

И сега какво?

Запази спокойствие. Изчакай Уин. Той е много добър в подобни начинания.

„Отмъщението е мръсна работа, не мислиш ли?“

Изискан акцент, спокоен глас. Спомних си за Марио и малките дупки в тялото му и при звука на проклетия акцент усетих неизмерима болка. Колко ли е продължило? Колко ли време Марио е бил подложен на тези мъки? Дали накрая се е примирил със смъртта, или е продължил да се бори за живота си?

В далечината се разнесе писък на сирени. Може би полицията отиваше в дома на Марио?

Бях престанал да нося ръчен часовник, погледнах мобилния си телефон, за да разбера колко е часът. Ако Уин бе точен — а обикновено беше — до идването му оставаха още три минути. Какво да правя?

Пистолетът ми.

Питах се дали блондинката го бе видяла. Едва ли. Както Уин бе забелязал, огнестрелните оръжия са рядкост в Обединеното кралство. Който и да се криеше в къщата, вероятно щеше приеме, че не съм въоръжен. Напъхах пистолета отново в чорапа си.

Три минути.

Мобилният ми звънна. На екрана пак се изписа номерът на Териса. Обадих се с напрегнат глас.

— Знаем, че си пред къщата — произнесе изисканият глас. — Имаш десет секунди да влезеш през вратата с вдигнати ръце, в противен случай ще застрелям една от двете красиви дами в главата. Едно, две...

— Влизам.

— Три, четири...

Нямах избор. Скочих и се втурнах към входа.

— Пет, шест, седем...

— Не ги наранявай, вече съм вътре.

Не ги наранявай. Дрън-дрън. Но какво друго бих могъл да кажа?

Завъртях топката на бравата. Не беше заключено. Вратата се отвори. Влязох.

Изисканият глас:

— Казах, ръцете горе.

Вдигнах ръце високо във въздуха. В средата на стаята стоеше мъжът от полицейската снимка. На лицето му имаше бяла лепенка, а около очите му се виждаха черни кръвонасядания, характерни за човек, чийто нос са разбили. Това би било повод за радост, ако не беше пистолетът в ръката му. Освен това пред него бяха коленичили Карън и Териса, ръцете им бяха завързани зад гърба, а те бяха обърнати с лице към мен. Видът им бе сравнително добър.

Огледах се наляво и надясно. Видях още двама мъже — и двамата бяха насочили пистолети в главата ми.

Нямаше и следа от русокосото момиче.

Стоях съвършено неподвижно с вдигнати ръце, като се стараех да изглеждам от кротък, по-кротък. Вероятно Уин бе вече наблизо. Оставаха още минута-две. Трябваше да ги позабавя. Срещнах погледа на мъжа, с когото се бях сбил в Париж. Заговорих с равен тон:

— Виж, нека се разберем, а? Няма причина...

Той опря дулото в тила на Карън Тауър, усмихна ми се и дръпна спусъка.

Последва оглушителен гръм, появи се малко червено петънце, после абсолютна тишина; миг на прекъсване, след което тялото на Карън се свлече на пода като на марионетка, чиито конци са били срязани. Териса изпищя. Вероятно и аз съм изпищял.

Божемойбожемойбожемой...

— Не!

Инстинктите ми взеха превес във формата на мантра: „Спаси Териса“. Буквално се гмурнах към тях, сякаш бях в плувен басейн. Отляво и отдясно в ушите ми засвистяха куршуми, ала грешката на стрелците бе, че се целеха в главата ми. Куршумите профучаха високо над мен. С крайчеца на окото си забелязах, че докато мъжът се прицелваше в Териса, тя се търкулна встрани от него.

Трябваше да побързам.

Опитвах се да свърша няколко неща едновременно: да остана наведен, да избягвам куршумите, да прекося стаята, да измъкна пистолета от кобура на крака си, да убия копелето. Прекосявах празното пространство помежду ни. Най-добрата тактика бе да тичам на зигзаг, ала нямах време. Мантрата продължаваше да кънти в главата ми: „Спаси Териса“. Трябваше да стигна до него, преди да е натиснал спусъка отново.

Високо изкрещях, но не от страх или болка, а за да отвлека вниманието му, да го накарам поне за малко да се подвоуми или да се обърне с лице към мен — каквото и да е, но да изпусне, дори само за миг, мишната си, която в случая бе Териса.

Приближавах се към него.

Часовникът тиктакаше неумолимо. От разстрела на Карън бяха изминали само секунда, най-много две. Не повече. Без да имам време да помисля, да планирам действията си, почти бях стигнал до него.

Ала щях доста да закъснея. Беше ми съвсем ясно. Протегнах ръце напред, сякаш да скъся разстоянието. Не успях. Все още бях далеч.

Той отново дръпна спусъка.

Проехтя още един изстрел. Териса падна на пода.

Писъкът ми премина във вик на силна и дълбока болка. Усетих, че нечия ръка притисна гърдите ми, сърцето ми спря. Продължавах да се придвижвам напред, дори когато той насочи пистолета си към мен. Не изпитвах никакъв страх. Движеше ме чистата инстинктивна омраза. Дулото сочеше в моя посока, точно към мен, но аз се наведох и забих глава в корема му. Той изстреля още един куршум, ала напосоки.

Притиснах го с всички сили до стената и той изгуби опорната точка на краката си. Ръката му се изви и пистолетът се насочи надолу

към гърба ми. В друго измерение и в друго време вероятно би ме заболяло, ала точно сега усетих удара като ухапване от комар. Не обръщах внимание на болката, не ми пукаше за живота ми. Тежко тупнахме на пода. Бързо се придвижих встрани, като се опитах да увелича дистанцията помежду ни, за да мога да измъкна пистолета си от кобура на глезена.

Това бе грешка.

Бях толкова погълнат от постигането на целта си, от намерението си да убия копелето, че почти забравих за присъствието на другите двама противници в стаята. Мъжът от дясното се втурна към мен с оръжие в ръка. Когато той стреля, аз отскочих назад, ала уви! — закъснях.

Куршумът ме улучи.

Пареща болка. Усетих как горещият метал се вряза в телесата ми, спря дъха ми и ме повали по гръб на пода. Мъжът се прицели отново, ала проехтя друг изстрел и куршумът го удари във врата с такава сила, че за малко да го обезглави. Отправих поглед зад падналия труп, ала вече знаех.

Уин бе пристигнал.

Другият мъж, онзи, който бе от лявата ми страна, се обърна, тъкмо когато Уин се извъртя и отново дръпна спусъка. Големият куршум го удари право в лицето и главата му експлодира. Погледнах към Териса. Тя не помръдваше. Мъжът от полицейската снимка — онзи, който я застреля — хукна да бяга към съседната стая. Чух стрелба. Някой му изкрешя да спре и да не мърда. Не им обрнах внимание. Успях да допълзя до всекидневната. От мен бликаше кръв. Не бях съвсем сигурен, ала ми се стори, че куршумът се е забил някъде около стомаха ми.

Забих пръсти в пода и запълзях, без дори да се огледам. Движи се напред, казвах си аз. Хвани копелето и го убий. Той бе до прозореца. Много ме болеше, може да съм изпаднал в делириум, но протегнах ръце и го сграбчих за крака. Той се опита да ме отблъсне с ритник, ала нямаше начин. Повлякох го долу на пода.

Сборичкахме се, но той не можеше да устои на силата ми, родена от яростта, която изпитвах. Бръкнах с палец в окото му и го сразих на мига. Сграбчих го за гръкляна и стиснах здраво. Той се заизвива и ме заудря по лицето и врата. Не го пусках.

— Стой! Хвърли оръжието!

Гласове в далечината. Раздвижване. Дори не бях сигурен дали е реалност. Гледката бе призрачна. Нима халюцинирах? Някой говореше с американски акцент. Прозвуча ми познато.

Продължавах да го стискам за гръкляна.

— Стой, казах! Веднага! Остави го!

Заобиколиха ме. Шест или осем души, а може би и повече. Някои бяха насочили пистолети към мен.

Очите ми срещнаха тези на убиеца. В тях имаше насмешка. Усетих, че хватката ми отслабна. Не бях сигурен дали се подчиних на команда, или раната от куршума бе започнала да пие силите ми. Ръката ми се отдели от гърлото му. Убиецът се закашля, слюнката му се разхвърча наоколо и той се опита да вземе превес.

Вдигна оръжието си.

Точно както очаквах.

Аз бях измъкнал малкото пистолетче от кобура на глезена си. С лявата ръка го сграбчих за китката.

Познатият глас на американеца:

— Недей!

Но на мен наистина не ми пукаше дали ще стрелят. Докато стисках лявата му китка, аз извадих пистолета си, мушнах го под брадичката му и стрелях. Нещо мокро и лепкаво ме удари в лицето. Пуснах пистолета и се строполих върху неподвижното му вече тяло.

Мъже, много мъже, съдейки по допира, ме повдигнаха. Сега, когато бях свършил работата си, силите и волята ми за живот изчезнаха. Оставил се да ме обърнат и да ме закопчаят с белезниците, да правят, каквото си щат, нямаше никакъв смисъл да им се опъвам. Борбата ме бе изтощила. Те ме проснаха по гръб. Извърнах се и погледнах към неподвижното тяло на Териса. Усетих огромна болка, не бях изпитвал такава досега.

Очите й бяха затворени и скоро, съвсем скоро моите също щяха да се затворят.

[1] Американска поп група, сформирана в Лос Анджелис в началото на 70-те години на XX век. — Б.пр. ↑

[2] Английски рок музикант, роден през 1955 г. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Жажда.

В гърлото — пясък. Очите не се отварят. А може би са отворени?
Пълна тъмнина.

Ръмжене на мотор. Усещане, че някой се е надвесил над мен.
— Териса...

Мисля, че го изричам на глас, но не съм сигурен.

* * *

Следващият отрязък от спомени: гласове.

Идват сякаш от много далеч. Не разбирам думите. Доловя само звуци и толкоз. Гневни звуци. Приближават се. Чуват се по-високо. Звучат в ушите ми.

Очите ми се отварят. Виждам в бяло.

Гласът повтаря едно и също нещо.

Звучи ми като: „Ах-мед-лех-ат-мин“.

Не разбирам. Някаква безсмыслица може би. Или чужд език. Не знам.

— Ах-мед-лех-ат-мин.

Някой вика в ухото ми. Стискам очи. Искам да престане.

— Ах-мед-лех-ат-мин.

Гласът е гневен, не престава. Струва ми се, че се извинявам.

— Той не разбира — казва някой.

Мълчание.

* * *

Болка в сърцето.

— Териса... — повтарям.

Няма отговор.

Къде съм?

Отново чувам глас, ала не разбирам думите. Чувствам се самотен, изолиран. Лежа. Усещам, че треперя.

* * *

— Нека ти изясня положението.

Още не мога да помръдна. Мъча се да отворя уста, ала напразно. Отварям очи. Виждам размазано. Чувствам се така, сякаш главата ми е омотана в гъста лепкава паяжина. Мъча се да я отпъдя от себе си. Не успявам.

— Работил си за правителството, нали?

Гласът на мен ли говори? Кимам, без да помръдвам.

— В такъв случай ти е известно за съществуването на подобни места. Знаеш, че винаги ги е имало. Поне си чувал хората да говорят за тях.

Никога не съм вярвал на приказките на хората. Може би след единайсети септември... Но не и преди това. Мисля, че казвам: „Не“, но може би само наум.

— Никой не знае къде се намираш. Никой няма да те открие. Можем да те държим тук вовеки веков. Можем да те убием, когато поискаме. Можем и да те пуснем да си ходиш.

Пръсти около бицепса ми. Още пръсти около китката ми. Безсмислено е да се дърпам. Някой ме щипва по ръката. Не мога да помръдна. Не мога да ги спра. Спомням си, че когато бях на шест години, татко ме заведе на карнавала на Нортфийлд авеню. Евтини игри и атракции. Лудницата. Така се казваше една от тях. Огледала, клоуни с огромни глави и ужасен смях. Влязох сам. Та нали бях голямо момче? Изгубих се, заоглеждах се, ала не успях да открия изхода. Един от клоуните ми скочи. Разревах се. Извъртях се на другата страна. Но там стоеше друг клоун и ми се присмиваше.

Сега се чувствах точно така, както тогава.

Извиках и отново се извъртях. Виках баща си. Той викаше името ми, изтича вътре, изскочи през тънката стена и като ме откри, всичко дойде на мястото си.

Татко, казвам си аз. Татко ще ме намери. Всеки миг.

Ала никой не идва.

* * *

— Откъде познаваш Рик Колинс?

Казвам истината. За кой ли път. Толкова съм изтощен.

— А откъде познаваш Мохамед Матар?

— Не го познавам.

— В Париж се опита да го убиеш. После го уби в Лондон, преди да успеем да те заловим. Кой те изпрати да го убиеш?

— Никой. Той ме нападна.

Обяснявам. После с мен става нещо ужасно, но не знам какво е.

* * *

Вървя. Ръцете ми са завързани на гърба. Не виждам много, само малки светли точкици. На всяко рамо усещам по една ръка. Грубо ме бълскат долу.

Лежа по гръб.

Краката ми са завързани един за друг. Колан пристяга гърдите ми. Тялото ми е завързано към нещо кораво. Изобщо не мога да помръдна.

Внезапно светлите точкици изчезват. Струва ми се, че пищя. Може да са ме обърнали с главата надолу. Не съм сигурен.

Огромна влажна длан затиска лицето ми. Сграбчва носа ми. Запушва устата ми.

Не мога да дишам. Мъча се да се отърва. Ръцете ми са завързани. Краката ми са пристегнати.

Не мога да шавна. Някой е уловил главата ми. Не мога да се извърна. Ръката силно притиска лицето ми. Нямам въздух.

Паника. Душат ме.

Мъча се да си поема дъх. Устата ми се отваря. Вдишвам. Трябва да вдишам. Не мога. Водата нахлува в гърлото ми и излиза през ноздрите. Давя се. Дробовете ми горят. Всеки миг ще експлодират.

Мускулите ми се гърчат. Трябва да се движа. Не мога. Нямам изход.
Нито въздух.

Умирам.

* * *

Чувам нечий плач и осъзнавам, че идва от мен. Внезапна пронизваща болка.

Гърбът ми се извива. Очите ми излизат от орбитите. Пищя.

— О, Господи, моля те...

Гласът е мой, ала аз не го разпознавам. Толкова е слаб. А аз съм толкова безсилен.

* * *

— Имаме два въпроса към теб.

— Моля. Вече отговорих.

— Имаме още въпроси.

— А после ще мога ли да си тръгна?

Гласът умолява.

— Като че ли нямаш друга надежда.

* * *

Стряскам се и се събуждам от ярка светлина в лицето.

Премигвам. Сърцето ми препуска. Не успявам да си поема дъх. Не знам къде съм. Връщам се назад в спомените си. Кое е последното, което помня? Напъхвам пистолета под брадичката на копелето и дърпам спусъка.

Има още нещо, заседнало е в ъглите на мозъка ми и не мога да го достигна. Може би някакъв сън? Познавате това чувство — събуждате се, а кошмарът е все още жив, но щом се помъчите да си го спомните, споменът ви се разсейва и се стопява във въздуха като дим. Същото се

случва с мен сега. Опитвам се да задържа образите в главата си, ала те изчезват.

— Майрън?

Гласът е спокоен, сдържан. Боя се от гласа. Свивам се. Изпитвам ужасен срам, макар да не знам защо.

Гласът ми звучи покорно дори в собствените ми уши:

— Да?

— И без това ще забравиш по-голямата част от преживяното. Така е най-добре. Никой не ще ти повярва — а дори да ти повярват, не могат да ни открият. Ти не знаеш къде се намираме. Не знаеш и как изглеждаме. И не забравяй: можем пак да го направим. Можем да те хванем, когато си поискаме. И не само теб. Семейството ти също. Майка ти и баща ти в Маями. Брат ти в Южна Америка. Разбираш ли?

— Да.

— Остави всичко както си е. Ако го направиш, ще си добре, ясно?

Кимам с глава. Обелвам очи. И отново потъвам в мрак.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Събудих се със страх.

Това не бях аз. Сърцето ми препускаше. Паника обзе душата ми, не можех да дишам. И всичко това, още преди да отворя очи.

Когато най-после очите ми премигаха и се отвориха — а аз огледах стаята — усетих, че пулсът ми се успокоява, а паниката изчезва. Есперанца седеше на стола, съсредоточена в телефона си. Пръстите ѝ танцуваха по клавишите — без съмнение работеше за някой клиент. Аз си харесвам работата, ала тя бе влюбена в нея.

Наблюдавах я известно време и се наслаждавах на спокойствието, изльчващо се от кроткото обкръжение. Под сивия си работен костюм Есперанца бе облякла бяла блуза, бе сложила обици във вид на халки, а синкавочерната ѝ коса бе прихваната зад ушите. Щорите на прозореца зад нея бяха отворени. Видях, че е нощ.

— С кой клиент се занимаваш? — попитах.

Като чу гласа ми, тя се ококори. Пуснаobilния телефон върху масата и се втурна към мен.

— Боже мой, Майрън! Боже мой...

— Какво има? Да не би да умирам?

— Не, защо?

— Така се втурна към мен, че... Обикновено се движиш много по-бавно.

Тя заплака и ме целуна по бузата. Есперанца никога не плачеше.

— О, сигурно умирам.

— Не бъди такъв инат — каза тя, докато бършеше сълзите от очите си. Прегърна ме. — Чакай, чакай! По-добре е да си онзи твърдоглавец, когото познавам. Бъди себе си.

Хвърлих поглед през рамото ѝ. Намирах се в най-обикновена болнична стая.

— От колко време висиш тук? — попитах.

— От скоро — отвърна Есперанца, без да се отделя от мен. — Какво си спомняш?

Замислих се. Стреляха в Карън и Териса. Мъжът, който ги уби...
Аз убих него. Преглътнах и се стегнах.

— Как е Териса?

Есперанца изправи гръб и ме пусна.

— Не знам.

Не бе отговорът, който очаквах.

— Как така не знаеш?

— Трудно е за обяснение. Кое е последното, което помниш?

Съсредоточих се.

— Последният ми ясен спомен — отвърнах — е как убих копелето, застреляло Карън и Териса. После някакви типове се нахвърлиха върху мен.

Тя кимна с глава.

— И мен ме пристреляха, нали?

— Да.

Това обясняващо болница.

Есперанца отново се наведе и прошепна в ухото ми:

— Добре. Чуй ме сега. Ако вратата се отвори, ако влезе някоя сестра, не казвай нищо пред нея. Разбра ли?

— Не.

— Заповед на Уин. Просто се подчини, ясно?

— Ясно — отвърнах и додадох: — Пристигнала си в Лондон, за да си с мен?

— Не.

— Какво искаш да кажеш?

— Довери ми се, става ли? Не бързай. Какво друго си спомняш?

— Нищо.

— Нищо в отрязъка от времето между раняването ти и сега?

— Къде е Териса?

— Вече ти казах. Не знам.

— Няма логика. Как така не знаеш?

— Дълга история.

— Защо не я споделиш с мен?

Есперанца вторачи зелените си очи в мен. Онова, което прочетох в тях, никак не ми хареса. Опитах се да седна в леглото.

— От колко време съм в безсъзнание?

— И това не знам.

— Пак повтарям: как така не знаеш?

— Първо, ти не си в Лондон.

Думите ѝ ме накараха да се замисля. Огледах болничната стая, сякаш търсех отговор на въпросите си. И намерих. Върху одеялото ми бе изписано логото на болницата: „НЮ ЙОРК — ПРЕЗВИТЕРИАНСКИ МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР“.

Не може да бъде.

— В Ню Йорк ли се намирам?

— Да.

— Върнали са ме със самолет?

Тя замълча.

— Есперанца?

— Не знам.

— Добре де, от колко време съм в тази болница?

— Може би от няколко часа, но не съм сигурна.

— И този твой отговор не звучи логично.

— Аз също не разбирам, ясно? Преди два часа ми се обадиха и ми казаха, че си тук.

Мозъкът ми се размъти, а нейните обяснения изобщо не ми помагаха.

— Преди два часа?

— Да.

— А преди това?

— Преди обаждането — отвърна Есперанца — ние нямахме представа къде си.

— Като казваш „ние“...

— Аз, Уин, родителите ти...

— Родителите ми ли?

— Спокойно. Изльгахме ги. Казахме им, че си някъде в Африка, където мобилният ти телефон няма покритие.

— И никой от вас не знаеше къде се намирам?

— Точно така.

— Колко време? — попитах аз.

Тя само ме погледна.

— Колко, Есперанца?

— Шестнайсет дни.

Лежах, без да помръдна. Шестнайсет дни. Изчезнал бях за цели шестнайсет дни. Когато се помъчих да си спомня, сърцето ми запрепуска в гърдите. Обзе ме паника.

— Карай да върви...

— Майрън?

— Помня, че ме арестуваха.

— Добре.

— Нима искаш да ми кажеш, че се е случило преди шестнайсет дни?

— Да.

— Свърза ли се с английската полиция?

— И те не знаеха къде си.

Имах хиляди въпроси, ала вратата се отвори и прекъсна разговора ни. Есперанца ми хвърли предупредителен поглед. Аз мълчах. Влезе сестрата и каза:

— Виж ти, събудил си се.

Някой подпрая вратата, за да не се затвори.

Татко.

При вида на този очевидно възрастен мъж в гърдите ми се разля нещо топло и успокояващо. Несъмнено татко бе останал без дъх от бързане да види сина си. Мама пристъпи зад него. Майка ми имаше навика да се втурва към мен, дори при най-обикновено посещение, сякаш не ме е виждала от години. Направи го и този път, като избълска сестрата от пътя си. Когато я виждах да го прави, аз обелвах очи, макар тайно в себе си да изпитвах удоволствие. Този път не обелих очи.

— Добре съм, мамо. Не те лъжа.

Отначало баща ми се дръпна назад, както обикновено. Очите му бяха зачервени и влажни. Погледнах лицето му. Той знаеше. Не бе повярвал на историята за Африка, където няма телефонни услуги. Вероятно бе помогнал да убедят мама. Но той бе наясно с нещата.

— Много си отслабнал — каза мама. — Не те ли хранят добре?

— Остави го — намеси се татко. — Добре изглежда.

— Не изглежда добре. Кожа и кости е. Лицето му е бледо. Защо си в болница?

— Казах ти — рече татко. — Не ме ли чу, Елен? Хранително отравяне. Вече е добре, имаше нещо като дизентерия.

— Всъщност защо си ходил в Сиера Мадре?

- Сиера Леоне — поправи я татко.
- Аз пък мислех, че е бил в Сиера Мадре.
- Мислела си за филма.
- Спомних си. Онзи с Хъмфри Богарт и Катрин Хепбърн.
- Този се наричаше „Африканската кралица“.
- О! — възклика мама, разбрала откъде идва объркването.

Мама ме остави. Татко се приближи, прибра косата, паднала на челото ми, целуна ме по бузата. Грапавата кожа на брадата му се отърка в лицето ми. Във въздуха се разнесе успокояващият аромат на „Олд Спайс“.

— Добре ли си? — попита ме той.

Кимнах с глава. Той ме погледна с недоверие.

Внезапно и двамата ми се видяха толкова остарели. Така става, нали? Ако не си виждал детето си дори за малко, ще ти се види много пораснало. Но ако не си виждал някой старец, дори за съвсем кратко време, ще ти се стори много остарял. Винаги така става. В кой момент силните ми родители бяха прекосили границата към старостта? Ръцете на мама трепереха от паркинсон. Положението й се влошаваше. Мисълта ѝ, винаги мъничко ексцентрична, тревожно се изпълзваше нанякъде. Татко бе сравнително здрав, имаше незначителни сърдечни проблеми, ала и двамата изглеждаха толкова остарели.

„Майка ти и баща ти в Маями...“

Бодежи пронизаха гърдите ми. Отново се появиха проблеми с дишането ми.

Татко се обади:

- Майрън?
- Добре съм.

Сестрата си проправи път и дойде при мен. Родителите ми се отдръпнаха. Тя постави термометър в устата ми и започна да брои пулса ми.

— Времето за посещения свърши — каза тя. — Всички да си тръгват.

Не исках да си отиват. Не исках да остана сам. Обхвана ме ужас и страшно се засрамих от този факт. Когато сестрата извади термометъра от устата ми, аз се усмихнах пресилено и изрекох малко по-весело, отколкото трябваше:

— Сега ще поспя, става ли? Ще се видим сутринта.

Срещнах погледа на татко. Недоверчив. Прошепна нещо на Есперанца. Тя кимна с глава и поведе майка ми към вратата. Двете излязоха. На излизане сестрата се обърна към баща ми:

- Господине, трябва вече да тръгвате.
- Искам да остана насаме със сина си за малко.

Тя се поколеба. После изрече:

- Имате две минути на разположение.

Останахме сами.

- Какво стана с теб? — попита татко.

- Не знам — отвърнах.

Той кимна с глава. Придърпа стола до леглото и ме хвана за ръката.

- Не повярва, че съм в Африка, нали?

- Не повярвах.

- А мама?

- Казвах, че си се обаждал, ала тя не е била у дома.

- Появярва ли ти?

Той сви рамене.

- Никога не съм я лъгал, така че, да, повярва ми.

Не казах нищо.

Влезе сестрата.

- Тръгвайте си вече.

- Не още — рече баща ми.

- Моля ви, не ме карайте да викам охраната.

Усетих как паниката се надига в гърлото ми.

- Всичко е наред, татко. Добре съм. Ще поспя.

Той ме погледна, после се обърна към сестрата:

- Как ти е името, скъпа?

- Реджина.

- Реджина чия?

- Реджина Монте.

- Аз се казвам Ал, Реджина. Ал Болитар. Имаш ли деца?

- Две дъщери.

— Това тук е синът ми, Реджина. Ако искаш, можеш да повикаш охраната. Но няма да оставя сина си сам.

Исках да възразя, но отново не го направих. Сестрата се обърна и излезе. Не повика охраната. Баща ми остана цяла нощ до мен, седнал

на стола. Наля прясна вода в чашата ми и ми оправи одеялото. Когато заплаках насиън, той ме успокояваше, милваше ме по челото и ме уверяваше, че всичко ще се оправи. Повярвах му, макар и за няколко секунди.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На сутринта ми се обади Уин.

— Отивам на работа — рече той. — Не задавай въпроси.

После затвори. Понякога Уин наистина ме побърква.

Баща ми отиде до близката хлебарница, защото болничната закуска приличаше на нещо, с което маймуните те замерват в зоологическата градина. Докато го нямаше, лекарят намина и ми даде пълни пояснения относно здравословното ми състояние. Да, наистина съм бил пристрелян. Куршумът преминал през дясната половина на тялото ми, над бедрото. Но се погрижили добре за раната ми.

— Нужно ли е било да остана цели шестнайсет дни в болницата?

— Заинтересувах се аз.

Лекарят ме погледна, стори му се странно, че след като ме бяха докарали при тях в безсъзнание с огнестрелна рана в корема, сега съм се размърморил за някакви си шестнайсет дни — сигурен бях, че ме запланува за преглед при психиатър.

— Само хипотетично — побързах да добавя аз, като си спомних предупреждението на Уин. После спрях с въпросите и се заех енергично да кимам с глава.

По време на изписването татко беше с мен. Есперанца ми бе прибрала костюма в гардероба. Облякох го и си тръгнах в доста добро физическо здраве. Исках да вземем такси, ала татко настоя да ме откара с колата си. Навремето беше отличен шофьор. Помня, че когато бях дете, той създаваше непринудена атмосфера, докато беше зад волана — подсвиркваше си тихичко в такт с радиото и управляваше с китките на ръцете си. Сега радиото беше изключено. Татко се взираше в пътя с присвирти очи и доста често натискаше спирачката.

Щом спряхме пред „Лок Хорн Билдинг“ на „Парк авеню“ — напомням пак, че пълното име на Уин е Уиндзър Хорн Локуд III — татко попита:

— Да те оставя ли тук?

Понякога баща ми ме кара истински да благоговея пред него. Бащинството предполага равновесие, но е чудно как татко успява да го

постигне с такава лекота. През целия ми живот ме е подтиквал към успеха, без да премине границата нито веднъж. Радваше се на постиженията ми, без да ми внушава, че успехът ми е чак толкова важен. Обичаше ме без всякакви условности и въпреки това ме караше да се стремя да го радвам. Както и сега, той винаги знаеше кога да е до мен и кога да се оттегли.

— Тук ми е удобно.

Той кимна с глава. Отново целунах загрубялата му от бръснене страна, но този път забелязах, че кожата му се е отпуснала. Слязох от колата. Асансьорът ми спира направо в офиса. Голямата Синди седеше зад бюрото си, облечена в нещо, което сякаш бе смъкнала от гърба на Бети Дейвис^[1] след заснемането на кулмиационната сцена на плажа в „Какво се случи с бейби Джейн“. Беше заплела косите си на тънки плитчици. Голямата Синди беше, така де, голяма — както вече казах, над метър и осемдесет висока и сто и петдесет килограма тежка — по всички измерения. Имаше големи ръце, големи крака и голяма глава. До нея мебелите изглеждаха сякаш направени за малки деца, сякаш тя се намираше в Света на чудесата също като Алиса, когато всичко наоколо ѝ започна да се смалява.

Като ме видя, стана от стола си и едва не преобърна бюрото.
Възклика:

— Господин Болитар!
— Здрави, Голяма Синди.

Тя полуудява, когато я наричам само „Синди“ или, да речем, „Голяма“. Държи на официалните обръщения. Аз например съм „Господин Болитар“. Тя е „Голямата Синди“, което, между впрочем, е истинското ѝ име. Преди повече от десетилетие официално се регистрира така.

Голямата Синди прекоси стаята с несвойствена за размерите ѝ пъргавина. Обгърна ме с ръце и аз се озовах в прегърдките ѝ, чувствайки се мумифициран и напълно изолиран от белия свят. В добрия смисъл на думата.

— О, господин Болитар!

Тя заподсмърча — звукът ми напомни за чифтосването на елени, което бях гледал по канал „Дискавъри“.

— Добре съм, Голяма Синди.

— Но някой те пристреля.

Гласът ѝ се променяше според настроението. Когато започна работа при нас, Голямата Синди не говореше — предпочиташе да ръмжи. Клиентите се оплакваха, ала не пред нея — обикновено го правеха анонимно. В момента обаче гласът ѝ бе висок и звучеше като на момиченце, което, честно казано, бе много по-страшно, отколкото ръмженето ѝ.

— Аз го прострелях още по-лошо — казах.

Тя ме пусна и се закиска, като покри устата си с длани, голяма колкото автомобилна гума. Кикотът ѝ проехтя из цялата стая, въздухът в трите съседни щата затрепери, децата се вдигнаха на пръсти и се уловиха за ръцете на майките си.

На вратата се появи Есперанца. Навремето Есперанца и Голямата Синди бяха двойка партньорки по борба на БУМ — „Борба между удивителни мадами“. Отначало федерацията мислеше да замести „удивителни“ с „красиви“, ала системата се запъна в защита на акронима, който се получаваше с думата „удивителни“.

Със своята тъмна кожа и с вида си, който най-добре би могъл да се опише като „пикантен“ — както често го обявяваха задъхани конферансиета — Есперанца играеше ролята на Малката Покахонтас, гъвкавата красавица, която побеждаваше с уменията си лошите, преди те да успеят да я изльжат и да спечелят предимство. Голямата Синди ѝ беше партньорка, играеше Голямата Майка Господарка, която я спасява, така че двете заедно, подпомагани от подvikvанията на тълпата, можеха да надвият оскъдно облечените и надути с импланти злодейки.

Смях да става.

— Имаме работа — заяви Есперанца. — При това много.

Разполагахме със съвсем малко помещения: това фоайе и още два офиса — единият за мен, другият за Есперанца. Есперанца бе започнала работа при нас като моя асистентка, секретарка или каквото и да е политически коректното наименование за експедитивна и предана помощничка. След работно време посещаваше лекции в юридическия факултет и по времето, когато пощурях и избягах с Териса на онзи остров, беше вече пълноправна партньорка във фирмата.

— Какво каза на клиентите? — попитах аз.

— Че си претърпял автомобилна злополука в чужбина.

Кимнах одобрително с глава. Двамата влязохме в нейния офис. След последното ми изчезване бизнесьт ни клонеше към западане. Трябаше да се обадя тук-там. Направих го. Запазихме повечето от клиентите си, почти всичките, ала на някои от тях не се хареса фактът, че повече от две седмици не можеха да се свържат с агента си. Разбирах ги. Бизнесьт ни се занимаваше с личности. Често трябаше да ги държа за ръчичка и да галя егото им. Всеки един от клиентите ни искаше да се чувства така, сякаш е единствен на света — това е част от илюзията. Ако не си до тях, дори по уважителни причини, илюзията се изпарява.

Исках да попитам за Териса и Уин и за още хиляди неща, но си спомних за обаждането на приятеля ми тази сутрин. Залових се за работа. Работех ли, работех и трябва да кажа, че работата ми подейства оздравително. Чувствах се уплашен и тревожен, без да мога да си обясня причините. Дори си загризах ноктите, нещо, което не бях правил от четвърти клас, и зачоплих пъпчиците по тялото си. Но работата ми помагаше по някакъв начин.

В промеждутька между две задачи направих някои проучвания в мрежата за „Териса Колинс“, „Рик Колинс“ и „Карън Тауър“. Първо написах и трите имена. Не се появи нищо. После написах само името на Териса. Появиха се съвсем малко неща, повечето от времето, когато бе работила в Си Ен Ен. Още се пазеше един сайт за „Териса, телевизионната хубавица“, пълен с фотографии, повечето на лицето, както и кадри от новинарски предавания, но от три години той не беше обновяван.

После опитах в Гугъл: „Рик и Карън“.

Не очаквах да видя кой знае какво, може би само некролога му, ала не познах. Имаше богата информация, по-голямата част от която бе отпечатана в английските вестници. Новините бяха шокиращи и ме караха да се чувствам странно:

ЖУРНАЛИСТ И СЪПРУГАТА МУ УБИТИ ОТ ТЕРОРИСТИ

Пробив във веригата, убити в кървава престрелка

Зачетох се. Есперанца се появи на вратата ми.

— Майрън?

Вдигнах пръст, молейки я да почака минута. Тя се приближи до бюрото ми и видя с какво се занимавам. Въздъхна и седна.

— Знаеше ли за това? — попитах.

— Разбира се.

Според статиите „специални сили, занимаващи се с международния тероризъм“ са открили и „елиминирали“ легендарния терорист Мохамед Матар, наречен „Доктор Смърт“. Мохамед Матар е роден в Египет, но е получил образование в най-престижните училища в Европа, в това число в Испания (ето защо първото му име е исламско, а фамилията му означава „Смърт“ на испански), завършил е хуманна медицина и е специализирал в Съединените щати. Специалните сили са убили поне още трима по веригата — двама в Лондон и един в Париж.

Имаше снимка на Матар. Същата полицейска фотография, която Берлеан ми бе изпратил. Погледнах към човека, когото, да използвам журналистическия термин, бях елиминирал.

По-нататък в статиите се казваше, че продуцентът на телевизионни новини Рик Колинс се е озовал близо до веригата, като се е опитал да проникне в нея под прикритие, ала самоличността му е била разкрита. Матар и неговите „помагачи“ са убили Колинс в Париж. Матар се е изплъзнал от преследвачите си във Франция (очевидно един от неговите хора е бил убит в преследването), промъкнал се е в Лондон и се е опитал да унищожи всички доказателства по веригата за „зловещия му терористичен заговор“, като убива дългогодишния си партньор, продуцента Марио Контуци, както и Карън Тауър, жената на Колинс. Тъкмо там, в дома на Колинс и Тауър, Мохамед Матар и още двама от неговата банда са срещнали смъртта си.

Вдигнах поглед към Есперанца.

— Терористи ли?

Тя кимна с глава.

— Това обяснява защо Интерпол пощуря, когато им показахме снимката.

— Да.

— А къде е Териса?

— Никой не знае.

Облегнах се назад и се помъчих да осмисля информацията.

— Тук пише, че терористите са убити от агенти на правителството.

— Тъй.

— Само че не е така.

— Прав си. Направи го ти.

— И Уин.

— Правилно.

— Но те не са споменали имената ни.

— Така е.

Спомних си за шестнайсетте дни, за Териса, за кръвните проби, за русокосото момиче.

— Какво, по дяволите, става?

— Не знам никакви подробности — отвърна тя. — Не ме интересуват.

— Защо?

Есперанца поклати глава.

— Понякога си такъв глупчо.

Аз чаках.

— Стреляха в теб. Уин го видя. И повече от две седмици нямахме никаква представа къде си — дали си жив или мъртъв.

Не можах да се стърпя. Ухилих се.

— Престани да се хилиш като идиот.

— Тревожила си се за мен.

— Тревожех се за бизнеса си.

— Харесваш ме.

— Като трън в задника.

— Все още не разбирам — рекох и усмивката ми се стопи. — Как така не си спомням къде съм бил?

— „Карай да върви...“

Ръцете ми затрепериха. Погледнах надолу към тях и се опитах да ги успокоя. Не успях. Есперанца също ги гледаше.

— Кажи ми — захвана тя, — какво точно си спомняш?

Кракът ми заподскача. Нещо ме стегна в гърлото. Паникъсах се.

— Добре ли си?

— Бих пийнал вода — отвърнах.

Тя бързо излезе и се върна с чаша вода. Започнах да пия бавно от страх да не се задавя. Отново погледнах към ръцете си. Същият

тремор. Не можех да ги спра. Какво, по дяволите, ми имаше?

— Майрън?

— Добре съм — казах. — Какво има сега?

— Дошли са клиенти. Нуждаят се от помощта ни.

Погледнах я.

— Мислехме, че ще имаш нужда от време — въздъхна тя.

— За какво?

— За да се възстановиш.

— От какво? Добре съм.

— Нямам нужда от време, Есперанца.

— Напротив, имаш.

— Териса е изчезнала.

— Или е мъртва.

— Да ме умориш ли искаш?

Тя сви рамене.

— Дори да не е жива, пак трябва да открия дъщеря ѝ.

— Не и в състоянието, в което си.

— Напротив, Есперанца, в това състояние.

Тя замълча.

— Какво има?

— Мисля, че още не си готов за това.

— Не става въпрос за обаждането ти, нали?

— He — OT

— Тогава?

— Имам информация за лекаря, с когото Колинс се е консултирал за хореята на Хънтингтън, както и за онази ангелска благотворителна организация.

— Каква информация?

— Може и да почака. Ако наистина гледаш сериозно на нещата, ако си готов, трябва да позвъниш на този номер от този телефон.

Тя ми подаде мобилен апарат и излезе, като затвори вратата след себе си. Вторачих се в телефонния номер. Беше ми непознат, но нима можех да очаквам друго? Набрах цифрите и натиснах бутона „ИЗПРАТИ“.

След две позвънявания чух познат глас:

— Добре дошъл от света на мъртвите, приятелю. Нека се срещнем в един таен локал. Боя се, че имаме да си кажем доста неща.
Беше Берлеан.

[1] Американска актриса. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Тайнинят локал“ на Берлеан се намираше в Бронкс.

Улицата бе същинска дупка, а мястото — вертеп. Сверих адреса — нямаше грешка. Беше стриптийз бар и според табелата отвън се наричаше „Висши удоволствия“, макар че според мен тук нямаше нито нещо висше, нито никакво удоволствие. На по-малкия надпис с неонови букви пишеше: „Класен клуб за джентълмени“. В случая думата „класен“ не изпъкваше толкова като оксиморон, колкото като съвсем не на място. „Класен стриптийз бар“ — все едно да кажеш „хубаво тупе“. Хубаво или лошо — все си е тупе.

Вътре беше тъмно, помещението беше без прозорци, така че нямаше никакво значение дали бе дванайсет по обяд — времето, когато пристигнах — или дванайсет в полунощ.

Огромен чернокож мъж с бръсната глава ме попита:

— Какво обичате?

— Търся един човек, французин, над петдесетте.

Той скръсти ръце на гърдите си и рече:

— А, от онзи...

— Не, имам предвид...

— Знам какво имате предвид.

Прикри усмивката си и посочи с мускулестата си ръка, татуирана с буквата „Д“ в зелено, към дансинга. Очаквах Берлеан да ме чака в тих и усамотен ъгъл, но уви — той седеше току пред сцената, в средата на първия ред, вторачил поглед в, ами, да, в таланта.

— Вашият французин не е ли онзи, ей там?

— Същият.

Биячът отново се обърна към мен. На табелката с името му пишеше „Антъни“. Свих рамене. Той гледаше през мен.

— Да ви помогна с още нещо? — попита.

— Можете да ми кажете, че нямам вид на човек, който посещава подобни места, особено посрещ бял ден.

Антъни се ухили.

— Знаете ли какъв вид хора не ходят на подобни места, особено посред бял ден?

Чаках го сам да отговори.

— Слепци.

Отдалечи се. Аз тръгнах към Берлеан на бара. Музиката гръмна: пееше Бионсе, която заявяваше на гаджето си, че дори да не иска да знае за нея, дори след минута тя да спечели сърцето на друг, той ще си остане все тъй незаменим за нея. Подобно изявление ми се стори доста глупаво. Та тя е Бионсе, за бога, как така ще заявява подобни неща на висок глас? Бионсе е великолепна, известна, богата, купува на гаджето си скъпи коли и дрехи. Гледай ти! Щяло да ѝ бъде трудно да свали друг като него. Как пък не!

Голата до кръста танцьорка на сцената се движеше апатично. Отегченото изражение на лицето ѝ ме караше да мисля, че в момента гледа някое политическо предаване, а прътът сякаш не бе средство за танца ѝ, а нещо, което да я държи в изправено положение. Не бих искал да звуча превзето, ала не разбирам привлекателната сила на места с голи до кръста танцьорки. Те просто не ми действат. Не че жените са непривлекателни — някои са дори много хубави. Веднъж говорехме с Уин по въпроса — винаги греша, когато засягам проблеми, свързани с противоположния пол — след което направих заключението, че не си падам много по сексуалните фантазии. Може би това е мой недостатък, но истината е, че трябва да вярвам, че дамата е вътре в душата ми, ама истински. Уин, разбира се, може да не е толкова придирчив. И аз изпитвам чисто физическо удоволствие, ала егото ми не обича да смесва сексуалните срещи с търгашеството, ропота и класовата борба.

Наречете ме старомоден, ако щете.

Берлеан носеше лъскавото си сиво яке с надпис „Само за членове“. Непрекъснато повдигаше тъпите си очила на носа си и се хилеше на отегчената танцьорка. Седнах до него. Той се обърна и ме изгледа.

— Изглеждаш ужасно — каза.

— Така е — отвърнах, — но затова пък ти изглеждаш страхотно.

Нов овлажнятел?

Той хвърли в устата си няколко бирени фъстъка.

— Значи това е тайненият ти локал?

Той вдигна рамене.

— Защо точно тук?

После помислих и додадох:

— Почакай, вдянах. Защото мястото е далеч от радара, прав ли съм?

— Това също, но има и друго — съгласи се Берлеан. — Обичам да гледам голи жени.

Той отново обърна глава към танцьорката. На мен ми беше писнало.

— Жива ли е Териса? — попитах.

— Не знам.

Седяхме и мълчахме. Загризах ноктите си.

— Беше ме предупредил — рекох аз. — Каза ми, че не бих могъл да го понеса.

Той не сваляше очи от танцьорката.

— Трябваше да те послушам.

— Едва ли щеше да има значение. Така или иначе щяха да убият Карън Тауър и Марио Контуци.

— Но не и Териса.

— Поне това успя да спреш. Гафът беше техен, не твой.

— Чий беше гафът?

— Е, отчасти и мой.

Берлеан свали прекомерно големите си очила и разтърка лицето си.

— Ние се подвизаваме под различни имена. Може би най-известното от тях е „Държавна сигурност“. Както сам можеш да предположиш, аз съм френски офицер за свръзка във войната срещу тероризма, както вашето правителство нарича тази борба. Съответните британски служби би трябвало да следят отблизо нещата.

Гърдестата сервитьорка с шнура около врата, който стигаше до под коленете й, дойде на масата ни.

— Ще желаете ли шампанско?

— Това не е шампанско — отвърна Берлеан.

— Ъ?

— Виното е произведено в Калифорния.

— Е, и?

— Шампанското се произвежда единствено във Франция. Вижте, Шампан е район, а не напитка. Бутилката в ръцете ви е напитка, която онези, на които им липсват вкусови рецептори, именуват „газирано вино“.

Тя обели очи.

— Ще желаете ли газирано вино?

— Мила моя, този продукт не би трябвало да се дава дори на кучетата.

Той повдигна празната си чаша.

— Ако обичаш, донеси ми още едно окъпано във вода уиски.

После се обърна към мен:

— Майрън?

Не очаквах тук да сервират шоколадови напитки.

— Диетична кока-кола.

Когато тя се отдалечи с флегматичната си походка, казах:

— И така, какво става?

— Доколкото се отнася до моите хора, случаят е приключен. Рик Колинс се е натъкнал на терористичен заговор. Бил е убит в Париж от терористите. В Лондон са убили още двама души, свързани с Колинс, а после самите те са били убити. Впрочем, убити са от теб.

— Не прочетох името си в нито един от вестниците.

— Благодарности ли очакваш?

— Едва ли. Но се питам защо са премълчали името ми.

— Помисли си още малко.

Сервитьорката се върна.

— Корбел го нарича шампанско, господин Всезнайко. А те са от Калифорния.

— Корбел може да го нарече и течност от септичната яма. Така ще е по-близо до истината.

Тя тръшна птицетата на масата и изчезна.

— Правителствените сили не се опитват да ти откраднат славата — обясни той. — Не са споменали името ти по две причини. Първо, заради твоята безопасност. Разбрах, че Мохамед Матар ти е имал зъб. В Париж си извадил от строя един от хората му. Искал е, преди да свърши с теб, да убие Карън Тауър и Териса Колинс пред очите ти. Ако по някакъв начин се разбере, че ти си убил Доктор Смърт, някои хора ще потърсят отмъщение — от теб и семейството ти.

Берлеан посочи към танцьорката, която се приближаваше към него:

— Имаш ли дребни?

Аз започнах да ровя в портфейла си.

— А другата причина?

— Ако не беше там — ако не присъстваше на мястото на убийствата в Лондон — правителството нямаше да е задължено да обяснява къде изчезна през последните две седмици, пък и повече.

Ужасното чувство се върна в душата ми. Раздвижих крака, огледах се, исках да се изправя. Берлеан ме наблюдаваше мълчешком.

Попитах:

— Знаеш ли къде съм бил?

— Имам нещо на ум, да. Ти също.

Поклатих глава:

— Аз нямам.

— Не помниш абсолютно нищо от последните две седмици, така ли?

Не му отговорих. В гърдите ми се появи тежест. Не можех да дишам. Грабнах диетичната си кока-кола и започнах да отпивам на малки гълтъки.

— Целият трепериш — забеляза той.

— И?

— Снощи. Да си имал лоши сънища? Кошмари?

— Разбира се. Бях в болница. Защо?

— Знаеш ли какво означава „Сън в зоната на здрача“?

Замислих се.

— Нямаше ли нещо общо с бременните жени?

— Въщност свързано е с раждането на бебето. През петдесетте и шейсетте години методът е бил доста популярен. Според теорията майката не бива да изпитва ужасните болки при раждането. Затова ѝ давали комбинация от морфин и скополамин. В някои от случаите майката загубвала съзнание. В други, което било истинската цел на метода, морфинът намалявал болките, а комбинацията от двата препарата действала така, че после тя нищо не си спомняла. Нарича се „медицинска амнезия“, или „сън в зоната на здрача“. Методът е спрян, защото, от една страна, бебетата често се раждали в състояние на

наркотичен ступор, а освен това се появило движение, наречено „Изпитай момента“. Това не го разбирам много, но нали не съм жена?

— И какво искаш да ми кажеш?

— Следното. Това е ставало в петдесетте и шейсетте години. Преди повече от половин век. Сега разполагаме с нови лекарства и с време, през което да правим изследвания с тях. Представи си какво мощно оръжие би се получило, ако усъвършенстваме метода, приложен преди повече от петдесет години. Теоретично погледнато, можем да задържим някого за дълъг период от време и той никога няма да си го спомни.

Берлеан чакаше. Аз не бях от бавно загряващите.

— И тъкмо това се е случило с мен?

— Не съм сигурен какво ти се е случило. Нали си чувал за тайните квартири на ЦРУ?

— Чувал съм.

— Какво мислиш, дали наистина съществуват?

— Места, където ЦРУ държи хора и не казва на никого ли? Ами да, така предполагам.

— Предполагаш ли? Не бъди наивен. Самият Буш си го призна. Ала те не са създадени след 11 септември и не са закрити с изслушванията на Конгреса. Помисли си какво става там, ако вкараш задържаните в продължителен сън в зоната на здрача. Този метод е карал жените да забравят родилните болки — най-страшните от всички болки. Биха могли да разпитват задържаните с часове, да ги накарат да кажат или да направят каквото и да е и после да го забравят.

Кракът ми заподскача на място.

— Доста зловещо.

— Нали? Да речем, че си заловил терорист. Нали знаеш старата постановка? Ако знаеш, че се готови да взриви още една бомба, не е ли по-правилно да го изтезаваш, с цел да спасиш живота на много хора? Ето, тук е разковничето. Той няма да си спомни. Това прави ли акта поетичен? Приятелю мой, вероятно са те разпитвали и жестоко са те изтезавали. Но ти не си спомняш. Така ли стана?

— Това е като да падне дърво в гората, когато няма никого наоколо — отвърнах.

— Точно.

— Вие, французите, с вашите философии!

— Ти надхвърли дори „малката смърт на Сартр“^[1].

— Много лошо. — Размърдах се на мястото си. — Звучи ми невероятно.

— Не съм сигурен дали на мен ми звучи вероятно. Но само помисли. Помисли си за онези, които внезапно изчезват и никога повече не се появяват. Помисли си за здрави прави хора, които внезапно опитват да се самоубият, остават без дом или заболяват от душевна болест. Помисли си за хората, които винаги са били красиви и нормални и които най-неочаквано започват да твърдят, че са били отвлечени от извънземни, или се разболяват от посттравматичен стресов синдром.

— „Карай да върви...“

Отново трябваше да се боря за всяка гълтка въздух. Душата ми се стегна на възел.

— Едва ли е толкова просто — рекох.

— Не е. Както вече казах, помисли си за хората, които внезапно са се превърнали в психопати, или за разумните люде, които най-неочаквано се отдават на религиозен екстаз или получават халюцинации. И тук отново изниква моралният въпрос — може ли изтезанието да се оневини, ако се извършва в името на по-велика цел и ако тутакси се забрави? Хората, които поддържат подобни квартири, не са злосторници. Те работят с чувството, че допринасят за развитието на морала.

Вдигнах ръце към лицето си. По страните ми се стичаха сълзи. Не знаех защо.

— Погледни го от тяхната гледна точка. Мъжът, когото ти уби в Париж, онзи, който е работил с Мохамед Матар. Правителството е било на мнение, че той е имал намерение да се обърне към нас и да ни даде информация. Водили са се доста битки с тези групировки. Защо тъкмо ти се озова в центъра на събитията? Тъкмо ти уби Матар — да, при самоотбрана, но може пък, само изказвам предположение, може би си бил изпратен нарочно, за да го убиеш. Виждаш ли? Съвсем логично е да се направи заключението, че си знаел нещо, което би могло да спаси живота на много хора.

— И затова — прекъснах го аз — са ме изтезавали?

Той намести очилата на носа си и не отговори.

— Все някой щеше да си спомни, ако такова нещо действително му се е случило, нали? — попитах аз. — Все някой щеше да разкаже.

— Какво да разкаже? И твоите спомени могат да се върнат. Какво ще направиш тогава? Не знаеш къде са те държали. Не знаеш кой те е държал там. Но си ужасен, защото дълбоко в себе си знаеш, че могат пак да те заловят.

„Майка ти и баща ти...“

— Така че ще си мълчиш, защото нямаш избор. А може би — отново изказвам предположение — с дейността си те спасяват живота на много невинни хора. Никога ли не си се питал как успяваме да разкрием толкова много заговори, преди те да се осъществят?

— Как? Като изтезавате хората, а после ги карате да забравят всичко?

Вместо отговор Берлеан изразително сви рамене.

— Ако този метод е толкова ефикасен, защо не са продължили да го използват, да речем, при Халид Шейх Мохамед^[2] или при другите терористи от Ал Кайда?

— Кой казва, че не са? Въпреки обществените реакции американското правителство е признало, че е прибегнало единствено до мъчения с вода — при това само три пъти и то до 2003 година, не по-късно от тази дата. Наистина ли го вярваш? Що се отнася до Халид, целият свят го гледаше. Това е грешка, която вашето правителство „купи“ от Гитмо^[3]. Не можеш да вършиш подобни неща пред очите на всички, нали?

Отново отпих от диетичната кола. Огледах се. Барът не бе претъпкан, но не беше и празен. Имаше бизнесмени с официални костюми, мъже с тениски и джинси. Имаше бели и черни, както и латиноамериканци. Но нямаше слепци. Биячът Антъни беше прав.

— И сега какво? — попитах.

— Веригата е прекъсната, а по мнението на мнозина прекъсната е и работата по заговора.

— Но ти не си сред тях.

— Не съм.

— Защо?

— Защото по всичко изглежда, че Рик Колинс е попаднал на нещо голямо. Нещо дългосрочно и всеобхватно. Организацията, с

която работя, се разтревожи, когато ти показах фотографията на Матар.
Честно казано, тъкмо затова ме отстраниха.

— Съжалявам.

— Недей. В момента те търсят друга верига и друг заговор. Не и аз. Държа да разследвам този случай. Имам приятели, които искат да помогнат.

— Какви приятели?

— Виждал си ги.

Замислих се.

— От Мосад ли?

Той кимна с глава.

— Колинс също се е ползвал от помощта им.

— И затова са ме следили?

— Отначало помислиха, че може ти да си го убил. Убедих ги, че не си. Очевидно Колинс е знаел нещо, ала не е споделил какво. Настройвал ги е един срещу друг и сега ние не сме в състояние да кажем кому е служил. Според Мосад той е спрял да контактува с тях и е изчезнал седмица преди да бъде убит.

— Някаква представа за причината?

— Никаква.

Берлеан отправи взор към чашата си. Разбърка с пръст питието.

— И сега защо си тук? — попитах аз.

— Пристигнах още когато те намериха.

— Защо?

Той тежко прегълътна.

— Достатъчно въпроси за днес.

— За какво говориш?

Той стана от мястото си.

— Къде?

— Обясних ти ситуацията.

— Така е, разбрах. Имаме работа.

— Ние? Ти повече не участваш.

— Шегуваш се, нали? Най-напред трябва да открия Териса.

Той ме погледна от високо и се усмихна.

— Мога ли да говоря направо?

— Не, по-добре да продължиш да ми говориш със заобиколки.

— Питам, защото не мога да поднасям лошите новини по подходящ начин.

— Досега се справяше доста добре.

— Но не и такава новина.

Берлеан извърна поглед и се вторачи в сцената, но не мисля, че наблюдаваше танцьорката.

— Вие, американците, го наричате „да се върнеш в реалността“. Така че ето какво: Териса или не е жива и в такъв случай не можеш да ѝ помогнеш, или пък я държат като теб на някое тайно място и в такъв случай си безпомощен.

— Не съм — изрекох с глас, който едва ли би могъл да звуци побезсилно.

— Така е, приятелю, безпомощен си. Дори преди да се свържа с Уин, той вече бе решил да премълчи факта, че си изчезнал. Защо? Защото е бил наясно, че ако някой — родителите ти или някой друг — разбере за станалото, вероятно никога нямаше да се върнеш. Щяха да ти спретнат някоя катастрофа и сега нямаше да си между живите. Или щяха да инсценират самоубийството ти. А що се отнася до Териса Колинс, това е още по-лесно. Можеха да я убият и да я погребат, а после да кажат, че пак се крие в Ангола. Или да инсценират самоубийството ѝ и да обяснят, че не е могла да преживее смъртта на дъщеря си. Нищо не можеш да направиш за нея.

Облегнах се назад.

— Трябва да се погрижиш за себе си — посъветва ме той.

— Искаш да стоя настрана от случая?

— Да. И когато ти казах, че не ти си виновен, аз ти го намекнах. Преди това пак те бях предупредил. Но ти предпочете да не се вслушаш в съветите ми.

В думите му имаше логика.

— Последен въпрос — рекох.

Той зачака.

— Защо ми разказа всичко това?

— За тайните квартири ли?

— Да.

— Защото въпреки очакванията им по отношение на използваните от тях препарати аз не съм на мнение, че си могъл да

забравиши абсолютно всичко. Ти имаш нужда от помощ, Майрън.
Приеми я, моля те.

* * *

Ето как разбрах, че Берлеан може би е прав.

Когато се върнах в офиса, позвъниха на някои клиенти. Есперанца поръча сандвичи от закусвалнята на Лени. Седнахме да обядваме на бюрото. Есперанца разказваше за бебето си Хектор. Осъзнавам, че няма много клишета, по-категорични от това, че майчинството променя жената до неузнаваемост, ала в случая с Есперанца промените бяха поразителни и далеч не тъй затрогващи.

Когато свършихме, аз се върнах в моя офис и затворих вратата. Не запалих осветлението. Седнах на бюрото си и останах дълго време така. Всички имаме моменти, когато се впускаме в размишления, когато сме силно потиснати, ала аз се чувствах някак по-различно, беше ме обзело нещо по-силно, по-дълбоко и по-тежко. Не можех да помръдна. Краката ми бяха като налети с олово. С годините бях навлязъл в особен период, ето защо в кабинета си държах оръжие.

За да бъда по-точен, имах „Смит и Уесън“ 38-и калибрър.

Дръпнах най-долното чекмедже, извадих пистолета и го стиснах в ръката си. По страните ми се затъркаляха сълзи.

Знам, че ще ви прозвучи мелодраматично. Този мой образ на самотник, седнал зад бюрото с оръжие в ръка, извиква съжаление, но и смях, ако се позамисли човек. Ако на бюрото си държах и фотография на Териса, щях да я взема в ръка като Мел Гибсън във филма „Смъртоносно оръжие 1“ и да напъхам дулото в устата си.

Но не го направих.

Замислих се.

Когато топката на бравата се завъртя — тук никой не чука, особено Есперанца — аз се разбързах и пуснах пистолета обратно в чекмеджето. Есперанца влезе и ме погледна.

— Какво си намислил? — попита тя.

— Нищо.

— Какво правеше току-що?

— Нищо.

Тя се вторачи в мен.

— Прави ти удоволствие да се свираш под бюрото ли?

— Хвана ме.

— Все още изглеждаш ужасно.

— Така говорят, да.

— Бих те посъветвала да се прибереш, защото и без това си пропуснал доста от работата и не мисля, че като се размотаваш безцелно наоколо, ще спечелиш кой знае колко.

— Съгласен съм с теб. По каква причина влезе при мен?

— Трябва ли да имам определена причина, за да го направя?

— Никога преди — отвърнах. — Впрочем какво става с Уин?

— Затова влязох. Той е на батманската телефонна линия.

Тя ми направи знак да се обърна назад.

На кантонерката зад бюрото ми имаше червен телефон под нещо като стъклена глазура. Ако сте гледали оригиналното телевизионно шоу за Батман, ще знаете по каква причина^[4]. Червеният телефон светваше и угасваше. Уин. Вдигнах слушалката и казах:

— Къде си?

— В Банкок — отговори Уин с тон, малко по-весел от необходимото. — А ако поспреш и се позамислиш, ще се досетиш, че това е ироничното название на мястото, където съм в момента.

— Откога си там?

— Толкова ли е важно?

— Просто ми изглежда странно — отвърнах. После ми хрумна да попитам: — Какво стана с материала за ДНК анализ, който взехме от гроба на Мириям?

— Конфискуваха го.

— Кой го конфискува?

— Мъже с лъскави значки и още по-лъскави униформи.

— Как са разбрали?

Мълчание.

Стана ми горещо от срам. Попитах:

— От мен ли?

Той не си направи труда да ми отговори.

— Говори ли с капитан Берлеан?

— Да. Какво мислиш?

— Мисля — започна Уин, — че хипотезата му има своите достойнства.

— Не ги забелязвам. Защо си в Банкок?

— А къде да съм?

— Тук, у дома си, не знам.

— Може би тъкмо сега това не е много добра идея.

Замислих се над думите му.

— Чиста ли е тази линия? — попитах.

— Напълно. А кабинетът ти бе прочистен тази сутрин.

— Кажи ми, какво се случи в Лондон?

— Нали ме видя да убивам Туидълди и Туидълдъм^[5]?

— Да.

— В такъв случай останалото ти е известно. Намесиха се официалните власти. Нямаше начин да те измъкна, затова реших, че ще е най-добре да изчезна. Незабавно напуснах страната. Защо ли? Защото, както току-що отбелязах, вярвах в достойнствата на хипотезата на Берлеан. И мислех, че ако ме задържат, нямаше да е от полза за нас.

— Разбирам. Какъв е планът ти?

— Да остана в неизвестност още известно време. Докато облаците се разсият.

— Най-доброят начин да сме в безопасност е да стигнем до дъното на тази история.

— Истина казващ, копеле — отвърна Уин.

Харесва ми, когато говори на езика на улицата.

— С тази цел поставям антени тук-там. Надявам се някой да ме осветли относно съдбата на госпожа Колинс. Да го кажа направо — да, знам чувствата ти към нея — ако Териса не е жива, това ще е удар за нас. Нямаме повече интерес да проучваме нещата.

— Няма ли да търсим дъщеря й?

— Ако Териса е мъртва, какво значение ще има това?

Замислих се върху изреченото току-що. Имаше логика. Желанието ми беше да помогна на Териса. Исках — божичко, все още ми звучеше наудничаво — да й помогна да открие мъртвата си дъщеря. Какъв бе смисълът, ако Териса я няма?

Сведох поглед и осъзнах, че пак гриза ноктите си.

— И сега какво следва? — попитах.

— Есперанца ми каза, че си объркан.

— И ти ли ще ми даваш наставления?

Мълчание.

— Уин?

Уин бе недостижим в умението да контролира гласа си, но може би за втори път, откакто го познавам, това му убягна.

— Последните шестнайсет дни бяха много трудни за мен.

— Знам, приятелю.

— Изрових земята да те търся.

Не казах нищо.

— Прибягнах до неща, които никога не би одобрил.

Аз чаках.

— И въпреки това не успях да те открия.

Схванах мисълта му. Уин имаше източници, с каквito никой от познатите ми не би могъл да се похвали. Уин притежава средства и влияние, при това ме обичаше. Не се плашеше лесно. Но разбрах, че последните шестнайсет дни са били наистина тежки за него.

— Сега съм добре — казах. — Прибери се, когато решиш, че можеш.

[1] Жан-Пол Сартр (1905 — 1980), френски философ екзистенциалист, писател и драматург. — Б.пр. ↑

[2] Халид Шейх Мохамед, р. 1965 г., организирал атентата на 11 септември 2001 г. — Б.пр. ↑

[3] Съкратено от Гуантанамо — американска военноморска база в южната част на Куба. — Б.пр. ↑

[4] В оригиналния телевизионен сериал „Батман“, излъчван през шейсетте години на миналия век, комисар Гордън притежава специален червен телефон, поставен върху дървена основа и покрит с прозрачен похлупак за торти, за пряка връзка с резиденцията на Батман. — Б.пр. ↑

[5] Измислени герои от английски детски песнички, използвани и от Луис Карол в неговата „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Вземи си още една кнедла — каза мама.
— Нахраних се, майко, благодаря.
— Само още една. Много си отслабнал. Вземи си поне едничка.
— Не ми харесват, наистина.
— Какво? — Мама ме погледна поразена. — Но нали в градината на Фонг ти харесваха?
— Майко, градината на Фонг я закриха, когато бях на осем.
— Знам. Но все пак.

Но все пак. Всеки спор с мама завършваше по този начин. Човек съвсем разбираемо би приел, че спомените ѝ за градината на Фонг са плод на стареещ мозък. И ще сгреши. Мама правеше същия коментар по повод кнедлите още по времето, когато бях на девет.

Бяхме седнали в кухнята на къщата ни в Ливингстън, Ню Джърси, където бях прекарал детството си. Напоследък поделям нощите си между този дом и луксозния апартамент на Уин в „Дакота Билдинг“ на „Западна 72-ра улица“ и Сентръл Парк запад. Когато преди няколко години родителите ми се преместиха в Маями, купих къщата от тях. С право бихте се попитали защо бях купил имота — бях живял в него с родителите си до трийсетата си година и продължавах да спя в спалнята в мазето, която си бях приспособил в ученическите години — ала накрая рядко оставах тук. Ливингстън е град, в който семейството може спокойно да отглежда децата си, не е подходящ за ерген, чиято месторабота се намира в Манхатън. Домът на Уин е на много по-удобно място и само с няколко квадратни метра по-малък от средноевропейско княжество.

Ала мама и татко се върнаха в Ливингстън, така че ето ни сега всички тук.

Аз съм от обвинявашото поколение, за което се предполага, че не харесва родителите си; хората от това поколение търсят в поведението им причините, задето самите те не са щастливи като възрастни. Но аз обичам моята майка и моя баща. Харесва ми да съм с тях. Не дойдох

да живея в мазето по финансови причини. При тях съм, защото тук ми е добре — харесва ми да сме заедно.

След вечеря изхвърлихме картонените кутии, в които бяхме взели готова храна, и измихме приборите си. Поговорихме за брат ми и сестра ми. Когато мама спомена работата на Брад в Южна Америка, усетих краткотрайна, но пронизваща болка — нещо като „дежавю“, ала далеч не толкова приятно. Стомахът ми се сви на топка. Отново загризах нокти. Родителите ми се спогледаха.

Мама бе уморена. Напоследък често ѝ се случваше. Целунах я по бузата и я загледах как тежко се изкачва по стълбите. Облягаше се на парапета. Спомних си за отминалите дни, когато тя вземаше стъпалата по две, по три наведнъж, а косата ѝ, завързана на конска опашка, се люшкаше насам-натам и тя не се и сещаше за проклетия парапет. Обърнах поглед към татко. Той мълчеше, ала ми се стори, че и той си спомня за отминалите дни.

Двамата с татко се отправихме към кабинета. Той включи телевизора. Когато бях малък, татко се настаняваше в разтегателното си кресло в отвратителния кестеняв цвят. Набръканата изкуствена кожа вече се бе разкъсала по шевовете и отдолу стърчаха метални пружини. Моят татко, който не беше от най-сръчните мъже в града, го бе подлепил с изолирбанд. Знам, че хората критикуват американците, задето прекарват часове пред телевизора, и има защо, но някои от най-хубавите ми спомени са свързани тъкмо с тази стая, когато вечер той се отпускаше на подлепеното с изолирбанд кресло, а аз се излягах на кушетката. Някой от вас спомня ли си класическите програми в съботните вечери по Си Би Ес? „Всички в семейството“, „Миш-маш“, „Мери Тайлър Мур“, „Боб Нюхарт“ и „Шоуто на Каръл Бърнет“? Татко толкова се смееше на казаното от Арчи Бънкър^[1], а смехът му беше толкова заразителен, че и аз на свой ред се кикотех, макар да не схващах кой знае колко от смешките.

Ал Болитар работеше здраво във фабrikата си в Нюарк. Не беше от хората, които обичат да играят на покер или да се мотаят с приятели, не скиташе и по барове. Намираше разтуха у дома си. Предпочиташе да се отпусне в компанията на семейството си. Започна от нулата, а умът му режеше като бръснач и вероятно е имал мечти, които са прехвърляли границите на нюаркската фабрика — големи,

велики мечти — ала никога не ги бе споделял с мен. Аз бях негов син. Човек не обременява детето си с такива неща за нищо на света.

Тази нощ той заспа по време на повторението на „Зайнфелд“. Гледах как гърдите му се повдигат и падат, колко бяла е наболата му брада. Не след дълго тихичко станах, слязох в сутерена, легнах си в леглото и се вторачих в тавана.

Нещо отново ме сви в гърдите. Обзе ме паника. Очите ми не искаха да се затворят. А когато се затваряха, когато изпадах в дрямка, макар и лека, нападаха ме кошмари и аз отново се будех. Не можех да си спомня сънищата, ала ужасът оставаше в душата ми. Обливаше ме пот. Лежах в тъмнината, вцепенен от ужас като малко дете.

В три след полунощ в главата ми нахлу спомен. Под водата съм. Не мога да си поема дъх. Споменът ми продължи по-малко от миг, всъщност не повече от секунда, след което на негово място тутакси се настани друг, този път звуков: „Ал-сабр уал-саиф...“.

Сърцето ми задумка, сякаш искаше да изскочи от гърдите.

В три и половина се качих на пръсти по стълбите и седнах в кухнята. Постарах се да не вдигам никакъв шум, защото знаех: баща ми бе най-леко спящият човек на земното кълбо. Като дете понякога се опитвах да се промъкна незабелязано покрай вратата му късно през нощта, за да отскоча за малко до банята, ала той ще се стресне и ще се събуди, сякаш някой го бе цапардосал по главата. Така че сега, когато бях вече улегнал мъж на средна възраст, човек, считащ себе си за по-храбър от мнозина други, знаех какво ще стане, ако вляза на пръсти в кухнята.

— Майрън?

Когато той заслиза надолу по стълбите, аз се обърнах и казах:

— Не исках да те будя, татко.

— И без това бях буден — отвърна той. Татко носеше боксерки, които бяха виждали и по-добри времена, и с два номера по-голяма овехтяла тениска. — Искаш ли да направя бъркани яйца?

— Искам.

И той направи. Седяхме и говорехме за незначителни неща. Той се мъчеше да не проявява загриженост, което ме караше да чувствам притеснението му още по-силно. В главата ми нахлуха още спомени. Емоциите ме налегнаха с такава сила, че направо не бях на себе си. Бях

прекарал доста безсънни нощи. Сега ми стана ясно. Ала в едно бях сигурен: повече не можех да стоя спокойно.

Когато се съмна, позвъних на Есперанца и й казах:

— Преди да изчезна, те бях помолил да провериш нещо.

— Добро утро и на теб.

— Извини ме.

— Не се извинявай. Та какво казваше?

— Проучваше фактите относно самоубийството на Сам Колинс и онзи опал, кода, както и благотворителната организация „Спасете ангелите“ — уточних аз.

— Точно така.

— Искам да знам какво откри.

За миг ми се стори, че Есперанца ще ми се скара, но изглежда нещо в тона ми й попречи.

— Добре. Да се срещнем след час. Ще ти покажа на какво попаднах.

* * *

— Извинявай за закъснението — каза Есперанца, — но Хектор повърна върху блузата ми и трябваше да се преоблека, а после бавачката ми заговори за повишение на заплатата си, Хектор се вкопчи в мен и...

— Не се притеснявай — отвърнах аз.

Кабинетът на Есперанца пазеше останки от колоритното й минало. Тук имаше снимки, на които тя позираше в оскъдния костюм на Малката Покахонтас, „Индийската принцеса“. Шампионският ѝ колан висеше в рамка на стената зад бюрото ѝ — безвкусен предмет, който, ако Есперанца наистина го сложеше на кръста си, сигурно щеше да ѝ стигне до коленете. Стените бяха боядисани в цвят на морски охлюв, примесен с особен нюанс на пурпурночервеното — никога няма да запомня името му. Писалището ѝ бе от масивен дъб с богата дърворезба, което Голямата Синди бе открила в някакъв антикварен магазин и макар че когато го донесоха аз бях тук, още се чудя как е могло да влезе през вратата.

Но ако цитирам наръчника на политика, доминиращата тема в помещението бе промяната. Фотографии на бебето Хектор в толкова обичайни пози, че те налягаше досада, бяха подредени покрай краищата на бюрото и кантонерката й. Стандартни портрети на хлапето — на фона на извита като спирала небесна дъга в стил „Моментно фото“ — редом до изображения в скута на Дядо Коледа и с боядисаните яйца на Великденския заек. Имаше и снимка на Есперанца и съпруга ѝ Том с облечения в бяло Хектор на ръце по време на кръщенето, както и снимка с някакъв герой на Дисни, когото ми е трудно да разпозная. Най-забележителната фотография е запечатала образите на Есперанца и Хектор по време на някакво смешно детско пътуване, най-вероятно с миниатюрна пожарникарска кола, на която Есперанца се е вторачила нагоре в камерата с най-широката и най-тъпата усмивка, която съм виждал на лицето ѝ.

Есперанца беше човек със силно разкрепостен дух. На времето беше бисексуална, често сменяще партньорите си, срещаше се и с мъже, и с жени едновременно, без да ѝ пuka какво ще кажат хората. Беше се запалила по борбата, защото ѝ беше страшно забавно и когато ѝ омръзна, записа се да учи право; посещаваше лекции вечер, а през деня се изявяваше като моя асистентка. С риск да ви прозвучи жестоко трябва да отбележа, че майчинството до голяма степен укроти духа ѝ. И преди съм бил свидетел на този процес при други мои приятелки. Не го разбирам. Самият аз не познавах собствения си син като малък, така че не съм изпитал на гърба си онзи момент на трансформация, когато с раждането на бебето ти целият свят се свива, за да се побере в един триклиограмов вързоп. Ето това се бе случило с Есперанца. Дали сега бе по-щастлива? Не мога да кажа. Ала отношенията помежду ни се промениха, както можеше да се очаква, и понеже съм твърде egoцентричен, това не ми хареса.

— Виж как е станало всичко — каза Есперанца. — Преди около четири месеца на Сам Колинс, бащата на Рик, поставят диагноза хорея. Няколко седмици по-късно той се самоубива.

— Със сигурност ли е самоубийство?

— Да, според полицейския протокол. Нищо подозително.

— Добре, продължавай.

— След самоубийството Рик Колинс посещава доктор Фрида Шнайдър, лекувала баща му. Няколко пъти се обажда по телефона в

кабинета ѝ. Позволих си да ѝ позвъня. Доктор Шнайдър е доста заета, но днес ще ни отпусне четвърт час по време на обедната почивка. Точно в дванайсет и половина.

- Как го постигна?
- Чрез голямо дарение за техния Здравен център.
- Почтена постъпка.
- От сумата за премиите ти.
- Добре. Нещо друго?

— Рик Колинс е посетил центъра „Крио Хоуп“ в близост до Презвитерианска болница в Ню Йорк. Те се занимават със съхранение на кръвни клетки, ембриони и стволови клетки. Центърът се управлява от петима лекари с различни специалности, така че не е възможно да разберем с кого точно си е имал работа. Няколко пъти е ходил и в благотворителната организация „Спасете ангелите“. Хронологията е следната: първо разговаря с д-р Шнайдър — четири пъти за две седмици. После отива в „Крио Хоуп“. Това по някакъв начин ни отвежда към „Спасете ангелите“.

— Добре — отвърнах аз. — Можем ли да си определим среща с „Крио Хоуп“?

- С кого по-точно?
- С някого от лекарите.
- Единият е акушер-гинеколог — забеляза Есперанца. — Да му кажа ли да ти вземе натривка от семенна течност?
- Говоря сериозно.
- Знам, но не се сещам към кого бихме могли да се обърнем.

Опитвам се да отгатна с кого от лекарите е разговарял.

— Може би д-р Шнайдър ще ни помогне.

— Възможно е.

— О, стигна ли до някакво заключение във връзка с онази бележка за някакъв си опал?

— Не. Направих справка в Гугъл. За „опал“ има поне един милион обяснения. Когато изписах „ХХК“, първият резултат бе за публичен търг на някаква здравна компания. Занимава се с инвестиции в областта на борбата с рака.

- С рака ли?
- Точно така.
- Не виждам връзка.

Есперанца се намръщи.

— Какво?

— Не виждам никаква връзка между тях — каза тя. — Изглежда напразно си пилеем времето.

— Как така?

— Какво точно се надяваш да откриеш? Лекували са старец от болестта на Хънтингтън. Какво общо би могло да има с терористите, които убиват невинни хора в Париж и Лондон?

— Нямам представа.

— Някакъв показалец?

— Никакъв.

— Вероятно няма абсолютно никаква връзка — заключи тя.

— Вероятно.

— Но няма какво друго да правим, така ли?

— Правим, каквото можем. Бъхтим си главите с надеждата да изскочи нещо. Цялата история започва с автомобилна катастрофа, станала преди десет години. После нещата се уталожват до мига, в който Рик Колинс разбира, че баща му е болен от хорея. Не знам каква е връзката между двете събития, така че мога само да се върна назад и да проследя пътя им.

Есперанца кръстоса крака и се заигра с падналата на челото ѝ къдрица. Тя имаше много тъмна коса, синкавочерна, от която все увисваше по някой немирен кичур. Щом се заиграваше с косата си, значи нещо я тормозеше.

— Какво има?

— Докато те нямаше, аз не се обадих на Али — отвърна тя.

Кимнах с глава.

— И тя не ми се обади, разбра ли?

— Скъсахте, така ли? — попита Есперанца.

— Очевидно.

— Евтината ми линия ли използва?

— Забравих.

Есперанца въздъхна:

— Добре дошъл в Града на евтинията. Население: само ти.

— Не. По-подходящо би било да се каже: „Население: само аз“.

— О! Извинявай — каза.

— Няма нищо.

— Уин ме уведоми, че си търкал чаршафите с Териса.

Беше ми на езика да отвърна: „Уин търкаше чаршафите с Мий“, ала се притесних да не би Есперанца да ме разбере погрешно.

— Не виждам какво общо би могло да има между едното и другото — забелязах.

— Не би търкал чаршафите с никоя жена, особено след раздяла с друга, освен ако наистина не си влюбен в нея. Така че има доста общо.

Върнах се на мястото си.

— И какво от това?

— Ами значи трябва да надуем платната докрай, ако от това ще има някаква полза. Но също така трябва и да не се боим от истината.

— Която е?

— Вероятно Териса е мъртва.

Замълчах.

— Винаги съм била край теб, когато си губил любими хора — напомни ми Есперанца. — Не ти се отразява добре.

— Нима някой би го приел?

— Прав си. Но ти трябва да се справиш и с допълнителните неща, които ти се случват. А това е тежък товар.

— Всичко ще се нареди. Нещо друго?

— Да — отвърна тя. — Онези двамата, които вие с Уин понатупахте.

Треньор Боби и помощник-треньор Пат.

— Какво искат?

— Няколко пъти те търсиха от полицията в Касълтън. Казаха да им се обадиш, щом се върнеш. Нали знаеш, че мъжът, когото Уин жестоко удари, също е полицай?

— Уин ми каза.

— Оперирали са коляното му и сега се възстановява. Другият, онзи, който започна боя, притежавал верига железарски магазини. Големите момчета го изхвърлили от бизнеса и в момента си изкарва прехраната като управител на щанд в търговския център „Бест Бай“ в Парамъс.

Станах от стола.

— Добре.

— Добре, но какво?

— Имаме време до срещата с д-р Шнайдър. Да тръгваме за магазина.

[1] Измислен хумористичен герой от популярното в САЩ през седемдесетте години на миналия век телевизионно предаване „Всички в семейството“, по-късно преименувано на „Домът на Арчи Бънкър“ и продължило до 1983 година. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Синьото поло на служител в търговския център „Бест Бай“ се бе опнало на биреното шкембе на треньор Боби. Наведен над един телевизионен приемник, той говореше на мъж и жена от азиатски произход. Огледах го за белези от схватката ни, ала не видях такива.

С мен беше Есперанца. Докато прекосявахме магазина, към нея дотърча мъж, облечен във фланелена риза.

— Извинете — каза той, а лицето му светна като на момченце в коледна утрин. — Но, боже мой, вие не сте ли Малката Покахонтас?

Сдържах усмивката си. Винаги се изненадвам, когато разбера, че все още я помнят. Тя бързо ме погледна и се обърна към своя обожател.

— Да, аз съм.

— Леле! Не мога да повярвам. Леле-мале! Толкова се радвам да ви видя!

— Благодаря.

— Навремето бях окачил афиша ви в стаята си. Тогава бях на шестнайсет.

— Поласкана съм... — започна тя.

— Направих и някое друго петно върху него — с намигване ѝ поясни той, — ако разбирате какво искам да кажа.

— ... и погнусена — размаха пръст тя и се отдалечи. — До скоро!

Последвах я.

— Петна — повторих. — Не може да не си поне малко трогната.

— За жалост, наистина съм трогната — отвърна тя.

Забравете какво казах току-що за майчинството, укротило духа ѝ. Есперанца си оставаше все такава, беше най-добрата.

Отминахме г-н „Aaay! Нима това сте вие?“ и се приближихме към треньор Боби. Чух азиатеца да пита за разликата между плазмените телевизори и телевизорите от типа LCD. Треньор Боби наду перки и го осведоми относно положителните и отрицателните качества на едните и другите, но аз не разбрах и дума от обяснението

му. После мъжът се заинтересува от телевизорите DPL. Тренъор Боби каза, че ги харесва. Започна да обяснява защо.

Аз чаках.

Есперанца кимна с глава към тренъор Боби и забеляза:

— Май е получил тъкмо това, което заслужава.

— Не — отвърнах аз. — Човек не бие хората, за да им даде поука

— напада ги само в случай на самозащита.

Есперанца направи гримаса.

— Какво говориш?

— Уин е прав. Понякога си такова бебе.

Тренъор Боби се усмихна на азиатците и им рече:

— Не бързайте, след малко се връщам и тогава ще обсъдим бесплатната доставка.

Приближи се до мен. И двамата се гледахме втренчено в очите.

Той издържа на погледа ми.

— Какво искаш?

— Да ти се извиня.

Тренъор Боби не помръдна. Последваха три секунди мълчание.

После:

— Ето, вече ми се извини.

Извъртя се на пети и се отправи към клиентите си.

Есперанца ме тупна по гърба:

— Леле, колко пречистващо!

* * *

Д-р Фрида Шнайдър беше ниска и набита и имаше широка и добродушна усмивка. Тя изповядваше юдаизма и носеше скромни одежди и барета. Среќнахме се в кафенето на Здравния център „Терънс Кардинал Кук“, което се намираше на „Пето авеню“ и Сто и трета улица. Есперанца остана навън да говори по телефона. Д-р Шнайдър ме попита дали искам нещо за ядене. Аз отклоних поканата ѝ. Тя си поръча богат сандвич. Седнахме. Д-р Шнайдър каза на ум молитвата си и започна яростно да разкъсва със зъби сандвича си, сякаш той я бе обидил с нещо.

— Разполагам само с десет минути — заобяснява ми тя.

- Мислех, че са петнайсет.
- Промених решението си. Благодаря за дарението.
- Трябва да ви задам някои въпроси относно Сам Колинс.

Шнайдър преглътна залъка си.

— Същото каза и колегата ви. Нали знаете за конфиденциалността между лекар и пациент? Да пропуснем тази информация, какво ще кажете?

— Моля ви.

— Той е мъртъв, така че няма ли да ми кажете поне защо се интересувате от неговия случай?

— Разбрах, че се е самоубил.

— Значи не очаквате аз да ви го кажа.

— Често ли се случва при пациенти с болестта на Хънтингтън?

— Знаете ли какво представлява това заболяване?

— Знам, че е наследствено.

— Това е неврологично разстройство, което се предава по наследствен път — изрече тя между две хапки. — Болестта не те убива пряко, но с развитието си води до много животозастрашаващи усложнения като например пневмония, инфаркт и какво ли още не. Болестта на Хънтингтън поразява страдащия както физически, така и психически и се отразява отрицателно на познавателните му способности. Не е просто разстройство. Така че, да, самоубийствата не са изключение при тези пациенти. Според някои изследвания един на всеки четириима опитват да се самоубият, като седем процента от опитите са успешни, колкото и странно да звути думата „успешен“ в този контекст.

— Такъв ли беше случаят със Сам Колинс?

— Още преди да уточним диагнозата му, той имаше депресия. Трудно е да се каже кое беше първо. Обикновено БХ започва с физическо разстройство, но в много от случаите бива предхождана от психиатрично разстройство или разстройство в познавателните способности. Така че депресивното му състояние би могло да бъде първият симптом на БХ, но неправилно диагностициран. Всъщност това няма значение. Така или иначе, той почина вследствие на БХ — самоубийството е просто едно от многото животозастрашаващи усложнения.

— Казахте, че болестта е наследствена.

— Така е.

— И че ако единият родител е неин носител, вероятността детето да се разболее, е петдесет на петдесет.

— Най-просто казано, да, това е доста точно.

— А ако родителят не носи заболяването в гените си, детето няма откъде да го унаследи. Така е, нали? Няма фамилна обремененост.

— Продължавайте.

— Това означава, че един от родителите на Сам Колинс би трябвало да е носител на този ген.

— Правилно. Майка му е живяла до над осемдесетгодишна възраст, без каквito и да е симптоми на болестта, така че обременеността вероятно идва по линия на баща му, който е починал млад и не е имало време симптомите у него да се проявят.

Наведох се по-близо до нея.

— Направихте ли тест на децата на Сам Колинс?

— Това не е ваша работа.

— Имам предвид Рик Колинс. Той също е мъртъв. Всъщност, убиха го.

— Терористи според вестниците.

— Да.

— Но въпреки всичко вие смятате, че диагнозата на баща му има нещо общо с неговата смърт, така ли?

— Така.

Фрида Шнайдър отхапа още един залък и поклати глава:

— Рик Колинс има син — казах.

— Имам го предвид.

— Може да има и дъщеря.

Тя престана да дъвче.

— Моля?

Не знаех как да го изиграя.

— Рик Колинс може и да не е знаел, че е жива.

— Ще се доизясните ли?

— Всъщност не — отвърнах аз. — Разполагаме само с десет минути.

— Прав сте.

— И така?

Тя въздъхна:

— Да, направих тест на Рик Колинс.

— И?

— Кръвните преби показаха, че известен брой глутаминови аминокиселини се повтарят във всеки алел от БХ.

Само я погледнах.

— Да, както и да е. Казано накратко, за жалост резултатите бяха положителни. Ние не приемаме кръвните преби за диагноза, тъй като може да изминат години, дори десетилетия преди появата на някой симптом. Но Рик Колинс вече показваше признания на хорея — отсечени и неконтролириуеми движения. Помоли ни за конфиденциалност. Ние, разбира се, се съгласихме.

Замислих се. Рик и болестта на Хънтингтън. Вече е имал симптоми — какви ли са били последните му години? Баща му си е задавал същия въпрос и е сложил край на живота си.

— А синът на Рик? Направихте ли му тест?

— Да, по настояване на Рик. Според мен е доста необичайно. Има спорове относно тестовете, особено когато са свързани с деца. Искам да кажа следното: изследваме малко момченце, което би могло да се разболее от тази болест — перспективата би била тежко бреме за него. Но не е ли по-добре да я знаеш предварително, за да вземеш всичко от живота? А ако резултатите ти са положителни, дали ще искаш да имаш свои собствени деца, които биха се родили с обременена наследственост? Но дори да го знаеш, нима животът не си струва да се живее? Моралът понякога се измерва с двоен аршин.

— Но Рик все пак е направил тест на сина си?

— Да. Рик беше журналист до мозъка на костите си. Трябаше да знае всичко. За щастие, пробите на сина му бяха отрицателни.

— Това за него трябва да е било голямо облекчение.

— Така е.

— Познавате ли Центъра „Крио Хоуп“?

Тя се замисли.

— Занимават се с изследвания и съхраняване на клетки. Съхраняват стволови клетки и подобни неща, права ли съм?

— След като се е срещнал с вас, Рик Колинс е ходил и в центъра. Да се досещате защо?

— Не.

— Какво ще кажете за благотворителната организация „Спасете ангелите“? Чували ли сте за нея?

Шнайдър поклати отрицателно глава:

— Няма лек за БХ, така ли е? — попитах аз.

— Така е.

— А изследванията в областта на стволовите клетки?

— Почакайте, господин Боливар, задръжте малко. Споменахте, че Рик Колинс може да е имал дъщеря.

— Да.

— Бихте ли ми обяснили по-подробно?

— Той не ви ли каза, че е имал дъщеря, загинала преди десет години в автомобилна катастрофа?

— Не. Защо да го прави?

Замислих се върху думите ѝ.

— Когато откриха тялото на Рик в Париж, на местопрестъплението имаше кръв. ДНК тестът показва, че кръвта е на дъщеря му.

— Но нали току-що ми казахте, че дъщеря му е загинала? Не разбирам.

— И аз още не разбирам. Разкажете ми за изследванията в областта на стволовите клетки.

Тя сви рамене.

— На този етап резултатите са доста спорни. Теоретично погледнато, бихте могли да замените повредени мозъчни неврони, като трансплантирате стволови клетки, получени от кръвни клетки. При опитите с животни получихме някои окуражаващи резултати, ала методът не е преминал клинични изпитания с хора.

— И все пак. Ако умирате и сте отчаян...

В кафенето влезе някаква жена.

— Д-р Шнайдър?

Д-р Шнайдър вдигна пръста си, остави последния залък от сандвича си и стана.

— Що се отнася до умиращите и отчаяни хора — да, всичко е възможно. Като се започне с медицинското чудо и се свърши... със самоубийството. Десетте минути свършиха, господин Болитар. Ако дойдете някой друг път, ще ви разведа из лабораториите. Ще се

удивите от добрата ни работа. Благодаря ви за дарението и късмет в работите, с които сте се заловили.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Центърът „Крио Хоуп“ блестеше като, ами, да! — също като сграда, помещаваща в себе си водещ медицински институт и доходносна банка. Бюрото на рецепцията бе високо, изработено от тъмно дърво. Промъкнах се боязливо до него, а Есперанца бе пътно до мен. Забелязах, че секретарката, типично американско момиче, обожаващо пуканки, не носи халка на пръста си. Замислих се какъв план за действие да предприема. Неомъжена жена. Бих могъл да впрегна чара си, да я омагьосам и да я накарам да отговори на всичките ми въпроси. Есперанца се досещаше за намеренията ми и само ме погледна. Свих рамене. Секретарката нямаше как да ги знае.

— Жена ми е бременна — започнах аз и кимнах с глава към Есперанца. — Бихме искали да дадем за съхранение клетки от пъната връв на бебето ни.

Любителката на пуканки ми се усмихна с разбиране. Подаде ни няколко цветни брошури от дебела и твърда хартия и ни въведе в стая с плюшени кресла. На стената висяха огромни художествени фотографии на деца и онези скици на човешкото тяло, които те карат да се чувствува като гимназист в час по биология. Попълнихме формуляра на центъра. Интересуваха се от името ми и на мен ми се щеше да напиша или И. П. Дейли, или Уинк Мартиндейл, но се спрях на Марк Кадисън, тъй като името принадлежеше на мой приятел и ако го попитат, той щеше просто да се изсмее.

— Здравейте!

Влезе някакъв мъж в бяла престиилка, вратовръзка и с очила с дебели рамки с тъмен цвят, които актьорите си слагат, за да придобият интелигентен вид. Ръкува се и с двама ни и се настани в свободното плюшено кресло.

— И така — захвана той, — в кой месец сте?

Погледнах към Есперанца.

— В третия — смиръщи вежди тя.

— Да ви е честито. Първото ли е?

— Да.

— Е, радвам се, че постъпвате толкова зряло и искате да дадете на съхранение клетки от пъната връв на бебето си.

— Колко ще струва? — попитах аз.

— Хиляда долара за обработката и спедицията. Освен това трябва да плащате и годишна такса за съхраняването. Наясно съм, че може да ви прозвучи доста скъпо, но човек среща подобна възможност само веднъж. Кръвта в пъната връв съдържа стволови клетки, които са животоспасяващи. Много просто. С тях се лекуват анемии и всяка вид левкемии. Те помагат в лечението на инфекциозни болести и определени видове рак. Ние сме на прага на откритие, което може да доведе до успешното справяне със сърдечносъдовите заболявания, с паркинсон и диабет. Не, все още не можем да ги лекуваме. Но знае ли някой какво ще стане след някоя и друга година? Запознати ли сте с трансплантирането на костен мозък?

— Донякъде — отвърнах аз.

— Клетките от пъната връв са още по-сигурни и по-безопасни — при получаването им не е необходима хирургическа намеса. При трансплантиране на костен мозък имате нужда от 83% съвпадение. Докато при трансплантирането на клетки от пънна връв се нуждаете само от 67% съвпадение. И това е така сега, в този момент. Днес ние спасяваме човешки живот именно с такива стволови клетки. Следите ли мисълта ми?

И двамата кимнахме с глава.

— Това е ключов елемент: единствената възможност да съхраните клетки от пъната връв е непосредствено след раждането на бебето ви. Това е. Не може да го отложите за по-късно, когато детето ви стане на три години, или, да не дава господ, когато наследникът ви се разболее.

— И как точно става това? — попитах аз.

— Безболезнено и леко. Когато се роди бебето, кръвта от пъната връв се събира. После отделяме стволови клетки и ги замразяваме дълбоко.

— Къде се съхраняват стволовите клетки?

Той разпери ръце.

— Тук, в сейф, в безопасна среда. Разполагаме с охранители и допълнителни генератори, както и със специално помещение за целта. Като във всяка банка. Опцията, по която най-много работим — и която

силно ви препоръчвам — се нарича фамилно банкиране. С една дума, съхранявате клетки от пъпната връв на бебето си за собствено ползване. Те могат да послужат за нуждите на бебето ви. На братчето или сестричето му. Дори на някого от вас, на леля или чичо.

— Откъде сте сигурни, че ще има съвпадение?

— Няма гаранции. Трябва предварително да го знаете. Но, разбира се, вероятността е твърде голяма. Освен това — е, по вида ви разбирам, че при вашата двойка има силно смесване на наследствеността, така че трудно може да се намери подходящ донор. Ето защо нашият метод е особено ценен за вас. О, и още нещо — стволовите клетки, за които говорим, са от пъпната връв и нямат нищо общо със споровете, за които вероятно сте чели, свързани с ембрионални стволови клетки.

— Не съхранявате ли ембриони?

— Да, съхраняваме, ала те са нещо съвършено различно от онова, което ви интересува. Използват се при безплодие и други подобни проблеми. При извлечане на клетки от пъпната връв и при тяхното съхранение ние не използваме ембриони. Искам да ви е съвършено ясно.

Дари ни с широка усмивка.

— Лекар ли сте? — поинтересувах се аз.

Усмивката му леко помръкна.

— Не, но в изследователския ни екип има петима лекари.

— Какви са по специалност?

— В нашия център работят водещи специалисти от всички области. — Той ми подаде една брошура и ми посочи списъка с лекари. — Имаме генетик, който се занимава с наследствените заболявания. Имаме и хематолог, който работи върху трансплантиациите. Разполагаме и с акушер-гинеколог, пионер в областта на безплодието. Също и педиатър онколог, който прави опити със стволови клетки, с цел да открие лечение на рака при деца.

— А сега — казах аз, — нека ви задам един хипотетичен въпрос.

Той се наведе напред.

— Оставям на съхранение клетки от пъпната връв на бебето си. Минават години. Аз се разболявам от нещо. Може още да не е измислено лекарство против болестта ми и аз искам да експериментирам. Бих ли могъл да използвам съхранените клетки?

— Те са ваши, господин Кадисън. Можете да правите с тях каквото си поискате.

Нямах представа накъде ще ме отведе отговорът му. Погледнах към Есперанца. Тя нищо не ми подсказа.

— Може ли да говоря с някого от лекарите? — попитах го аз.

— Кои са въпросите, на които не успях да отговоря?

Помъчих се да опитам по друг начин:

— Имате ли клиент на име Рик Колинс?

— Моля?

— Рик Колинс. Мой приятел, който ви препоръча. Исках да се уверя, че е ваш клиент.

— Това е поверителна информация. Сигурен съм, че ме разбирате. Ако някой ме попита за вас, ще му кажа същото.

Попаднах в задънена улица.

— Да сте чували за благотворителна организация, наречена „Спасете ангелите“? — попитах аз.

По лицето му пробяга сянка.

— Чували ли сте я?

— Какво е това? — попита той.

— Просто ви зададох въпрос.

— Описах ви целия процес — отвърна той и стана от креслото.

— Предлагам ви да прочетете брошурата. Надяваме се, че ще изберете „Крио Хоуп“. Желая ви всичко най-хубаво.

* * *

Щом стъпихме на тротоара, аз казах:

— Изхвърлиха ни най-безславно.

— Точно тъй.

— Уин ми беше развил една теория, според която кръвта, намерена на местопрестъплението, може да е била от пъпна връв.

— Това би обяснило много неща — отвърна Есперанца.

— Само че не виждам как. Да речем, че Рик Колинс наистина е съхранил клетки от пъпната връв на дъщеря си Мириям. И после? Пристига тук и прави, какво? Размразява я, отнася я в Париж и когато го убиват, я разплисква на пода, така ли?

— Не — отвърна тя.

— Тогава какво?

— Очевидно пропускаме нещо. Едно, може би две действия.

Може да е изпратил замразения материал в Париж. Може да е работил с някои лекари в експериментална програма за опити върху човешки същества, забранени от правителството. Не мога да кажа, но отново се питам — какъв е смисълът цели десет години момичето да се крие, ако е оцеляло в автомобилната катастрофа?

— Не видя ли лицето му, когато споменах за организацията „Спасете ангелите“?

— Едва ли е толкова изненадващо. Това е група, която протестира срещу абортите и изследванията със стволови клетки, взети от ембриони. Не забеляза ли как наблюгаше в добре отрепетираната си реч върху факта, че клетките от пъпната връв нямат нищо общо със споровете около стволовите клетки?

Замислих се върху думите ѝ.

— Така или иначе, трябва да надзърнем в „Спасете ангелите“ и да видим що за организация е това.

— Никой не отговаря на позвъняванията ми — забеляза тя.

— Имаш ли някакъв адрес?

— Седалището им е в Ню Джърси — отговори. — Но...

— Но какво?

— Въртим се в затворен кръг. Не научаваме нищо ново. И какво? Клиентите ни заслужават много повече. Дали сме дума, че ще работим усърдно за тях. А не го правим.

Стоях и мълчах.

— Ти си най-добрият агент — заяви тя. — Аз върша добре работата си. Дори съм много добра. Ти никога няма да станеш толкова добър в преговорите, колкото съм аз, при това знам как да спечеля повече пари за клиентите ни. Но хората се обръщат към нас, защото имат вяра в теб. Защото онова, което най-силно желаят, е техният агент да го е грижа за тях — а ти си добър в това.

Тя сви рамене и зачака.

— Разбрах те — отвърнах. — Губя ти времето, като те въвличам в неприятности от всякакъв род. Но целта сега е по-голяма. Много по-голяма, отколкото да спасиш някой клиент. Ти искаш да остана верен на нашите личните интереси. Но аз искам друго.

— Страдаш от комплекс за героизъм — заяви тя.

— А! Не ми казваш нищо ново.

— Понякога това те заслепява. Най-полезен си, когато знаеш какво правиш.

— Точно сега — уверявам я аз — заминавам за Ню Джърси. А ти се връща в офиса.

— Мога да дойда с теб.

— Нямам нужда от бавачка.

— Много лошо, защото вече си имаш. Отиваме в „Спасете ангелите“. Ако и там попаднем в задънена улица, връщаме се в офиса и работим цяла нощ. Съгласен?

— Съгласен — отвърнах аз.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Улицата наистина беше задънена. В буквалния смисъл на думата.

Следвахме джипиес устройството на автомобила към офиса сградата в Хо-Хо-Кус, Ню Джърси, в края на улица без изход. Там се намираше „Магазина на Ед“, салон по карате, наречен „Орловият нокът“, и едно евтино фотоателие със стъклена витрина, на която пишеше „Официалната практика на Албин Ларами“. Като минахме пред него, аз посочих към разноцветния надпис.

— Официалната — забелязах. — Защото не би предпочела неофициалната практика на Албин Ларами, нали така?

На витрината се виждаха сватбени снимки, направени с толкова мътни лещи, че бе трудно да се каже къде свършва женихът и къде започва невестата. Имаше и модели, фотографирани в предизвикателни пози — повечето бяха на жени, облечени в бикини. Тук се намираха и най-крещящите бебешки снимки в кафяви тонове, направени ужким по времето на кралица Виктория. Бебетата бяха облечени в надилепни мантии и изглеждаха страховито. Колкото пъти зърна бебешка фотография от викториански тип, толкова пъти си казвам: „Който и да е на тази снимка, отдавна е изгнил в земята“. Вероятно съм по-зловещ от мнозина, но се питам кому са нужни толкова превзети фотографии?

Влязохме в приземния етаж и аз погледнах указателното табло. „Спасете ангелите“ се помещаваше в апартамент 3В, но вратата беше заключена. Мястото, където е била табелата, бе избеляло.

Най-близкият офис до този бе на одиторска къща, обозначена като „Бруно и съдружници“. Попитахме ги за съседите им.

— О! Напуснаха преди няколко месеца — осведоми ни секретарката. На табелката с името й пишеше: „Минерва“. Не знаех дали това е малкото й име или фамилията й. — Преместиха се веднага след взлома.

Вдигнах въпросително вежди и се наведох към нея.

— Взлом ли? — попитах.

Що се отнася до сондиранието — много съм добър.

— Да. Изнесоха се. Трябва да е било... — лицето ѝ се сгърчи, — хей, Боб, кога разбиха вратата на съседите?

— Преди три месеца.

Това бе всичко, което успяхме да научим от Минерва и Боб. Във филмите по телевизията детективите винаги питат дали предишният обитател е оставил „адрес, на който да му препращат пощата“. В реалния живот такова нещо няма. Върнахме се и се вторачихме в заключената врата на „Спасете ангелите“. Но вратата мълчеше.

— Готов ли си да се върнеш на работа? — попита Есперанца.

Кимнах. Тръгнахме да излизаме. Навън премигнаха светлината и чух Есперанца да казва:

— Здрави.

— Какво има?

Тя посочи към един автомобил на отсрещната страна на улицата.

— Погледни лепенката върху задната броня.

Знаете тези ваденки. Овална форма с черен надпис, показващ местата, които си посетил с автомобила. Струва ми се, че започващ с градове в Европа. Когато някой турист се връща от екскурзия в Италия, той може да постави надписа „ROM“ отзад на колата си. Вече всеки град си има съответно лого като израз на гордост или нещо такова.

На този автомобил се четеше надписът: „ХХХ.“

— Хо-Хо-Кус — забелязах аз.

— Вярно.

Замислих се върху буквите.

— Опал в Хо-Хо-Кус. Може би цифрите четири-седем-едно-две е номерът на нечий дом.

— „Опал“ може да е име на човек.

Обърнахме глави към мястото, където бяхме паркирали нашия автомобил. Там ни очакваше още една изненада. Зад колата ни бе паркиран черен кадилак и беше блокирал пътя ни. Видях едър мъжага в кафяв костюм на вицепрезидент да се отправя към нас. Имаше голямо ъгловато лице и приличаше на някой от дръзките нападатели на Грийн Бей Пакър от 1953 година.

— Господин Болитар?

Разпознах гласа му. Бях го чувал цели два пъти. Веднъж по телефона, когато търсех Берлеан, и втория път в Лондон, секунди

преди да припадна.

Есперанца излезе пред мен, сякаш да ме защити. Поставих ръка на рамото ѝ, за да я уверя, че всичко е наред.

— Специален агент Джоунс — изрекох аз.

От кадилака слязоха други двама мъже — вероятно също агенти, казах си аз. Вратата остана отворена, а агентите се подпряха на автомобила. И двамата носеха тъмни очила.

— Ще трябва да ни придружиш — каза той.

— Арестуван ли съм? — попитах.

— Още не. Но трябва да ме придружиш.

— Да почакаме прокурорската заповед, какво ще кажеш? — предложих аз. — Ще доведа и адвоката си. Както си му е редът.

Джоунс направи крачка към нас.

— Няма да ти връча официално обвинение. Но съм убеден, че си извършил престъпление.

— Да не би да си свидетел?

Джоунс сви рамене.

— Къде ме откарахте, когато изгубих съзнание? — попитах аз.

Той изфабрикува дълбока въздышка.

— Нямам представа за какво говориш. Нито аз, нито ти имаме време за подобни въпроси. Да се повозим, става ли?

Когато той протегна ръка да ме хване, Есперанца се обади:

— Специален агент Джоунс?

Той я погледна.

— Има обаждане за вас — каза тя.

Есперанца му подаде мобилния си телефон. Той свъси вежди, ала го пое. Аз също се намръщих и я погледнах. Изражението на лицето ѝ нищо не ми подсказваше.

— Ало? — обади се Джоунс.

Зукът на телефона бе достатъчно силен, за да чуя ясно гласа на человека отсреща. Той каза:

— Хромирана в стил „Милитер“ и с логото на „Гучи“, инкрустирано в долния ляв ъгъл.

Беше Уин.

Джоунс само рече:

— Ъ?

— През мерника на снайпера си виждам катарамата на колана ти, макар че съм се прицелил седем сантиметра по-надолу — каза Уин. — Но като гледам, и пет ще са достатъчни.

Хвърлих поглед към катарамата на Джоунс. Точно така. Нямах представа какво означава хромирана в стил „Милитер“, но вния ляв ъгъл наистина бе инкрустирано логото на „Гучи“.

— Купуваш „Гучи“ със заплата на държавен служител? Сигурно са ти направили отбивка от цената.

Както държеше слушалката до ухото си, Джоунс започна да се оглежда.

— Предполагам, че разговарям с господин Уиндзър Хорн Локуд.

— Нямам представа за какво говориш.

— Какво искате?

— Съвсем просто нещо. Господин Болитар няма да те придружи.

— Заплашвате федерален служител. Това е углавно престъпление.

— Коментирам усета ти за мода — отвърна Уин. — И при положение че коланът ти е черен, а обувките кафяви, единственият престъпник тук си ти.

Джоунс вдигна очи и срецна погледа ми. Гледаше доста спокойно за човек, в чиито слабини се е прицелил снайперист. Хвърлих поглед към Есперанца. Тя не ме погледна. Осъзнах нещо съвсем очевидно: Уин не беше в Банкок. Беше ме излягал.

— Не желая да се разиграват сцени — отвърна Джоунс и вдигна ръце. — Добре, никой никого няма да насиљва. Приятен ден.

Обърна се и се отправи към автомобила си.

— Джоунс! — викнах след него аз.

Той се обърна и засенчи очите си с длан.

— Известно ли ти е какво стана с Териса Колинс?

— Да.

— Кажи ми.

— Ако ме придружиш — постави условие той.

Погледнах към Есперанца. Тя отново подаде телефона си на Джоунс.

Уин рече:

— Разбрано. Няма да можеш да се скриеш. Семейството ти също. Ако нещо му се случи, ще те унищожа. Ще унищожа всичко,

което обичаш и за което те е грижа. Не, това не е заплаха.

Телефонът замлъкна.

Джоунс ме погледна.

— Симпатяга.

— Дори нямаш представа какъв голям симпатяга е той.

— Готов ли си?

Тръгнах след него и се качих в кадилака.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Отправихме се към моста „Джордж Вашингтон“, за да се върнем в Манхатън. Джоунс ме представи на двамата агенти на предната седалка, но не запомних имената им. Кадилакът излезе на Западна Седемдесет и втора улица. Няколко минути по-късно спря до Сентръл Парк. Джоунс отвори вратата, грабна куфарчето си с документи и рече:

— Да се поразходим.

Измъкнах се от колата. Сънцето още грееше високо в небето.

— Какво стана с Териса? — попитах аз.

— Първо трябва да научиш цялата история.

Не чувствах такава необходимост, но нямаше смисъл да го притискам. Щеше да ми каже, когато му дойде времето. Джоунс свали сакото на кафявия си костюм и го метна на задната седалка. Почаках двамата агенти да паркират и да слязат от колата, ала Джоунс удари с ръка по покрива ѝ и тя потегли.

— Само ние двамата ли? — попитах аз.

— Само ние двамата.

Чантата му принадлежеше на друга епоха — идеален правоъгълник с цифрови заключалки от двете страни. Навремето баща ми имаше същата — в нея държеше договори, сметки и писалки, както и малък магнетофон; разнасяше я до офиса си в онази фабрика в Нюарк и обратно.

Джоунс влезе в парка откъм Западна Шейсет и седма улица. Отминахме кръчмата, лампите по дърветата не светеха. Настигнах го и казах:

— Прилича ми на конспиративна среща.

— Вземам предпазни мерки. Вероятно са излишни, но когато човек се занимава с такива неща, с каквите се занимавам аз, понякога ти се ще да си по- внимателен.

Намерих отговора му малко мелодраматичен, но пак си казах, че не бива да го притискам. Внезапно Джоунс бе станал мрачен и замислен и аз нямах представа каква е причината. Наблюдаваше

бягащите за здраве, разхождащите се на ролкови кънки, велосипедистите, майките с бебешки колички.

— Знам, че звучи сантиментално — каза той, — но хората карят ролкови кънки, тичат за здраве, ходят на работа, обичат се, смеят се и се забавляват, а нямат представа колко е несигурен животът им.

Направих гримаса.

— Нека отгатна — ти, специален агент Джоунс, си тихият страж, който ги закриля, който с цената на собствените си удобства охранява гражданите, така че да спят спокойно нощем. Така ли?

Той се усмихна.

— Мисля, че сам си го изпросих.

— Какво стана с Териса?

Джоунс продължаваше да върви.

Аз додадох:

— В Лондон ме арестува.

— Така беше.

— А после?

Той сви рамене.

— Ангажиментите ни са разпределени по отдели. Нямам представа. Предадох те на друг отдел. Изпълнил задължението си.

— Колко удобно от морална гледна точка! — вметнах аз.

Джоунс присви очи, ала продължи да крачи.

— Какво знаеш за Мохамед Матар? — попита.

— Само онова, което прочетох във вестниците — отвърнах. — Предполагам, че е бил от лошите.

— Най-лошият и от най-лошите. Високо образован, краен екстремист, който кара останалите екстремисти да се подмокрят в съня си от страх. Матар обича изтезанията. Вярва, че най-добрият начин да унищожи неверниците е да проникне в техните среди и да живее с тях. Той създаде терористична организация и я нарече „Зелената смърт“. Мотото на тази организация е: „Ал-сабр уал-саиф сауф йудамир ал-кафирун“.

През тялото ми премина спазъм. „Ал-сабр уал-саиф.“

— Какво означават тези думи? — попитах.

— „Бъдете търпеливи и мечът ще унищожи грешниците.“

Тръснах глава. Исках да избистря мислите си.

— Мохамед Матар е прекарал почти целия си живот на Запад. Израснал е в Испания, но е живял и във Франция, както и в Англия. А „Д-р Смърт“ не е просто прякор — следвал е медицина в Джорджтаун и се е настанил да живее точно тук, в Ню Йорк. Прекарал е седем години в Съединените щати под няколко фалшиви имена. Познай в кой точно ден е напуснал Щатите?

— Не ми се играе на въпроси и отговори.

— На десети септември 2001 година.

И двамата мълкнахме и почти несъзнателно се обърнахме на юг. Не, нямаше да можем да видим кулите, дори да бяха там. Но така изразявахме почитта си. Сега, и да се надяваме, завинаги.

— Нима искаш да ми кажеш, че е бил замесен?

— Замесен ли? Трудно е да се твърди. Но във всеки случай Мохамед е знаел за това. Замиnavането му не е случайност. Разполагаме със свидетел, който в началото на този месец го е забелязал в „Розовото пони“. Да ти говори нещо?

— Това не е ли клубът за стриптийз, посещаван от терористите преди единайсети септември?

Джоунс кимна с глава. Пред нас преминаха ученици под строй. Децата — десет-единайсетгодишни — бяха облечени в подходящи светлозелени ризи, а на гърдите им бе избродиран гербът на училището. Отзад и отпред на редицата имаше по един възрастен.

— Ти уби главата на терористите — каза Джоунс. — Имаш ли представа какво ще направят последователите му, ако научат каква е истината?

— Затова ли лаврите обрахте вие?

— Затова премълчахме името ти.

— Много съм ви благодарен.

— Това сарказъм ли е?

Всъщност и аз не знаех какво е.

— Ако продължаваш да се навърташ наоколо, истината ще излезе наяве. Ще вдигнеш шум до небесата и терористите тутакси ще дотърчат.

— Ами ако не се страхувам от тях?

— Значи си ненормален.

— Какво стана с Териса?

Спряхме се до една пейка. Той вдигна крак, постави го на пейката и подпра чантата си върху него. Разрови се в нея.

— В нощта, предшестваща убийството на Мохамед Матар, ти си разкопал гроба на Мириям Колинс, за да вземеш ДНК проби.

— На самопризнания ли се надяваш?

Джоунс поклати глава.

— Но не си ги взел.

— Какво не съм взел?

— Конфискувахме останките. Вероятно ти е известно.

Аз чаках.

Джоунс измъкна от чантата си кафява папка.

— Тук са резултатите, които ти трябваха.

Протегнах ръка. Джоунс се отдръпна, сякаш се двоумеше дали да ми даде да ги погледна, или не. Ала и двамата бяхме наясно: затова бях тук. Той ми подаде кафявата папка. Отворих я. Най-отгоре бе закрепена фотографията на костта, която двамата с Уин бяхме взели от гроба онази нощ. Отгърнах страницата, но Джоунс вече беше тръгнал.

— Тестът бе категоричен. Костите принадлежат на Мириям Колинс. Според ДНК пробите Рик Колинс е бащата, а Териса Колинс е майката. Освен това пробите съвпаднаха с приблизителния ръст на седемгодишно момиче.

Прочетох протокола. Джоунс продължаваше да върви.

— Може и да е фалшифициран — предположих аз.

— Би могло — съгласи се Джоунс.

— Как ще обясниш наличието на кръвта на местопрестъплението в Париж?

— Повдигаш един доста любопитен въпрос — отвърна той.

— Който е?

— Дали резултатите не са били фалшифицирани.

Спрях на място.

— Току-що ми заяви, че аз може да съм фалшифицирал ДНК теста. Но не е ли по-логично да са го направили французите?

— Берлеан ли?

Той сви рамене.

— Защо му е да го прави?

— А защо аз да го правя? Не вземай думите ми толкова на сериозно. Тук, в тази чанта, се намира оригиналният материал —

костта, която взехте от гроба. Когато свършим с нея, ще ти я дам. Ако искаш, можеш сам да направиш теста.

В главата ми всичко се обърка. Той продължаваше да върви. В думите му имаше смисъл. Ако Берлеан е излягал, всичко си идваше на мястото. Като махнем от уравнението емоциите и търсеното, какво ни остава като по-голяма вероятност? Че Мириям Колинс не е загинала в катастрофата и се е намирала в стаята на убития си баща или че Берлеан е фалшифицирал резултатите от ДНК теста?

— Забъркал си се в това, защото си искал да откриеш истината за Мириям Колинс — заяви Джоунс. — Ето, откри я. Останалото остави на нас. Каквото и да се случва от тук нататък, вече можеш да бъдеш сигурен, че Мириям Колинс е мъртва. Тази кост ще ти даде всички необходими доказателства.

Поклатих глава:

— Има твърде много дим, за да няма огън.

— За какво говориш? За терористите ли? Почти целият този дим може да се дължи на опитите на Рик Колинс да проникне в бойната им група.

— Русокосото момиче.

— Какво за нея?

— Заловихте ли я в Лондон?

— Не. Когато пристигнахме, тя беше изчезнала. Знаем, че си я видял. Разполагаме със свидетел от дома на Марио Контуци — съседът му ни увери, че те е видял да я преследваш.

— И коя беше тя?

— Член на бойната група.

Повдигнах въпросително вежди:

— Малко русокосо момиче — терористка?

— Със сигурност. Бойните им групи включват какви ли не хора. Имигранти без граждански права, араби и, разбира се, неколцина луди западняци. Знаем, че терористичните бойни групи полагат неимоверни усилия да привлекат на своя страна и хора от бялата раса, особено жени. Причината е повече от очевидна — една очарователна блондинка може да ходи на места, които никой арабин не може да посещава. Момичетата обикновено имат неразрешими проблеми с башите си. Нали знаеш — някои от тях се обръщат към порното, други спят с екстремисти.

Не бях напълно сигурен, че съм го разbral.

На устните му се появи едва забележима усмивка.

— Защо не mi споделиш и останалите си тревоги?

— Много са — отвърнах.

Той поклати глава:

— Не са толкова много, Майрън. В момента всичко се свежда до едно-единствено нещо, нали така? Чудиш се как е станала онази автомобилна катастрофа.

— Официалната версия е чиста лъжа — заявих аз. — Разговарях с Карън Тауър, преди да я убият. Говорих и с Найджъл Мандърсън. Не е станало така, както се твърди.

— Това ли е твоят дим?

— Да.

— И ако го разгадая, ще се откажеш, така ли? — повтори Джоунс.

— Предполагам — отвърнах.

— Добре тогава. Да разгледаме вероятните теории — предложи Джоунс, като продължи да върви. — Автомобилната катастрофа преди десет години. Според теб, случило се е следното... — Той спря и се обърна към мен. — Е, разкажи ми. Какво крият според теб?

Мълчах.

— Колата се е разбила — предполагам, че дотук си съгласен с версията. Откарват по спешност Териса в болницата. Предполагам, че и с това си съгласен. Къде точно нещата се объркват? Ти мислиш — помогни ми, Майрън — че група съзаклятници, включваща в себе си най-добрата приятелка на Териса Колинс и поне едно-две ченгета, са скрили седемгодишната й дъщеря по някаква неизвестна причина, през всичките тези години са се грижили за нея на някое тайно място... А после?

Продължавах да мълча.

— И според този твой заговор аз лъжа за ДНК теста, който можеш сам да направиш и тогава ще разбереш, че не лъжа.

— Прикриваха нещо — настоявах аз.

— Да — отвърна той. — Прав си.

Аз чаках. Отминахме виенското колело.

— Катастрофата станала точно така, както са ти казали. Един камион се насочил към шосе номер Четирийсет-А. Госпожа Колинс

завъртяла волана и — дотам. Трагедия. Знаеш и другото. Била у дома си. От телевизията ѝ позвънили да тръгва, за да влезе в праймтайма. Не било в плановете ѝ да е на еcran същата вечер, така че, предполагам, постъпката ѝ е напълно обяснима.

— И как я обясняваш?

— Гърците имат една поговорка: „Гърбавият не може да види собствената си гърбица“.

— Какво общо има тук поговорката?

— Може би нищо. Поговорката има предвид недостатъците. Човек бързо открива недостатъците на другите. Но не е толкова добър, що се отнася до собствените си грешки. Освен това хората не преценяват добре способностите си, особено ако ни показват хубав морков за примамка.

— Не говориш логично.

— Със сигурност говоря съвсем логично. Ти искаш да знаеш какво са прикривали, нали? Не е ли очевидно? Не знам дали в протокола са се погрижили да отразят всичко, както си е по закон, или са наблегнали само на вината, с която се нагърбва майката. Но онази нощ Териса Колинс е била пияна. Могла ли е да избегне катастрофата, ако е карала колата в трезво състояние? Кой знае? Шофьорът на камиона е бил в нарушение, но може би нейните реакции биха били по-бързи...

Опитах се да възприема казаното от него.

— Териса е била пияна?

— Кръвната проба е показала, че е превишила нормата, така е.

— И са я прикрили?

— Да.

Лъжата има свой собствен мириз. Както и истината.

— Кой го е знаел? — попитах.

— Съпругът ѝ. Както и Карън Тауър. Те скрили този факт, защото са мислили, че истината ще я разстрои.

Истината може да въздейства и по този начин, казах си аз. Но когато осъзнах и другата истина, стана ми тежко на гърдите: най-вероятно Териса е знаела. В подсъзнанието си се е досещала за собствената си вина. Всяка майка би се покрусила от подобна трагедия и ето я сега — десет години по-късно тя все още се опитва да поправи грешката си.

Как се изрази тогава, когато ми позвъни от Париж? Нямала желание да се възстанови.

Знаела е. Макар и подсъзнателно, тя го е знаела. Спрях се на място.

— Какво стана с Териса?

— Така ли разсейваш дима, Майрън?

— Какво стана с нея? — повторих въпроса си аз.

Джоунс се обръна към мен и ме погледна в очите.

— Трябва да забравиш този въпрос, разбрано? Не съм от онези, които приемат, че целта оправдава средствата. Знам всички аргументи против изтезанията и съм съгласен с всеки един от тях. Но нещата тук са доста мътни. Да речем, че заловиш някой терорист, който вече е убил хиляди и в момента държи бомба, която ще убие милиони деца. Би ли стоварил юмрука си в лицето му, за да откриеш отговора на въпроса си и да спасиш тези деца? Разбира се, че ще го направиш. Би ли го ударил още веднъж? Да предположим, че броят на децата е само хиляда, или сто, а може би едва десет? Човек, който не го разбира... е, бих бил изключително бдителен с подобна личност. Защото такъв човек е не по-малък терорист от убиеца.

— Накъде биеш?

— Искам да си върнеш живота — говореше Джоунс с тих глас, сякаш ме умоляваше. — Знам, че не си съгласен с мен. Но онова, което ти се случи, никак не ми харесва. Затова сега ще ти кажа следното: надеждно съм защищен. Джоунс не е дори истинското ми име. Намираме се в парка, защото нямам кабинет. Дори приятелят ти Уин ще се затрудни да открие местонахождението ми. Аз знам всичко за теб. Знам миналото ти. Знам как разби коляното си и как се мъчиш да го преодолееш. Не разполагаш и с кой знае колко възможности. В момента аз ти предлагам една.

Джоунс се загледа в далечината.

— Трябва да забравиш този въпрос и да продължиш живота си. За твоето добро е. И за нейно — кимна с глава в пространството той.

За миг се ужасих, не можех да погледна натам. Проследих погледа му, очите ми се извъртяха от ляво надясно и тутакси замръзнаха на място. Ръката ми се насочи към устата и увисна във въздуха. Помъчих се да посрещна удара на крака, но нещо ме прониза в гърдите.

Застанала на зелената поляна, със сълзи на очите, в мен се
взираше Териса, все тъй до болка красива.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

По време на нападението в Лондон куршумът улучил Териса във врата.

Сега отново се наслаждавах на красивото ѝ рамо и нежно го целувах. Тогава видях белега. Не, не я бяха упоили, нито я бяха закарали на някое никому неизвестно място. Бяха я настанили в болница извън Лондон, а после я бяха качили на самолета за Ню Йорк. Нейните рани бяха по-жестоки от моите. Бе изгубила много кръв. Все още имаше болки, затова се движеше с повищено внимание.

Бяхме се върнали в апартамента на Уин в „Дакота Билдинг“, лежахме прегърнати в моята спалня и се взирахме в тавана. Беше опуснала глава на гърдите ми. Чувах сърцето си как бие до нея.

— Появява ли на думите на Джоунс? — попитах я аз.

— Да.

Прокарах длан по гърба ѝ и я притеглих по-близо до себе си. Усетих, че потреперва. Не исках да я губя от погледа си.

— Част от мен винаги е знаела, че се заблуждавам — каза тя. — Толкова силно го желаех! Нали разбираш, възможността за изкупление. Сякаш отдавна изгубеното ми дете бе някъде там и аз имах възможност да го спася.

Разбирах това чувство.

— И сега какво ще правим? — попитах.

— Ще ми се да остана тук до теб и просто да съществувам. Може ли?

— Може. — Не отделях поглед от обличковата на тавана. После продължих, тъй като не бях в състояние да оставя въпроса без отговор.

— Когато Мириям се роди, дадохте ли на съхранение кръвни клетки от пъпната връв?

— Не.

Задънена улица.

Попитах:

— Още ли искаш да направим ДНК теста, за да си сигурна?

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че би трябало — отвърнах.

— Тогава да го направим.

— Ще се наложи да дадеш ДНК проба — казах аз. — За да имаме база за сравнение. Не разполагаме с ДНК проба от Рик, но ако получим потвърждение, че детето е твое, е, предполагам, че си раждала един-единствен път, нали?

Мълчание.

— Териса?

— Родила съм само това дете — отвърна тя.

Нова порция мълчание.

— Майрън?

— Да?

— Не мога да имам повече деца.

Не казах нищо.

— Беше цяло чудо, че родих Мириям. Но непосредствено след раждането трябваше да ми направят спешна хистеректомия, защото ми откриха фиброма. Не мога да имам повече деца.

Затворих очи. Искаше ми се да ѝ кажа нещо утешително, но то щеше да прозвучи твърде поучително и съвършено излишно. Вместо това я притиснах към себе си. Исках само да я държа в прегръдките си.

Отново в главата ми прозвуча онзи израз на идиш: „Човек предполага, Господ разполага“.

Усетих, че се опитва да се отдръпне от мен. Отново я придърпах към себе си.

— Не е ли твърде рано за подобни разговори? — обади се тя.

Замислих се и отвърнах:

— Може би дори вече е твърде късно.

— Което ще рече?

— Точно сега — казах — ми се ще да остана тук, до теб, и просто да съществувам.

* * *

Териса бе заспала, когато чух ключа във вратата на апартамента да се завърта. Хвърлих поглед към часовника в спалнята. Един след полунощ.

Метнах си халата в мига, в който Уин и Мий влязоха. Мий ми махна с ръка и каза:

— Здравей, Майрън.

— Здрави, Мий.

Тя се запъти към съседната стая. Когато изчезна зад вратата, Уин рече:

— Щом работата опре доекс, първо вземам Мий.

Само го погледнах.

— А най-хубавото е, че не ми коства много усилия да я задоволя.

— Моля те, престани — прекъснах го аз.

Уин направи крачка напред и ме прегърна.

— Добре ли си? — попита той.

— Чувствам се прекрасно.

— Искаш ли да чуеш нещо странно?

— Какво е то? — попитах.

— Това бе най-дългата ни раздяла от университетските години насам.

Кимнах с глава и зачаках прегръдката му да отслабне, за да се отдръпна назад.

— Изльга ме за Банкок — забелязах.

— Не, не съм те изльгал. Наистина ми се струва, че в това наименование се съдържа доста ирония. Там се намират най-готинитеекс клубове.

Поклатих глава. Влязохме в стаята, подредена в стил „Луи-Некой-си“ с тежки дървени мебели, пищно орнаментирани скулптури и бюстове на момчета с дълги коси. Настанихме се в кожените клубни кресла пред мраморната камина. Уин ми подхвърли чаша безалкохолно, а на себе си наля огромно количество уиски от гарафата.

— Щях да пия кафе — каза той, — но нямаше да оставя Мий да заспи през нощта.

Кимнах.

— Свърши ли най-сетне с шегите от серията „Мий“?

— Господи! Надявам се.

— Защо ме изльга за Банкок?

— А ти как мислиш? — попита в отговор той.

Но отговорът бе очевиден. Отново ме обля гореща вълна.

— Предадох те, нали?

— Така е.

Сълзите напираха в очите ми, почувствах, че пак се задушавам.
Десният ми крак отново заподскача.

— Страхуваше се, че пак ще ме хванат, нали? — казах. — И ако го бяха направили, ако отново ме бяха пречутили, щях да им дам информация за теб, ала тя щеше да е невярна.

— Така е.

— Извинявай — промълвих.

— Няма за какво да ми се извиняваш.

— Мислех... Предполагах, че ще съм по-силен.

Уин отпи от чашата си.

— Ти си най-силният човек, когото познавам.

Изчаках за миг, а после попитах, защото нямаше как да си го спестя:

— По-силен и от Мий?

— По-силен, но далеч не тъй гъвкав.

Останахме да седим в уюта на тишината.

— Спомняш ли си всичко? — попита той.

— Бегло.

— Ще ти е нужна помощ.

— Знам.

— В теб ли е костта за ДНК пробата?

Кимнах с глава.

— И ако тестът потвърди думите на онзи приятел, Джоунс, всичко ще приключи, така ли?

— Джоунс отговори на повечето ми въпроси.

— Но имаш нещо наум, нали?

— Всъщност имам няколко неща наум.

— Слушам те.

— Позвъних на номера, който ми даде Берлеан — казах аз. —

Никой не се обади.

— Едва ли това е едно от нещата.

— Запознат ли си с теорията му за заговора на Мохамед Матар?

— Че заговорът ще надживее Матар ли? Запознат съм.

— Ако е вярна, този заговор застрашава всички. Дължни сме да се притечем на помощ.

Уин заклати глава напред и назад и рече:

— Ами...

— Джоунс е на мнение, че ако последователите на Матар разберат какво съм сторил, ще ме преследват. Не ми се ще да седя и да чакам опасността със скръстени ръце.

Моето умозаключение бе по вкуса на Уин.

— Искаш да кажеш, че по-добре би било да действаш?

— Мисля, че би трябало.

Уин кимна с глава.

— Нещо друго?

Отпих още една гълтка.

— Видях русокосото момиче. Видях го в движение. Зърнах лицето му.

— А! — възклика Уин. — И както забеляза и преди, установил си съответствия, вероятно генетични, между момичето и възхитителния господин Колинс?

Изпих си шоколадовата напитка.

Уин каза:

— Помниш ли игрите с оптически измами, които играехме като деца? Гледаш най-обикновена картилка ивиждаш ту някоя дърта вещица, ту млада хубавица. А понякога различаваш нещо средно между заек и патица.

— Тук слушаят не е такъв.

— Попитай се следното: да речем, че Териса не те бе повикала в Париж; да предположим, че вървиш по улицата към офиса си и се разминаваш със същото русокосо момиче. Ще се спреш ли? Ще си кажеш ли: „Брей, това сигурно е дъщерята на Териса!“?

— Няма.

— Значи всичко зависи от ситуацията. Разбираш ли?

— Разбирам.

Известно време двамата седяхме и мълчахме.

— Разбира се — обади се Уин, — само защото ситуацията е такава, не означава, че видяното от теб не е истина.

— Там е работата.

— При това страшно забавно е да докараш главния терорист, завързан в чувал.

— С мен ли си?

— Още не — отвърна той. — Но щом си изпия питието и отида в спалнята си, ще бъда.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Човешкото съзнание може да е доста тъпло и долно.

Логиката никога не се разгъва линейно. Ще се втурне напред, ще се дръпне назад, ще се бълсне в някоя стена и ще отскочи, ще направи лупинг, от който косата ти ще настръхне, и току ще се изгуби на някой завой. За катализатор може да й послужи какво ли не — най-често нещо, което няма никаква връзка с поставената задача, някоя мисъл, рикоширила в неочеквана посока, неизбежно отвеждаща до решение, до което линейното мислене никога не би ви отвело.

Тъкмо това стана и с мен. Ето как започнах да сумирам фактите.

Когато се върнах в спалнята, Териса се размърда. Не споделих мислите си по повод русокосото момиче — онези, които обсъждахме с Уин. Не че исках да скрия нещо от нея, но все още нямаше защо да й го казвам. Тя се мъчеше да се окопити. Защо да не оставя раните й да позаздравеят, докато науча повече?

Териса отново се унесе в сън. Държах я в прегръдките си, затворил очи. Осьзнах колко малко съм спал, откакто се бях върнал от шестнайсетдневното си пребиваване в нищото. Плъзнах се в кошмарните си сънища, но към три сутринта внезапно се събудих. Сърцето ми бъхтеше в гърдите. В очите ми имаше сълзи. Помнех само усещането за нещо, което притискаше гърдите ми и ме приковаваше на място, нещо тъй силно, че не ми позволяваше да си поема дъх. Станах от леглото. Териса продължаваше да спи. Наведох се и нежно я целунах.

В съседната стая имаше преносим компютър. Включих се в Интернет и написах: „Спасете ангелите“. Резултатите се появиха на екрана. Най-отгоре имаше каре, в което прочетох: „СПАСЕТЕ АНГЕЛИТЕ“, а по-долу с по-дребен шрифт: „ХРИСТИЯНСКИ РЕШЕНИЯ“. Ставаше дума за живота и за любовта към Бога. Предлагаше се да заменим думата „избор“ с думата „решения“. Някакви жени твърдяха, че са по-съгласни с „решението за осиновяване“, отколкото с „убийството“. Бездетни семейства разискваха как правителството желае да извършва „жестоки

експерименти“ върху „неродените“ им още деца, докато „Спасете ангелите“ биха могли да им помогнат, като замразят ембриони, „за да осъществят крайната си цел — живота“ чрез християнското решение да помогнат на още едно бездетно семейство.

И преди бях срещал подобни доводи и дори си спомних, че и Марио Контуци ги бе споменал. Бе казал, че организацията изглеждала като десница, но не крайна. Бях склонен да се съглася с него. Продължих да се ровя в резултатите. Попаднах на изявленietо на някаква мисия относно любовта към Бог и спасяването на „неродени още деца“. Имаше и бюлетин, започващ с определение на Библията като „завършеното, вдъхновено и непогрешимо Божие слово“ и продължаващ с твърдението, че животът е неприосновен. Имаше подпрозорци на тема грижите за осиновените деца, правата на човека, бъдещи събития, заплащащето на биологичните майки.

Кликнах върху „Най-често задавани въпроси“, за да разбера подробности около подкрепата на неженените двойки, отношението на бездетните семейства към замразяването на ембриони, да видя какви формуляри трябва да се попълнят, какви цени да се платят, как можеш да станеш дарител, как можеш да се включиши в екипа на „Спасете ангелите“. Прочетеното ми направи дълбоко впечатление. Имаше и галерия с фотографии. Повиках първата страница със снимки. На екрана се появиха образите на две доста блъскави имения, обитавани от неомъжени майки. Едната имаше вид на сграда в богата плантация в щата Джорджия — цялата бяла, с мраморни колони, оградена от огромни плачещи върби. Другата приличаше на пансион, предлагаш юношувка и закуска — живописен дом от викторианска епоха с кули и кулички, витражи, веранда и синьо-сивкав покрив на мансардата. Надписите гарантираха конфиденциалността на местонахождението и обитателите — никакви имена, никакви адреси — а красивите като пощенски картички фотографии сякаш те придумваха да забременееш и да се озовеш на това място.

Щракнах на втората страница — и в същия миг ме осени онази тъпа-долна-нелинейна-катализаторска мисъл.

Появиха се снимки на бебета. Те бяха красиви, дори възхитителни и сърцераздирателни, като фотографии, направени специално за да предизвикат удивление и страхопочитание у всяко човешко същество.

Моето подло съзнание обожава контрастите. Например: наблюдавам изпълнението на бездарен комик и си мисля колко велик е Крис Рок^[1]. Или гледам филм, в който се опитват да ме стреснат с лееща се в изобилие червена боя вместо кръв, и си мисля как Хичкок^[2] ме държи прикован към мястото ми, въпреки че филмите му са чернобели. И в мига, в който зърнах снимките на „спасените ангелчета“, аз ги сравних с противните викториански фотографии, които бях видяла в евтиното фотоателие същата сутрин. Това ми напомни за всичко, което бях научил там, за съкращението ХХК и вероятността то да означава Хо-Хо-Кус^[3], спомних си и какво бе казала Есперанца по този повод.

Ето пак човешкото съзнание — милиарди неврони се сблъскват съвсем случайно, пръкват се, смесват се, извиват се, проблясват и се разбъркват. Няма как да ги командваш, но ето в каква последователност изникват те в главата ти: Официална практика, ХХК, Есперанца, запознанството ни, трудният ѝ житейски път, акронимът за БУМ, или „Борба между удивителни мадами“.

Внезапно всичко си дойде на мястото. Е, може би не абсолютно всичко. Но донякъде. Достатъчно, за да знам каква ще бъде следващата ми стъпка.

Ще отида в онова евтино фотоателие в Хо-Хо-Кус. Ще посетя ателието за „Официална практика на Албин Ларами“, или според акронима — ОПАЛ.

* * *

Мъжът зад гишето в „Официална практика на Албин Ларами“ бе по всяка вероятност самият Албин. Носеше пелерина. Лъскава пелерина. Сякаш беше Батман или Зоро. Брадата му стоеше като нарисувана, косата му бе разбъркана, макар и с мярка, а целият му вид говореше, не, крещеше: „Аз не съм обикновен художник! Аз съм артист!“. Когато влязох, той говореше по телефона и се мръщеше.

Тръгнах към него. С пръст ми направи знак да почакам.

— Той не разбира, Лиъполд. Какво да ти кажа? Човекът не разбира нито от ъгъл, нито от тъкан, нито от колорит. Няма око за подобни неща.

Той отново вдигна пръст към мен, като ми направи знак да почакам още малко. Разбрах го. Щом остави слушалката, той театрално въздъхна:

— Какво обичате?

— Здрасти — казах. — Казвам се Бърни Уърли.

— А пък аз съм Албин Ларами — отвърна с ръка на сърцето той.

При представянето си Албин изпита огромна гордост от себе си. Напомни ми за Манди Патинкин в „Принцесата невеста“^[4]; дори очаквах да ми заяви, че съм убил баща му, затова да се приготвя да умра.

Усмихнах му се в стил „Ох, каква досада!“.

— Жена ми ме помоли да прибера някакви снимки.

— Носите ли квитанцията?

— Изгубих я.

Албин се намръщи.

— Знам номера на поръчката, ако това ще ви помогне.

— Może и да помогне.

Той придърпа към себе си клавиатурата, приготви пръстите си за писане и се обърна към мен:

— Е?

— Четири-седем-едно-две.

Погледна ме, сякаш бях най-тъпoto същество на божията земя, и отсече:

— Това не е номер на поръчка.

— О, сигурен ли сте?

— Това е номер на сесията.

— На сесията ли?

Той отметна пелерината встрани с двете си ръце като птица, готова да полети.

— На фотосесията.

Телефонът звънна и той ми обърна гръб, сякаш ме отпращаше. Щях да изгубя връзката си с него. Отстъпих крачка назад и заиграх театро. Премигах с очи и закръглих устни, като изобразих съвършено „О“. „Дълбоко благовеещия Майрън Болитар.“ Той ме загледа с неприкрито любопитство. Обиколих помещението с благовеещ израз на лицето.

— Някакъв проблем ли има? — попита.

— Работите ви — отвърнах. — Смайващи са.

Той наду перки. Не съм виждал много често възрастен човек да надува перки. Следващите десетина минути аз го заливах с похвали за постиженията му, разпитвах го откъде черпи вдъхновение и го оставил да бръщолеви за нюанси, багри, стилове, осветление и други такива.

— Двамата с Мардж си имаме бебе — казах, като поклащах глава, видимо очарован от отвратителните и чудовищни викториански фотографии, които биха превърнали всяко красиво бебче в страдащия ми от херпес зостер чичо Морти. — Трябва да запишем час при вас и да я доведем.

Албин продължаваше да се перчи в своята пелерина. Казах си, че перченето вероятно е създадено специално за мъже, облечени в пелерини. Разговаряхме за цените, които бяха толкова абсурдни, че би трябвало да направя втора ипотека на къщата си. Продължавах да играя. Но накрая заяви:

— Вижте, жена ми ми даде този номер. Номерът на сесията. Каза ми, че ако видя тези фотографии, ще онемея. Дали не бих могъл да зърна снимките от фотосесия номер четири-седем-едно-две?

Ако фактът, че в началото твърдях, че съм дошъл да взема готови снимки, а сега искам да видя цяла фотосесия, му се е сторил странен, то това изобщо не се долови от шумните похвални слова, изливачи се от устата му за собствената му гениалност.

— Ами да, разбира се, тя е тук, в компютъра. Но трябва да знаете едно — не харесвам дигиталната фотография. За снимките на момиченцето ви ще използвам класическа фотографска камера. Тя създава неповторима тъкан на произведението.

— Супер.

— Използвам компютърните технологии за по-лесно съхранение. Написа нещо на клавиатурата и натисна копчето „Върни“.

— Е, това със сигурност не са снимки на бебета. Заповядайте.

Албин обърна монитора към мен. На екрана имаше цял набор от миниатюрни фотографии. Сърцето ми се сви още преди да щракна върху едната от тях и да я уголемя. Тя зае целия еcran. Нямаше никакво съмнение.

Пред мен бе образът на русокосото момиче.

Стараех се да запазя хладнокръвие.

— Ще ми трябва копие.

— Размер?

— Няма значение. Може би осем на десет.

— Ще бъде готова след седмица.

— Искам я сега.

— Невъзможно.

— Компютърът ви е свързан с цветния принтер ей там — забелязах аз.

— Така е, но качеството едва ли ще ви задоволи.

Нямах време за обяснения. Извадих портфейла си.

— Предлагам ви двеста долара за компютърното копие на тази фотография.

Албин присви очи, но само за миг. Най-после му просветна, че нещо става, но той бе фотограф, а не юрист или лекар. В неговата професия нямаше конфиденциалност. Подадох му банкнотите. Той тръгна към принтера. Забелязах един линк с надпис: „Лична информация“. Щом той извлече фотографията от принтера, аз щракнах върху линка.

— Извинете? — обърна се Албин към мен.

Върнах назад, но вече бях видял достатъчно. Беше изписано само първото име на момичето: Кари. А адресът ѝ? В съседната сграда. Фондацията „Спасете ангелите“.

* * *

Албин не знаеше фамилията на Кари. Когато го притиснах, той ми каза, че е правил снимки за „Спасете ангелите“ и толкова. Дали му само малките имена на децата. Взех копието на фотографията и се запътих към съседната сграда. „Спасете ангелите“ още не работеше. Нищо чудно. Намерих Минерва, любимата ми секретарка, при „Бруно и съдружници“ и ѝ показвах снимката на русокосата Кари.

— Познавате ли я?

Минерва вдигна поглед към мен.

— Изчезнала е — обясних аз. — Опитвам се да я открия.

— Частен детектив ли сте?

— Да. — По-лесно ми беше да я изльжа, отколкото да ѝ обяснявам надълго и нашироко.

— Страхотно.

— Така е. Малкото ѝ име е Кари. Разпознавате ли я?

— Работеше там.

— В „Спасете ангелите“ ли?

— Е, не че работеше. Просто беше една от тях. Миналото лято прекара тук няколко седмици.

— Можете ли да ми кажете нещо за нея?

— Красива е, нали?

Не ѝ отговорих.

— Никога не съм знаела името ѝ. Тя не беше много учтива. Честно казано, никой от тях не беше вежлив. Предполагам, че са пазили обичта си за Господ, но не и за обикновените хора. Както и да е. Служителите в сградата ползваме обща баня в дъното на коридора. Поздравявам я. Но тя сякаш гледа през мен. Нали разбирате какво искам да кажа?

Благодарих на Минерва и се върнах към апартамент 3В. Застанах отпред и се вторачих във вратата на „Спасете ангелите“. И отново: съзнанието. Взирах се, а мислите ми се мятаха безразборно в бедната ми стара глава като мокри чорапи в сушилня. Мислех си за уебсайта, в който сърфирах предишната нощ, за самото име на организацията. Погледнах фотографията, която държах в ръката си. Русата коса. Красивото лице. Сините очи със златните пръстенчета около зениците и видях същото, за което говореше Минерва.

Нямаше грешка.

Понякога човек вижда в нечие лице силни родови белези като например златните пръстени около зениците, а друг път — нещо като далечно ехо. Тъкмо това зърнах в лицето на момичето. Отзвук.

Сигурен бях в това — отзук от нейната майка.

Отново погледнах към вратата. Погледнах и към снимката. И когато осъзнах истината, по гърба ми полазиха студени тръпки.

Берлеан не беше излъгал.

Звънна мобилният ми телефон. Беше Уин.

— ДНК тестът на онези кости е готов.

— Достатъчно — отвърнах аз. — Показал е, че майката е Териса.

Джоунс ми е казал истината.

— Да.

Продължих да гледам снимката още известно време.

— Майрън?

— Мисля, че вече ми е ясно — отговорих. — Мисля, че знам какво става.

[1] Крис Рок — американски комедиант, актьор, режисьор, сценарист и продуцент. — Б.пр. ↑

[2] Алфред Хичкок — английски сценарист и режисьор. — Б.пр.

↑

[3] Градче в щата Ню Джърси. — Б.пр. ↑

[4] Американски тенор, театрален и филмов актьор, изпълнител на главната роля във филма „Принцесата невеста“ по едноименния роман на Уилям Голдман. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Върнах се в Ню Йорк и по-специално — в офисите на „Крио Хоуп“.

„Не може да бъде.“

Тази мисъл се бълскаше в съзнанието ми. Не знам дали исках да съм прав или не, но както вече казах, истината има свой собствен мирис. А що се отнася до мисълта: „Не може да бъде“, за кой ли път си припомням аксиомата на Шерлок Холмс: „Когато изключиш невъзможното, останалото, колкото и невероятно да ти се струва, трябва да е истината“.

Съблазняваше ме мисълта да се обадя на специален агент Джоунс. В ръцете си държах снимката на момичето. Най-вероятно тази Кари бе или терористка, или симпатизантка, или — в най-добрия случай — я държаха против желанието ѝ. Но беше твърде рано за подобни изводи. Бих могъл да говоря с Териса, да споделя предположенията си, ала и това щеше да е прибързано.

Преди да я обнадеждя или да ѝ отнема всяка надежда, трябваше самият аз да съм убеден в резултатите.

Пред института „Крио Хоуп“ имаше момче, което паркираше автомобилите. Дадох му ключовете и се запътих към входа. Веднага след като Рик Колинс бе разбрал, че страда от болестта на Хънтингтън, бе дошъл тук. На пръв поглед изглеждаше, че посещението му е било напълно логично. „Крио Хоуп“ беше лидер в изследователската работа със столови клетки. Бе съвсем естествено да се предположи, че е посетил института с надеждата да намери спасение от унаследената болест.

Ала истината бе друга.

Спомних си името на лекаря от брошураната.

— Искам да видя д-р Слоън — казах на администраторката аз.

— Името ви?

— Майрън Болитар. Кажете му, че се отнася за Рик Колинс. И за едно момиче на име Кари.

* * *

Когато излязох, Уин ме чакаше във фоайето до парадния вход — беше се облегнал на стената и се чувстваше като у дома си. Лимузината му бе пред сградата, но той остана с мен.

— И? — попита.

Разказах му всичко. Той ме слушаше, без да ме прекъсва, без да ми задава допълнителни въпроси. Когато свърших, рече:

— Следващата ти стъпка?

— Ще кажа на Териса.

— Да ти е хрумвало как ще реагира тя?

— Нямам представа.

— Би могъл да почакаш. Проучи още малко.

— Какво да проучава?

Той взе снимката.

— Момичето.

— Ще го проучим. Но трябва веднага да кажа на Териса.

Мобилният ми телефон изчурулика. Непознат номер. Натиснах бутона за открит микрофон и се обадих:

— Ало?

— Липсвам ли ти?

Беше Берлеан.

— Не отговори на обаждането ми — казах аз.

— Нали нямаше да се забъркваш? Моят отговор можеше да те окуражи да се върнеш.

— Тогава защо се обаждаш?

— Защото имаш много голям проблем — отвърна той.

— Слушам те.

— На открит микрофон ли си?

— Да.

— Уин при теб ли е?

Уин отговори:

— Тук съм.

— Кажи какъв е проблемът? — попитах аз.

— Засякохме опасен разговор от Питърсън, Ню Джърси.

Споменаха името на Териса.

— Името на Териса, но не и моето, така ли?

— Може да е имало намек и за теб. Беше просто разговор. Невинаги е ясен.

— Но ти мислиш, че знаят за нас?

— Да, напълно възможно е.

— Някаква представа откъде са научили?

— Никаква. Агентите, свързани с Джоунс, онези, които те задържаха, са най-добрите в професията си. Няма да са проговорили.

— Все някой трябва да го е споменал — казах.

— Сигурен ли си в думите си?

Замислих се. Мъчех се да се сетя кой още беше в Лондон през онзи ден, кой би могъл да е съобщил на исламистите, че тъкмо аз съм убил лидера им Мохамед Матар. Погледнах към Уин. Със снимката на Кари в ръка той въпросително бе повдигнал вежди.

Когато изключиш невъзможното...

Уин рече:

— Обади се на родителите си. Ще ги преместим в Палм Бийч. Ще осигурим най-добрата охрана за Есперанца — може би Зора ще е свободен или онзи, Карл, от Филаделфия. Брат ти още ли е в Перу?

Кимнах с глава.

— Значи е в безопасност.

Знаех, че Уин ще остане с мен и Териса. Той започна да върти телефони. Аз изключих открития микрофон и продължих:

— Берлеан?

— Да.

— Джоунс намекна, че може да си излъгал за резултатите от ДНК теста в Париж.

Берлеан мълчеше.

— Сигурен съм, че ми каза истината — продължих аз.

— Откъде си сигурен?

Но вече бях казал достатъчно.

— Трябва да се обадя тук-там. Ще ти позвъня по-късно.

Прекъснах връзката и набрах номера на родителите ми. Надявах се баща ми да вдигне слушалката, но, разбира се, обади се майка ми.

— Мамо, аз съм.

— Здравей, скъпи. — Гласът на мама звучеше уморено. — Тъкмо се връщам от лекар.

— Добре ли си?

— Довечера прочети блога ми и ще разбереш — отвърна мама.

— Почакай! Връщаш се от лекар ли?

Мама въздъхна:

— Нали току-що казах същото?

— Питам, затова се интересувам за здравето ти.

— Това ще бъде темата в моя блог. Ако искаш да узнаеш повече, трябва да го прочетеш.

— И сега няма да ми кажеш?

— Не го приемай твърде лично, сладурче. Правя го, защото не ми се повтаря едно и също, когато ме питат.

— И затова си включила темата в блога си?

— Така засилвам трафика към моя сайт. Ето, виждаш ли? И ти се заинтригува, нали? Ще обогатя тематиката.

Моята майка, дами и господа!

— Дори не знаех, че имаш блог.

— О, разбира се, че имам. Аз съм много, ама много съвременна.

Използвам и „МайФейс“.

Чух баща ми да вика някъде отдалеч:

— Казва се „МайСпейс“, Елен!

— Какво?

— Нарича се „МайСпейс“.

— Аз пък мислех, че е „МайФейс“.

— Това е Фейсбук. Имаш го. Както и „МайСпейс“.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм.

— Я го вижти, какъв Били Гейтс се извъди. Внезапно всичко от Интернет му стана ясно.

— Майка ти е добре — викна татко.

— Не му казвай — завайка се тя. — Сега няма да прочете блога ми.

— Мамо, обаждам се по важен въпрос. Може ли да говоря с татко?

Татко взе слушалката. Набързо му обясних всичко. Татко отново ме разбра. Не зададе въпроси, не започна да спори. Тъкмо бях привършил с обясненията как ще организираме някой да отиде да ги

вземе и да ги откара в новото им жилище, когато на другата линия се обади Териса.

Свърших с татко и превключих.

— На две крачки съм от теб — казах ѝ аз. — Не излизай, докато не дойда.

Мълчание.

— Териса?

— Тя се обади.

Чух я, че хлипа.

— Кой се обади?

— Мириям. Тъкмо оставям слушалката след разговора с нея.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Посрещна ме на прага.

— Какво се случи?

Цялото ѝ тяло се тресеше. Приближи се към мен, аз я прегърнах и затворих очи. Знаех, че разговорът ни ще бъде опустошителен. Сега разбрах всичко. Разбрах защо Рик Колинс ѝ бе казал да е готова. Разбрах защо я бе предупредил, че онова, което ще ѝ каже, ще промени целия ѝ живот.

— Телефонът ми звънна. Вдигнах слушалката и един момичешки глас отсреща каза: „Мамо?“.

Опитах се да си представя случилото се, какво е да чуеш тази дума от собственото си дете, което обичаш повече от всичко друго на света и в чиято смърт имаш пръст.

— Какво друго каза?

— Държат я като заложница.

— Кой?

— Терористи. Помоли ме да не казвам на никого.

Замълчах.

— После някакъв мъж със силен акцент взе слушалката. Каза, че по-късно ще се обади с искания.

Държах я в прегръдките си и не помръдвах.

— Майрън?

Най-после успяхме да се придвижим до дивана. Тя вдигна поглед към мен, пълен с надежда и — отлично знам как ще ви прозвучи — с любов. Когато ѝ подадох снимката, сърцето ми щеше да изскочи от гърдите.

— Това е русокосото момиче, което видях в Париж, а после и в Лондон — казах.

Цяла минута тя мълчаливо се вглеждаше във фотографията. После:

— Не разбирам.

Вече не знаех какво да кажа. Питах се дали е забелязала приликата, дали и за нея парчетата от мозайката са се напасвали.

— Майрън?

— Това е момичето, което видях — повторих аз.

Тя поклати глава.

Знаех какво ще ми отговори, но за всеки случай я попитах:

— Какво има?

— Това не е Мириям — отвърна Териса.

Отново погледна снимката и изтри очите си.

— Може би, ами не знам, може би е претърпяла пластична операция, при това са изминали толкова години... Изглежда различно, не мислиш ли? Когато я видях за последен път, беше само на седем...

Погледът ѝ отскочи към моето лице с надеждата да намери потвърждение на мислите си. Но не стана. Осъзнах, че е дошло времето да се гмурна с главата надолу в дълбоката вода.

— Мириям е мъртва — рекох.

Кръвта бавно се отдръпна от лицето ѝ. Сърцето ми отново започна лудо да бие. Исках да я помилвам с ръка, ала това щеше да е погрешна стъпка. Териса се поокопити, помъчи се да мисли разумно, защото знаеше колко е важно.

— Но онова телефонно обаждане...?

— Името ти се е появило по някакъв начин. Предполагам, че искат да те отстранят от разследването.

Тя върна погледа си върху снимката.

— Значи е било номер?

— Не.

— Но ти току-що каза... — Териса се опитваше да вникне в думите ми. Аз пък се опитвах да намеря най-добрания начин да ѝ кажа истината, но осъзнах, че такъв не съществува. Ще трябва да ѝ я представя такава, каквато я видях и аз.

— Да се върнем няколко месеца назад — започнах, — когато Рик разбира, че страда от болестта на Хънтингтън.

Тя мълчеше и ме гледаше.

— Какво би направил най-напред? — попитах аз.

— Би изследвал сина си.

— Правилно.

— И така?

— И така, той отива в института „Крио Хоуп“. Отначало мислех, че го е направил, за да търси лек.

— Не е ли било така?

— Не — отвърнах. — Познаваш ли лекар на име Евърет Слън?

— Не. Почакай, зърнах името му в брошурата. Работи в „Крио Хоуп“.

— Правилно — потвърдих аз. — Поел е практиката на д-р Аарън Кокс.

Тя мълчеше.

— Открих името му — обяснявах аз. — Но Кокс е бил твойт акушер-гинеколог. По времето, когато двамата с Рик сте имали Мириям.

Териса бе вторачила погледа си в мен.

— С Рик сте имали сериозни проблеми с възпроизводството. Ти самата ми каза колко ви е било трудно да имате дете, но е станало чудо, както сама забеляза, макар че такива чудеса не са рядкост. Оплодждане „инвирто“.

Тя все още не искаше или не можеше да говори.

— По дефиниция оплодждането „инвирто“ означава, че яйцеклетките се оплоджват от сперматозоидите извън утробата, а после ембрионът се пренася в матката на жената. Спомена, че си вземала пергонал, за да увеличиш броя на яйцеклетките си. Така става в повечето случаи. Получават се повече ембриони. През последните двайсет и няколко години те са били замразявани. Понякога ги размразявали, за да ги използват в изследователската работа върху стволовите клетки. Друг път ги ползвали, когато мъжът и жената искали пак да опитат. Понякога, при смърт на единия от двойката, те били използвани от живия или в случай че единият се разболее от рак, а другият иска да имат дете. Известни са ти подобни случаи. Срещат се доста юридически трудности при даване на развод или попечителство и голям брой ембриони се унищожават или остават в замразено състояние, докато мъжът и жената решат проблемите си.

Преглътнах тежко, защото тя вече би трябвало да е разбрала накъде бия.

— Какво стана с останалите ембриони?

— Правехме четвърти опит — отвърна Териса. — Не се получи с нито един от ембрионите. Сам можеш да си представиш колко съкрушени бяхме. И когато най-после стана, това бе такава хубава изненада... — Гласът ѝ утихна. — Бяха останали още два ембриона.

Искахме да ги запазим, в случай че ни е нужен още един опит, но точно тогава откриха фибромата ми и... нямаше начин отново да забременея. Д-р Кокс ми каза, че ембрионите не са оцелели.

— Излъгал е — заявих аз.

Тя отново погледна към фотографията на русокосото момиче.

— Съществува една благотворителна организация, наречена „Спасете ангелите“. Те се обявяват против изследванията със стволови клетки, против унищожаването на ембриони по какъвто и да е начин, форма или метод. Почти две десетилетия лобират за доброволно осиновяване на ембрионите. В това има смисъл. Съхраняват се стотици хиляди ембриони, а с тяхна помощ много двойки биха заченали и биха им дали живот. Юридически това е доста сложно. В повечето щати осиновяването на ембриони не е разрешено, защото жената, която ще го роди, се превръща в сурогат. „Спасете ангелите“ настояват запазените ембриони да се имплантират в жени, които не могат да имат деца.

Най-после ѝ стана ясно.

— О! Боже мой...

— Не знам всички подробности. Някой от привържениците на доктор Кокс сигурно силно е подкрепял „Спасете ангелите“. Спомняш ли си някой си д-р Хименес?

Териса поклати глава.

— Организацията здраво притиснала д-р Кокс, още щом създада института „Крио Хоуп“. Не мога да кажа дали не е желал намесата на пресата, дали е давал подкупи, или е симпатизирал на каузата на „Спасете ангелите“. Но най-вероятно Кокс е съзнавал, че някои ембриони не биха могли да бъдат използвани, така че, ами защо не? Защо да ги държи замразени или да ги унищожи? И ги е дал за осиновяване.

— Значи това момиче — и тя заби поглед в снимката, — е моя дъщеря?

— От биологична гледна точка — да.

Тя се взираше в лицето на фотографията и не помръдваše.

— Когато преди повече от шест години д-р Слоън поема поста, той разбира какво е станало. Задачата му била много тежка. Отначало решава да си мълчи, но усеща, че това е и незаконно, и неетично от медицинска гледна точка. Затова се спира на нещо средно. Свързва се с

Рик и иска разрешението му, за да даде ембрионите за осиновяване. Нямам представа какво е минало през ума на Рик, но предполагам, че щом е станала дума ембрионите да бъдат унищожени или да получат нов живот, той е изbral живота.

— Не е ли трябвало да попитат и мен?

— Ти вече отдавна си била дала разрешение, но не и Рик. А и никой не е знаел къде се намираш. Така че Рик дава съгласие. Не знам дали е законно или не. Но всичко вече било свършено. Д-р Слоън се е опитвал да разчисти неразбориите в случай на нещо непредвидено. И непредвиденият случай не закъснял. Когато Рик разбира, че страда от болестта на Хънтингтън, иска да се увери, че семейството, осиновило останалите ембриони, е известено за проблема. Отива в „Крио Хоуп“. Д-р Слоън му казва истината — че още преди години ембрионите са присадени чрез организацията „Спасете ангелите“. Не знае кои са осиновителите и съветва Рик да направи проучване и да получи информация от благотворителната организация. Предполагам, че Рик не е искал да отлага.

— Искаш да кажеш, че е влязъл с взлом в офисите им?

— Напълно е възможно — отвърнах аз.

Най-после Териса отлепи очи от фотографията.

— И къде е тя сега?

— Не знам.

— Но тя ми е дъщеря.

— Само биологична.

Сянка пробяга по лицето й.

— Не ми излизай с този номер. Самият ти разбра за Джереми, когато той бе вече на четиринайсет. И все още го смяташ за свой син.

Исках да й кажа, че положението ми бе съвършено различно, но в думите й имаше логика. Джереми бе мой биологичен син, ала не ме познаваше като свой баща. Открих го твърде късно, за да променя нещо във възпитанието му, но сега продължавах да съм част от живота му. Нима моето положение бе толкова по-различно от нейното?

— Как се казва? — попита Териса. — Кой я е отгледал? Къде живее?

— Малкото й име може да е Кари, но не съм сигурен. Още не съм узнал другите й имена.

Териса постави снимката в скута си.

— Трябва да уведомим Джоунс — рекох аз.

— Не.

— Ако дъщеря ти е била отвлечена...

— Не го вярваш, нали?

— Не знам.

— Хайде, бъди искрен с мен. Мислиш, че се е забъркала с онези чудовища, че е една от момичетата, за които разказваше Джоунс — проблемните деца.

— Не знам. Но ако е невинна...

— Откъдето и да го погледнеш, тя е невинна. Не може да е на повече от седемнайсет. Ако по някакъв начин са я забъркали в нещо, станало е, защото е млада и чувствителна, но Джоунс и неговите приятели от вътрешната сигурност никога не биха го разбрали. Ще бъде свършена. Нали видя какво направиха с теб?

Мълчах.

— Не знам причината, поради която е с тях — продължи Териса.

— Може да става въпрос за „Стокхолмски синдром“. Може родителите ѝ да са ужасни или да изживява бунтовническите си години — по дяволите, аз бях същата! Няма значение. Тя е още дете. При това е моя дъщеря, Майрън. Разбираш ли? Не е Мириям, но ми се открива още една възможност. Не мога да ѝ обърна гръб. Моля те.

Продължавах да мълча.

— Мога да ѝ помогна. Сякаш... сякаш така е трябвало да стане. Рик е умрял, докато се е опитвал да я спаси. Сега е мой ред. По телефона ми казаха да съобщя само и единствено на теб. Моля те, Майрън. Умолявам те. Помогни ми да спася дъщеря си.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Обадих се на Берлеан, а Териса седеше до мен.

— Джоунс намекна, че по някакъв начин си изльгал и си фалшифицирал резултатите от ДНК теста — казах.

— Знам.

— Истина ли е?

— Не искаше ти да се намесваш в разследването. Аз също не желаех. Затова не отговорих на обаждането ти.

— Но преди това ми се бе обадил.

— За да те предупредя. Това е. Не бива да се намесваш.

— Не става.

Берлеан въздъхна. Спомних си първата ни среща, на аерогарата, завързаната коса, очилата с огромните рамки, как ме бе извел на покрива на „Ке дез’Офевр“ 36 и колко го бях харесал.

— Майрън?

— Да.

— Беше ми казал, че си сигурен, че не те лъжа за ДНК теста.

— Правилно — отвърнах аз.

— Разбрали си го по честната ми физиономия или по непреодолимото ми обаяние?

— Отговорът ми е: „Не“.

— Моля те, освети ме по въпроса.

Хвърлих поглед към Териса.

— Трябва да ми обещаеш нещо.

— Охо!

— Разполагам с информация, която е ценна за теб. Вероятно и ти разполагаш с информация, която е ценна за мен.

— Искаш да я обменим?

— Като предястие.

— Като предястие — повтори той. — Тогава защо не ме осветиш за основната гозба?

— Ние сме отбор. Работим заедно по въпроса. Ще държим Джоунс и останалите на страна.

— А Мосад?

— Участваме само ние.

— Разбирам. О, почакай, не, не разбирам!

Териса се приближи още повече, за да чува думите на Берлеан.

— Ако заговорът на Матар е още в сила — заявих, — искам да го съсипя. Но не и тях.

— Защото?

— Защото не желая да въвличам в това русокосото момиче.

Настъпи мълчание. После Берлеан рече:

— Джоунс ти е казал, че е направил тест на костите от гроба на Мириям Колинс.

— Така е.

— И че принадлежат на Мириям Колинс.

— Знам.

— Прости ми, но съм доста объркан. Защо тогава би искал да защитиш тази вероятно закоравяла терористка?

— Не мога да ти обясня, докато не се съгласиш да работиш с мен.

— И да оставим Джоунс на страна?

— Да.

— Защото искаш да защитиш русокосото момиче, което вероятно има пръст в убийството на Карън Тауър и Марио Контуци?

— Както правилно се изрази, вероятно.

— За целта има съдилища.

— Не искам момичето да ги види отвътре. Ще разбереш причината, щом ти кажа какво открих.

Берлеан отново мълкна.

— Споразумяхме ли се? — попитах аз.

— Донякъде.

— Което означава?

— Което означава, че пак мислиш на дребно. Загрижен си за една личност. Разбирам. Допускам, че ще ми обясниш защо тя е толкова важна за теб. Но ние се занимаваме с живота на хиляди. Хиляди майки, бащи, синове и дъщери. Разговорът, който прихванах по телефона, подсказва, че са намислили нещо огромно, не само един удар, а ред нападения в разстояние на няколко месеца. Няма как да се

огранича в грижи за едно-единствено момиче, когато животът на хиляди е под заплаха.

— И така, какво точно обещаваш?

— Не ме остави да довърша. Вярно е, че не съм загрижен за това момиче. Не ми пuka дали ще я заловят, нито дали ще избегне съда. Така че, да, с теб съм. Ще се опитаме сами да разрешим въпроса — нещо, което винаги съм правил. Но ако ни заловят или отстрелят, запазвам си правото да се обадя на Джоунс. Ще спазя обещанието си и ще ти помогна да отървеш момичето. Но приоритетът ни трябва да е друг — да спрем исламистите и да им попречим да изпълнят мисията си. Един живот не струва колкото живота на хиляди.

Замислих се върху думите му.

— Имаш ли деца, Берлеан?

— Нямам. Но, моля те, не ми минавай с този изтъркан номер.

Обидно е.

После:

— Почакай! Нима искаш да кажеш, че русокосото момиче е дъщеря на Териса Колинс?

— В известен смисъл.

— Обясни ми.

— Споразумяхме ли се? — попита.

— Да. С възраженията, изложени току-що. Кажи ми каквото знаеш.

Подробно му разказах всичко — за посещенията ми в „Спасете ангелите“, в „Официалната практика на Албин Ларами“, за разкритията ми в областта на осиновяването на ембриони, за телефонното повикване, което Териса бе получила преди минути. На няколко пъти ме прекъсна, за да ми задава въпроси. Отговарях колкото е възможно по-изчерпателно. Когато свърших, той захвани:

— На първо място, трябва да разберем кое е момичето. Ще направим копия на снимката. Ще изпратя една по имейла на Лъофевр. Ако е американка, вероятно е била в Париж по линията на някоя програма за обмен. Той ще разузнае.

— Добре — съгласих се аз.

— Каза, че са се обадили по мобилния телефон на Териса, нали?

— Да.

— Предполагам, че отсрещният номер не се е изписал на экрана?

Не ми бе хрумнало да попитам. Погледнах към Териса. Тя кимна с глава. Отговорих:

— Точно така.

— В колко часа?

Отново погледнах към нея. Тя отправи поглед към часовника в телефона си и ми съобщи точния час на обаждането.

— Ще ти звънна след пет минути — отсече Берлеан и затвори.

Появи се Уин и попита:

— Добре ли сте всички?

— Великолепно.

— Погрижиха се за родителите ти. И за Есперанца, както и за офиса.

Кимнах с глава. Телефонът отново звънна. Беше Берлеан.

— Като че ли имам новина — заяви той.

— Казвай.

— Обаждането до Териса е направено от телефон, който веднага са изхвърлили. Закупен е в Данбъри, щата Кънектикът, заплатили са в брой.

— Доста голям град.

— Може би ще успея да го смаля. Казах ти, че засякохме разговор от Питърсън, Ню Джърси.

— Така.

— Повечето разговори идват или са насочени отвъд Океана, но някои са проведени вътре в Съединените щати. Нали знаеш, че престъпните елементи се свързват помежду си по електронната поща?

— Мисля, че е логично.

— Защото остават анонимни. Създават си акаунт при свободен доставчик и използват него.

— В такъв случай?

— Разговорът включваше електронен адрес, създаден преди осем месеца в библиотеката „Марк Твен“ в Рединг, щата Кънектикът. Намира се на двайсетина километра от Данбъри.

Замислих се върху казаното.

— Това е брънка от някаква верига.

— Да. Дори нещо повече: библиотеката се използва от местното смесено подготвително училище, наречено „Карвър Академи“. Може и да извадим късмет. Твоята „Кари“ може да учи там.

— Ще провериши ли?

— В момента някой ми звъни. Но Рединг е само на час и половина път от тук. Бихме могли да бръмнем с автомобила до там и да покажем снимката.

— Искаш ли аз да карам?

Берлеан въздъхна:

— Мисля, че така ще е най-добре.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Убедих Териса да не идва, което не бе никак лесно — помолих я да остане тук в случай на нужда. Обещах ѝ, че щом научим нещо, ще ѝ се обадим. Тя се съгласи с неохота. Нямаше нужда всички да се скучпчим на едно място, трябваше да разпределим силите си. Уин щеше да е наблизо, за да охранява Териса, но и двамата щяха да правят проучвания и в други посоки. Най-вероятно ключът към загадката се криеше в „Спасете ангелите“. Ако можехме да видим документите на организацията, щяхме да научим фамилията и адреса на Кари, да открием осиновителите ѝ, майката сурогат или каквото щете там и да се опитаме да установим сегашното ѝ местонахождение.

В автомобила Берлеан попита:

— Бил ли си женен?

— Не. А ти?

Той се усмихна.

— Четири пъти.

— Леле!

— И четирите женитби свършиха с развод. Но не съжалявам за никоя от четирите.

— Дали и бившите ти съпруги биха казали същото?

— Съмнявам се. Въпреки че поддържам приятелски отношения.

Лесно печеля жените, но не мога да ги задържа.

Усмихнах се.

— Не бих го и очаквал от теб.

— Защото не съм красавец ли?

Свих рамене.

— Външният вид не означава кой знае колко — заяви той. — Знаеш ли какво е ценното в мен?

— Не ми го казвай. Огромното ти чувство за хумор, отгатнах ли?

Според списанията за жени най-важното качество в мъжа е чувството му за хумор.

— Да, разбира се, а чекът съм изпратил по пощата — допълни Берлеан.

- Значи не е това.
- Аз съм доста забавен човек — каза Берлеан. — Но и това не е.
- Тогава какво? — попитах.
- Казвал съм ти.
- Кажи ми го пак.
- Харизмата — отвърна Берлеан. — Притежавам свръхестествено обаяние.
- Усмихнах се.
- Трудно бих го оспорил.

* * *

Рединг имаше по селски вид, отколкото очаквах — заспал, непретенциозен град с пуританска архитектура, характерна за Нова Англия, огромни постмодерни претенциозни къщи замъци, крайпътни магазинчета за антикварни стоки, стареещи селскостопански земи. Над зелената врата на скромната библиотека имаше табела, на която пишеше: БИБЛИОТЕКА „МАРК ТВЕН“, а отдолу, с по-малки букви: „ДАР ОТ САМЮЪЛ Л. КЛЕМЕНС“.

Стана ми интересно, но не му беше времето да проявявам любопитството си. Отправихме се към гишето на библиотекарката.

Тъй като Берлеан носеше полицейската си значка, макар и не за този район, оставил го той да говори.

— Здравейте — поздрави Берлеан.

Библиотекарката носеше табелка с името си: „Пейдж Уесън“. Тя вдигна изпълнени с досада очи, сякаш Берлеан бе закъснял да върне книгата си и сега ѝ предлагаше някакво тъпло извинение, което бе чувала милион пъти.

— Търсим това момиче. Изчезнало е. Да сте го виждали?

В едната си ръка държеше значката си, а в другата — снимката на русокоската. Библиотекарката погледна първо значката.

— Вие сте от Париж — забеляза тя.

— Да.

— Тук да ви прилича на Париж?

— Ни най-малко — съгласи се Берлеан. — Но случаят има международни измерения. За последен път момичето е забелязано в

арест, който е под моя юрисдикция. Допускаме, че може би е използвала компютрите във вашата библиотека.

Тя взе фотографията.

— Не мисля, че съм я виждала.

— Сигурна ли сте?

— Не, не съм сигурна. Огледайте се.

Направихме го. Почти на всяка маса седеше по някое момче или момиче.

— Всеки ден тук се изсипват тонове хлапета. Не твърдя, че никога не е идвала. Само казвам, че не я познавам.

— Бихте ли проверили в компютрите си за регистрационна карта на името на ползвател „Кари“?

— Носите ли прокурорска заповед? — попита Пейдж.

— Може ли да погледнем в списъка на ползвателите на компютрите ви за последните осем месеца?

— Същият въпрос.

Берлеан ѝ се усмихна.

— Приятен ден.

— И на вас.

Отдалечихме се от Пейдж Уесън и се отправихме към изхода. Телефонът ми иззвъня. Беше Есперанца.

— Успях да се свържа с „Карвър Академи“ — каза тя. — В списъците им няма ученичка с малко име Кари.

— Страхотно — отвърнах аз, благодарих ѝ, затворих телефона и уведомих Берлеан.

Берлеан попита:

— Да имаш някакви предложения?

— Да се разделим и да покажем фотографията на учениците — казах аз.

Огледах внимателно помещението и вниманието ми привлече една маса в ъгъла, на която седяха три момчета. Двете носеха якета с надписа на училището — шаблонни гербове, избродирани на предницата и на ръкавите; и аз носех подобно яке, когато учех в гимназията в Ливингстън. Третото момче беше от подготвителните класове — с издадена напред брадичка, добре сложен, с изящни кости, с колосана риза, със скъпи панталони в цвят каки. Реших да започна от тях.

Показах им снимката.

— Познавате ли я?

Отговори Подгответо:

— Мисля, че се казва Кари.

Улучих десетката.

— Знаеш ли фамилията ѝ?

И трите глави се поклатиха едновременно.

— От вашето училище ли е?

— Не е — отвърна Подгответо. — Мисля, че е от местните.

Обикаля наоколо.

Първото училищно яке уточни:

— Страхотна е.

Подгответо с изпъкналата напред брадичка кимна в знак на съгласие:

— Има страхотно дупе.

Свъсих вежди. „Запознай се с Малкия Уин“, казах си аз.

Берлеан хвърли поглед към мен. Направих му знак, че съм попаднал на следа. Той дойде при нас.

— Знаете ли къде живее? — попитах.

— Не. Но Кенбо я е имал.

— Кой?

— Кен Борман. Имел я е.

Погледнах към него. Берлеан повтори:

— О! Имел я е.

— Къде можем да намерим Кенбо? — заинтересувах се аз.

— В кампуса. В салона за вдигане на тежести.

Момчетата ни упътиха и ние тръгнахме натам.

ТРИЙСЕТИ СЕДМА ГЛАВА

Очаквах Кенбо да е по-едър.

Когато чуеш прякор, звучащ по този начин, когато разбереш, че носителят му е имал страхотното русокосо момиче от снимката и че можеш да го откриеш в салона за вдигане на тежести, в главата ти се появява образът на яко, мускулесто и красиво момче. Но случаят не беше такъв. Кенбо имаше толкова тъмна и остра коса, сякаш бе боядисана, а после изгладена. Тя закриваше едното му око като тежка черна завеса. Имаше бледо лице, тънки ръце, а ноктите му бяха лакирани с черен лак. По мое време наричахме момчета с подобен външен вид „готики“.

Щом му подадох снимката, забелязах как окото му — само едното, тъй като другото не се виждаше от косата му — се отвори широко. Вдигна поглед към нас и на лицето му се изписа страх.

— Познаваш я — отсякох аз.

Кенбо се изправи, отстъпи няколко крачки назад, обърна се и внезапно хукна да бяга. Погледнах към Берлеан. Той рече:

— Нали не очакваш да хукна да го гоня?

Скочих след момчето. Кенбо бе вече навън и се втурна през кампуса на „Карвър Академи“, който бе доста обширен. Раната от куршума ме болеше, но не толкова, че да ме забави. Наоколо имаше много малко ученици, не се виждаше нито един учител, но все някой трябваше да алармира училищните власти. Не можеше така.

— Почакай! — викнах аз.

Той продължи да тича. Свърна вляво и изчезна зад една тухлена сграда. Носеше панталоните си виснали по модата, бяха твърде хлабави и това ми помогна. Трябваше да ги придържа да не се свлекат. Настигнах го. Коляното ме болеше и ми напомняше за старата рана, но се метнах през телената ограда. Той тичаше през игрището, покрито с изкуствена трева. Не си направих труда да викам след него. Щеше да отнеме от силата и времето ми. Той се насочваше към околностите на кампуса, далеч от свидетели, и аз го приех от положителната му страна.

Когато стигна поляната до гората, аз скочих, увих ръката си около единия му крак по начин, който би накарал всеки играч от Националната футболна лига да ми завиди, и го съборих на земята. Той се строполи по-тежко, отколкото ми се искаше, извъртя се и се опита да ме отблъсне с ритник.

— Нямам намерение да те нараня — викнах аз.

— Остави ме на мира.

Всъщност бях седнал върху гърдите му и бях заклещил ръцете му, сякаш бях по-големият му брат.

— Успокой се.

— Махай се!

— Само се опитвам да открия това момиче.

— Нищо не знам.

— Кен...

— Махни се от мен!

— Обещаваш ли, че няма да избягаш?

— Махни се. Моля те!

Бях приклещил едно безпомощно и ужасено хлапе, макар и гимназист. Чаках да ме извикат на бис ли? Какво щях да изпълня? Щях да удавя някое коте ли? Изтърколих се на земята и го освободих.

— Опитвам се да помогна на момичето — обясних аз.

Той седна. По страните му се стичаха сълзи. Изтри ги и скри лицето си с ръка.

— Кен?

— Какво?

— Това момиче е изчезнало и вероятно я грози сериозна опасност.

Кен вдигна поглед към мен.

— Опитвам се да го открия.

— Не я ли познаваш?

Поклатих глава. Берлеан най-после се появи в далечината.

— Ченгета ли сте?

— Само той. Аз имам лични причини да я открия.

— Какви причини?

— Опитвам се да помогна. — Не виждах по какъв друг начин бих могъл да му го обясня. — Опитвам се да помогна на рождената й майка да я намери. Кари е изчезнала и може да ѝ се случи нещо лошо.

— Не разбирам. Защо идваш при мен?

— Приятелите ти казаха, че се срещаш с нея.

Той пак наведе глава.

— Всъщност казаха, че си направил нещо повече.

Той сви рамене:

— И?

— Е, тогава ни кажи фамилното ѝ име.

— И това ли не знаеш?

— Грози я опасност, Кен.

Берлеан най-после се присъедини към нас. Едва си поемаше дъх. Бръкна в джоба си — помислих, че търси молив — и измъкна една цигара. Да, това със сигурност щеше помогне.

— Кари Стюард — отговори Кен.

Погледнах към Берлеан. Той кимна с глава, изхърка в опита си да каже:

— Ще се обадя.

Грабна телефона си и закрачи, вдигна ръка над главата си и затърси оператора.

— Не разбирам защо побягна — казах аз.

— Изльгах — отвърна Кен. — Изльгах приятелите си, ясно?

Никога не съм спал с нея. Така им казах.

Аз чаках.

— Всъщност видях я в библиотеката. Искам да кажа, че бе толкова красива, нали разбираш? Беше заедно с другите две блондинки и трите гледаха като излезли от филма „Децата на царевицата“^[1]. Като призраци. Както и да е, наблюдавах я цели три дни и най-после тя дойде сама, аз се приближих и я поздравих. Отначало изобщо не ми обърна внимание. Искам да кажа, че ме погледна хладно, но аз настръхнах целият. После си казах: „Какво толкова ще загубя?“. Така че продължих да ѝ говоря, носех си преносимия плейър и я попитах каква музика харесва, тя пък ми каза, че не харесвала музика. Не ѝ повярвах и ѝ пуснах нещо от „Блу Октоубър“^[2]. Видях как лицето ѝ се промени. Силата на музиката, нали разбираш?

Той мълкна. Огледах се. Берлеан говореше по телефона. Набрах името „Кари Стюард“ на мобилния си телефон и го изпратих на Есперанца и на Териса. Нека и те започнат да я проучват. Продължих да чакам да дойде някой от училището, но никой не се появи. Сега и

двамата седяхме на тревата с лице към кампуса. Слънцето започваше да залязва и оцветяваше небето в огненочервено.

— И какво стана после? — попитах.

— Разговорихме се. Тя ми каза, че името ѝ е Кари. Искаше да чуе и други парчета. Но през цялото време не спираше да се оглежда, сякаш се боеше, че приятелките ѝ могат да я видят с мен. Почувствах се като един нещастник, но може би това е поведението на местните с Подгответата, не знам. Във всеки случай така си помислих. В началото. След това се срещнахме още няколко пъти. Идваше в библиотеката с приятелките си, а после се измъкваше и отиваше зад сградата, където аз ѝ пусках музика. Един ден ѝ казах за една банда, която щеше да свири в Норуолк. Попитах я дали иска да отидем. Тя пребледня. Толкова се изплаши, че ѝ казах, е, не е кой знае какво, но Кари предложи да опитаме. Казах ѝ, че бих могъл да я взема от дома ѝ. Тя се слиса. Направо се сащиса.

Захладня. Берлеан свърши телефонните си разговори. Отново погледна към мен, видя изражението на лицето ми и разбра, че ще е най-добре да не се намесва.

— И после?

— Каза ми да паркирам в края на „Дък Рън Роуд“. Да я взема от там в девет часа. Тъй че аз паркирах няколко минути преди девет на указаното място. Беше се стъмнило. Седях си в колата. По шосето няма светлина, няма нищо. Чакам. Става девет и петнайсет. Доловям шум и внезапно вратата на автомобила ми се отваря и някой ме издърпва навън.

Кен млъкна. По страните му отново се затъркаляха сълзи. Той ги избърса.

— Някой ме удря право в устата. Избива ми два зъба — и ми ги показа. — Измъкват ме от колата. Нямам представа колко са на брой. Четирима, може би петима и всичките ме ритат. Аз само се крия с ръце, нали разбиращ, за да предпазя главата си, и се прощавам с живота. После ме изтърковват по гръб и ме притискат към земята. Все още не виждам лицата им, но и нямам желание да ги видя! Единият насочва нож към мен. Казва: „Тя не иска да говори с теб. Ако продумаш само дума, ще убием семейството ти“.

За миг и двамата останахме да седим мълчаливо. Погледнах към Берлеан. Той поклати глава. Никакви сведения за Кари Стюард.

— Това е — каза Кен. — Повече не я видях. Нито момичетата, с които се шляеше. Сякаш пропаднаха вдън земя.

— Сподели ли с някого?

Той поклати отрицателно глава.

— Как обясни нараняванията си?

— Излъгах, че след концерта са ми скочили. Нали няма да кажеш на никого?

— Няма — отвърнах. — Но трябва да я намерим, Кен. Нямаш ли никаква представа къде може да е?

Той мълчеше.

— Кен?

— Попитах я къде живее. Не ми каза.

Аз чаках.

— Но един ден — той мълкна и си пое дълбоко въздух, — щом излезе от библиотеката, тръгнах след нея.

Кен извърна очи и запремига.

— Значи знаеш къде живее?

Той сви рамене.

— Може би, не съм сигурен. Не, не мисля.

— Можеш ли да ми покажеш докъде я проследи?

Кен поклати отрицателно глава.

— Мога да те упътя — отвърна той. — Но няма да те придружа, ясно? Искам да се прибера.

[1] „Децата на царевицата“ — разказ от Стивън Кинг, по който е заснет филм на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Американска рок група, създадена в Хюстън през 1996 година. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На веригата, преграждаща пътя ни, висеше табела с надпис: „Частен път“.

Продължихме напред и паркирахме зад ъгъла. Наоколо не се виждаше нищо друго, освен ниви и гора. Разнообразните ни източници не ни дадоха никакви резултати относно Кари Стюард. Името би могло да е псевдоним, но търсенето продължаваше. Обади ми се Есперанца и рече:

- Открих нещо, което може и да те заинтригува.
 - Казвай.
 - Нали спомена някой си д-р Хименес, работил с д-р Кокс по времето, когато е създал „Крио Хоуп“?
 - Правилно.
 - Хименес също е свързан с организацията „Спасете ангелите“. Посетил е едно общежитие, което те спонсорирали преди шестнайсет години. Ще направя проучване за него и ще видя дали той би могъл да ни даде повече информация за осиновяването на ембриони.
 - Това е добре.
 - Да не би Кари да е умалително от друго име? — попита тя.
 - Не знам. Може би от Карълайн?
 - Ще проверя и отново ще ти се обадя, ако открия нещо.
 - Има и още — добавих аз. — Можеш ли да провериш в Гугъл какъв е адресът и какво ще се появи за него?
 - Не излиза нищо за живеещите на този адрес. Сякаш там има само ниви и толкоз. Не пише кой е собственикът. Искаш ли да проучаш?
 - Моля те.
 - Ще ти се обадя пак възможно най-скоро.
- Затворих телефона. Берлеан се обади:
- Погледни там.
- Той сочеше към едно дърво в началото на пътя. На него бе монтираната охранителна камера.
- Доста строга охрана за ферма — забеляза той.

— Кен ни уведоми за частния път. Каза, че Кари е тръгнала по него.

— Ако го направим, ще ни видят.

— Ако ползват камерата. Може да е само за камуфлаж.

— Не — отвърна Берлеан. — Ако беше поставена за камуфлаж, щеше да е на видно място.

В думите му имаше логика.

— Просто да тръгнем нагоре по пътя — предложих аз.

— И ще нарушим границите на частно владение — добави Берлеан.

— Голяма работа. Все нещо трябва да направим, не е ли така? Нагоре по пътя трябва да има къща, някаква постройка. — После ми хрумна нещо. — Почакай.

Отново позвънисах на Есперанца.

— Пред компютъра си, нали?

— Да — отвърна тя.

— Потърси на картата местонахождението, което ти дадох.

Бързо тракане по клавиатурата.

— Така. Намерих го.

— Сега щракни на сателитните снимки и ги увеличи.

— Задръж така... добре, направих го.

— Какво има в края на пътя вдясно от шосето?

— Много зеленина и покрив на нещо като голяма и хубава къща.

На не повече от двеста метра от вас. Наоколо ѝ няма други сгради.

— Благодаря ти. — Затворих телефона и казах: — Имало голяма къща.

Берлеан свали очилата си, избърса ги, вдигна ги срещу светлината и отново ги почисти.

— Какво точно правим в момента?

— Истината ли искаш?

— За предпочтение е.

— Нямам никаква представа.

— Мислиш ли, че Кари Стоард се намира в голямата къща? — попита той.

— Има само един начин да разберем — отвърнах.

* * *

Тръгнахме пеша. Позвъних на Уин и го уведомих какво става, в случай че нещо се обърка. Той реши да дойде, след като още веднъж провери как е Териса. Двамата с Берлеан обсъдихме въпроса и стигнахме до заключението, че бихме могли да отидем до входа и да натиснем звънеца на вратата.

Беше още светло, ала слънцето вече се гърчеше в предсмъртна агония. Прескочихме веригата и тръгнахме по средата на пътя, като подминахме охранителната камера. От двете ни страни се извисяваха дървета. Сякаш половината от тях се бяха изправили като стражи с табела „Минаването забранено“ в ръце. Пътят не бе павиран, но беше в доста добро състояние. Някъде бе покрит с чакъл, ала в по-голямата си част беше кален. Берлеан направи гримаса и тръгна на пръсти. Непрекъснато триеше длани в панталоните си и се облизваше.

— Никак не ми харесва — забеляза той.

— Кое не ти харесва?

— Калта, гората, камерите. Има нещо нечистоплътно в това.

— Прав си — отвърнах. — Затова пък оня вертеп, в който ме повика да се срещнем, бе много хигиеничен, нали така?

— Хей, това беше елегантен клуб за мъже. Не прочете ли табелата?

По-нагоре по пътя зърнах ред храсти и на известно разстояние зад тях се появи сивосинкавият покрив на мансарден етаж.

В главата ми светна сигнална лампичка. Ускорих крачка.

— Майрън?

Чух как зад нас веригата падна с дрънчене на земята и забръмча моторът на приближаващ се автомобил. Тръгнах по-бързо, за да огледам добре сградата. Хвърлих поглед назад, когато колата на окръжната полиция спря. Берлеан също спря. Не и аз.

— Господине? Преминавате през частна собственост.

Аз завих зад ъгъла. Около къщата имаше ограда. Още една пречка. Но сега, от мястото, до което бях стигнал, виждах цялата къща.

— Спрете на място. Не навлизайте навътре.

Спрях. Погледнах напред към сградата. Видяното потвърди подозренията ми от мига, в който бях зърнал покрива на мансардния

етаж. Постройката имаше вид на идеално убежище, където можеш да намериш подслон и закуска — живописна и претенциозна викторианска сграда с кули и кулички, витражи, веранда и — да! — мансарда със синьо-сивкав покрив.

Бях видял къщата в уебсайта на „Спасете ангелите“.

Беше един от домовете за самотни майки.

* * *

От колата излязоха двама полицаи.

Te бяха млади, с издuti мускули и ходеха наперено. И двамата носеха широкополи полицейски шапки. Широкополите шапки, казах си, изглеждат доста глупаво на полицейските глави и са неефективни при действия за налагане на закона в окръга, но оставих мислите за себе си.

— Какво обичате, господа? — попита единият от полицайте.

Той бе по-висок от другия, а ръкавите на ризата му стягаха бицепсите му като два турникета. На табелката, висяща на гърдите му, пишеше: „Тейлър“.

Берлеан извади фотографията.

— Търсим това момиче.

Полицаят взе снимката, погледна я и я подаде на партньора си, на чиято табелка пишеше: „Ериксън“. Тейлър попита:

— А вие сте?

— Капитан Берлеан от криминалната полиция в Париж.

Берлеан подаде на Тейлър значката и картата си. Тейлър я взе с два пръста, сякаш Берлеан му подаваше хартиен плик с димящи кучешки изпражнения. Огледа полицейската му карта, после кимна с брадичка към мен.

— А приятелят ви? Кой е той?

Махнах му с ръка.

— Майрън Болитар — казах. — Приятно mi e.

— Доколко имате отношение към случая, господин Болитар?

Щях да отговоря, че това е дълга история, но си казах, че в края на краищата може и да не е толкова комплицирана и отвърнах:

— Момичето, което търсим, е вероятно дъщеря на моя приятелка.

— Вероятно? — Тейлър отново се обърна към Берлеан. — Е, инспектор Клузо^[1], искаш ли да ми кажеш какво правиш тук?

— Инспектор Клузо, а? — повтори Берлеан. — Много смешно. Понеже съм французин, така ли?

Тейлър просто се взираше в него.

— Работя по случай, който засяга международния тероризъм — обясни Берлеан.

— Наистина ли?

— Да. Появи се и името на това момиче. Мисля, че живее тук.

— Имате ли прокурорска заповед?

— Въпрос на време е.

— Приемам отговора ви за „Не“.

Тейлър въздъхна и хвърли поглед към своя партньор Ериксън. Ериксън дъвчеше дъвка, лицето му не изразяваше нищо. Тейлър ме погледна.

— Истина ли е това, господин Болитар?

— Истина е — отвърнах.

Той се почеса по гладката като на бебе буза. Помъчих се да отгатна възрастта им. Вероятно са едва на двайсет, въпреки че можеха да минат и за гимназисти. Откога ченгетата започнаха да младеят така?

— Знаете ли какво е това място? — попита Тейлър.

Берлеан заклати глава и не спря, дори когато отговорих на въпроса:

— Дом за самотни майки.

Тейлър посочи с пръст към мен и кимна с глава:

— Пази се в тайна.

— Знам — отвърнах.

— Но сте съвършено прави. Сега можете да разберете колко се засягат на тема частна собственост.

— Разбрахме — казах.

— Ако подобно място не може да се опази в тайна, тогава кое, за бога? Те са тук, за да избягат от любопитни очи.

— Разбирам.

— Но сте сигурен, че вероятната дъщеря на вашата приятелка не се намира тук по причина на бременност, така ли?

Като си помислих малко, разбрах, че въпросът е напълно логичен.

— Няма връзка с бременност. Капитан Берлеан може да ви обясни. Става дума за терористичен заговор. Няма никакво значение дали е бременна, или не.

— Хората, които управляват това място, не са ни правили проблеми.

— Разбирам.

— А все още се намираме в Съединените американски щати. Ако някой не иска да навлизате в частното му владение, нямаете право да го правите без прокурорска заповед.

— И това ми е ясно — казах. После попитах, без да отделям поглед от сградата: — Те ли ви повикаха?

Тогава Тейлър ме изгледа с присвирти очи и аз усетих, че се кани да ме среже, защото това не беше моя работа. Но той също погледна към сградата и отговори:

— Колкото и да е странно, не. Обикновено го правят. Когато влязат деца или нещо друго. Разбрахме за вас от Пейдж Уесън, библиотекарката, а после някой ви е видял да гоните някакво момче в кампуса на „Карвър Академи“.

Тейлър продължаваше да гледа към къщата, сякаш тя току-що бе изникнала от нищото.

Берлеан се обади:

— Чуйте ме, моля ви. Случаят е от голяма важност.

— Тук е Америка — повтори Тейлър. — Щом не искат да разговарят с вас, трябва да уважите желанието им. Което означава...

Тейлър хвърли поглед към Ериксън.

— Според теб, има ли някаква причина да не похлопаме на вратата и да им кажем за какво става въпрос?

Ериксън се замисли за миг. После поклати глава.

— Двамата останете тук.

Те бавно ни отминаха, отвориха портата и се запътиха към парадния вход. Долових шум от двигател. Обърнах се. Нищо. Може някой автомобил да е минавал по главното шосе. Сънцето беше вече залязло и небето тъмнееше. Погледнах към къщата. Вътре не се забелязваше оживление. Откакто бяхме пристигнали, в нея нямаше никакво движение.

Чух шум от още един двигател, този път откъм сградата. Но пак не видях нищо. Берлеан се приближи до мен.

— Нямаш ли лошо предчувствие? — попита.

— Нямам добро.

— Мисля, че е време да се обадим на Джоунс.

Мобилният ми телефон звънна в мига, в който Тейлър и Ериксън стигнаха до стъпалата пред верандата. Беше Есперанца.

— Попаднах на нещо, което непременно трябва да видиш.

— О?

— Помниш ли като ти казах, че д-р Хименес посетил приют на организацията „Спасете ангелите“?

— Помня.

— Открих и другите, които са били с него. Посетих страниците им във Фейсбук. В една от тях видях цяла галерия фотографии на приюта. Изпращам ти една от тях още сега. Групова снимка с д-р Хименес, който е застанал накрая в дясното.

— Добре, нека освободя линията.

Затворих моя „Блекбъри“, който тутакси забръмча. Отворих имейла от Есперанца и щракнах за връзка. Снимката се зареждаше бавно. Берлеан надникна през рамото ми.

Тейлър и Ериксън стигнаха до вратата на къщата. Тейлър позвъни. Отвори му русо момченце. Бях далеч и не можех да чувам какво си говорят. Тейлър каза нещо. Момчето му отвърна.

Фотографията се зареди на мобилния ми телефон. Екранчето бе толкова малко, че лицата почти не се виждаха. Щракнах бутона за уголемяване на образа, придвижих курсора надясно, отново увеличих. Образът се приближи, но сега пък бе замъглен. Щракнах на копчето, за да се открои образът. Картината започна да се избистря.

Хвърлих поглед към входа на викторианската сграда. Тейлър направи крачка напред, сякаш се канеше да влезе. Русокосото момче го задържа с ръка. Тейлър погледна към Ериксън. Забелязах учуденото изражение на лицето му. Чух Ериксън да говори. Тонът му бе гневен. Момчето като че ли се уплаши. Докато чаках образът на фотографията да се избистри още малко, аз се приближих към къщата.

Образът се фокусира. Взрях се в экранчето и като видях лицето д-р Хименес, за малко да изпусна телефона от ръката си. Това бе

истински шок за мен и все пак, като си помислих какво ми беше казал Джоунс, всичко започна да се подрежда — оформи се ужасна картина.

Д-р Хименес — колко умно от негова страна да използва испанско име, за да подхожда на тъмната му кожа — бе самият Мохамед Матар.

Преди да успея да обработя данните в главата си, момчето завика:

— Не можете да влезете!

Ериксън:

— Синко, отдръпни се.

— Няма!

На Ериксън не му хареса този отговор. Вдигна ръце, сякаш се канеше да избута настрана малкото момче. Но в ръката на момчето изневиделица се появи нож. Преди някой да успее да помръдне, той го вдигна над главата си и го заби дълбоко в гърдите на Ериксън.

О, не!...

Мушнах телефона в джоба си и хукнах към входа. Внезапен тътен ме накара да замръзна на място.

Изстрел.

Ериксън бе улучен. Извъртя се със забития в гърдите нож и се строполи на земята. Тейлър се пресегна за оръжието си, ала нямаше възможност дори да го докосне. Няколко изстrelи раздраха нощната тъма. Тялото на Тейлър подскочи веднъж, после още веднъж и рухна на земята.

Отново чух шум от двигатели, една кола с ръмжене се движеше по пътя, а друга завиваше иззад сградата. Погляднах към Берлеан. Той тичаше с всички сили към мен.

— Бягай към гората! — извиках му аз.

Изскърцаха спирачки. Проехтяха още изстrelи.

Затичах се към дърветата и тъмнината, далеч от къщата и частния път. Гората, мислех си аз. Ако успеем да стигнем до гората, можехме да се скрием в нея. Един автомобил прекоси двора със запалени фарове и започна да ни търси. Сегиз-тогиз във въздуха свистяха куршуми. Не обърнах глава, за да видя откъде идват. Пред мен се изпречи голям камък и аз се свих зад него. Обърнах се и зърнах Берлеан.

Дочуха се още изстrelи. Берлеан падна.

Изправих се иззад скалата, ала Берлеан бе твърде далеч от мен. Двама мъже му се нахвърлиха. От един джип изскочиха други трима, въоръжени до зъби. Втурнаха се към Берлеан, като стреляха на слука в гората. Един куршум се заби в дървото зад мен. Отново се свих зад камъка и във въздуха изсвистя още един куршум.

За миг настъпи тишина. После:

— Покажи се веднага!

В гласа на мъжа се усещаше силен арабски акцент. Поизправих се и надзърнах от скривалището си. Беше тъмно, с всеки изминал момент нощта все повече и повече предявяваща своите претенции, ала аз успях да разбера, че поне двамина от мъжете имаха черна коса, тъмна кожа и бяха пуснали бради. Някои носеха зелени кърпи около вратовете си — от онези, с които можеш да покриеш и лицето си. Те викаха на някакъв неразбираем език и аз си казах, че сигурно си говорят на арабски.

Какво, по дяволите, ставаше?

— Ако не се покажеш, приятелят ти ще пострада.

Мъжът, който го каза, сигурно бе водачът им. Той излайваше по някоя заповед, като сочеше ту наляво, ту надясно. Двама мъже се втурнаха да ме заобикалят. Друг един се върна в автомобила, включи фаровете и започна да претърсва с тях гората. Седях превит на две, прилепил страна в земята. Сърцето ми се бълскаше яко в гърдите.

Нямах оръжие в себе си. Глупаво. Толкова дяволски тъпо.

Бръкнах в джоба си и се опитах да извадя мобилния си телефон.

Водачът им извика:

— Последен шанс! Ще започна от коленете му.

Берлеан викна:

— Не го слушай!

Пръстите ми напипаха телефона и в същия миг в нощния въздух се чу изстрел.

Берлеан изпища.

Водачът:

— Излизай!

Опипах телефона и натиснах скоростния бутон за връзка с Уин. Берлеан стенеше. Затворих очи, опитах се да се съсредоточа, трябваше да помисля.

До ушите ми долетя гласът на Берлеан, примесен със сълзи:

— Не го слушай!
— Другото коляно!
Още един изстрел.

Берлеан пъшкаше като в агония. Гласът му късаше сърцето ми, преобърна вътрешностите ми. Знаех, че не мога да се предам. Ако се покажех, и двамата щяхме да умрем. Уин трябваше вече да е чул какво става наоколо. Той щеше да се обади на Джоунс и да поиска подкрепление. Нямаше да се забави.

Чувах стенанията на Берлеан.

После още веднъж, този път много тихо, Берлеан изрече:

— Не... го... слушай!

Чувах говора на мъжете в гората, недалеч от мен. Нямах никакъв избор. Трябваше да се преместя. Погледнах към викторианска къща вдясно. Пръстите ми се сключиха около голям камък, нещо като план започна да се оформя в главата ми.

Водачът:

— Имам нож. Ще му извадя очите.

В къщата се забеляза оживление. Видях движение на хора през прозореца. Нямах време. Станах с присвити колене, готов да се втурна в акция.

С всички сили запратих камъка в посока, противна на сградата. Камъкът шумно се удари в някакво дърво, после в земята.

Водачът извърна глава към шума. Двамината мъже, които ме търсеха в гората, също тръгнаха натам и пътъм стреляха напосоки. Джипът зави на другата страна, към звука от падащия камък.

Поне се надявах да е станало така.

Не останах да чакам и да ги наблюдавам. Още щом камъкът излетя от ръката ми, аз се втурнах през дърветата към сградата. Отдалечавах се от виковете на Берлеан, както и от хората, които искаха да ме убият. Беше се стъмнило още повече, беше почти невъзможно да се види нещо, ала това не ме спря. Клоните ме шибаха по лицето. Но не ми пукаше. Разполагах със секунди. Сега всичко зависеше от времето, а аз напредвах бавно към къщата.

Без да спирам да вървя, наведох се и взех още един камък.

Водачът:

— Започвам да вадя едното му око!

Чух Берлеан да креши:

— Не! — после запища.

Времето летеше.

Продължавах да тичам и между крачките успях да запратя камъка към къщата. Вложих в движението всичко от себе си, за малко да изкълча рамото си. Забелязах, че в тъмнината камъкът описа дъга високо във въздуха. Вдясно от къщата — там, където се намирах — имаше хубав панорамен прозорец. Проследих траекторията на движението му, като си мислех, че няма да стигне до него.

Но не стана така.

Камъкът разби стъклото на малки парченца. Настъпи паника. Тъкмо на това разчитах. Хукнах обратно към гората с удвоени сили, а въоръжените мъже се втурнаха към къщата. Зърнах две русокоси деца — момиче и момче — да се приближават към счупения прозорец откъм вътрешността на къщата. Част от мен се питаше дали момичето не е Кари, но нямах време да погледна още веднъж. Мъжете извикаха нещо на арабски. Не видях какво стана после. Тичах назад към гората с всички сили, като използвах суматохата, за да изляза в гръб на водача.

Видях, че другият мъж слезе от джипа. И той се втурна към счупения прозорец. Това бе главната им задача: да охраняват дома. Бях пробил периметъра им. Те се бяха разпръснали и се опитваха да се прегрупират. Настъпи объркване.

Като се криех, без да губя време, успях да се върна на предишното си място срещу къщата. Намирах се на шейсет-седемдесет метра от водача.

Кога ли ще ни се притекат на помощ?

Нямаше да е скоро.

Водачът им викаше и им заповядваше. Берлеан бе повален на земята. Не помръдваше. И което бе по-лошо — беше съвсем притихнал. Вече нямаше викове. Нямаше стонове.

Трябваше да стигна до него.

Не знаех как. В мига, в който се покажа иззад дърветата, ще бъда на открито, уязвим отвсякъде. Но вече нямах избор.

Втурнах се към водача.

Не бях изминал и три крачки, когато чух как някой викна и го предупреди. Водачът се обърна към мен. Между мен и него оставаха още четирийсет метра. Краката ми се движеха бързо, ала всичко наоколо сякаш забавяше своя ход. Водачът също носеше зелена кърпа

около врата си, приличаше на престъпник от някой стар уестърн. Имаше гъста брада. Беше по-висок от останалите, може би над метър и осемдесет, с яко телосложение. В едната си ръка държеше нож, а в другата револвер. Прицели се в мен. Питах се дали да залегна на земята, или да свия встрани, за да избегна куршума, ала тутакси прецених положението и реших, че промяната на посоката нямаше да ме спаси. Да, можеше да пропусне с първия изстрел, но после щях да съм целият на показ. Вторият изстрел със сигурност щеше да ме улучи. При това не можех повече да променям посоката си на движение. Останалите мъже вече се бяха обърнали и тичаха към нас. Те също щяха да стрелят.

Можех само да се надявам, че стрелецът ще се паникьоса и ще ме пропусне.

Той се прицели. Срецнах погледа му и забелязах спокойствието, характерно за човек с прости морални стойности. Нямах никакъв шанс. Вече бях наясно. Нямаше да пропусне. И тогава, точно преди да дръпне спусъка, аз го чух да пищи от болка и го видях, че гледа надолу.

Берлеан го бе захапал за прасеца и го държеше здраво като ротвайлер.

Ръката на водача, с която държеше револвера, се насочи надолу и встрани, като се целеше в главата на Берлеан. В жилите ми нахлу адреналин, аз се втурнах към водача с ръце напред. Ала преди да стигна до него, чух изстрела и видях как револвера отскочи. Тялото на Берлеан се сгърчи. Увих ръка около копелето. Когато той се срина на земята, насочих удара на дясната си ръка право в носа му. Строполихме се на земята и цялата тежест на тялото ми се съсредоточи в ръката ми. Носът му се спука като балон, пълен с вода. Кръвта му ме плисна в лицето. Беше топла. Той извика, все още имаше сили. Аз също извиках. Изпълних удар с глава. Той се опита да ме впримчи в меча прегръдка. Съдбовен миг. Оставил се да ме обгърне с двете си ръце. Когато започна да стяга прегръдката, бързо освободих ръцете си. Сега водачът остана напълно безпомощен. Не се поколебах. Помислих си за Берлеан, за мъките, които бе изпитал от ръцете на този човек.

Беше време да сложа край.

Пръстите на дясната ми ръка се свиха като щипци. Не се пресегнах към носа или очите му, нито към някоя друга част от него,

която да изкривя или да счупя. В основата на гърлото, точно над гръденния кош, има кухина, където трахеята не е защитена. Силно забих двета си пръста и палеца в празнината и го сграбчих с всички сили за гръкляна. Докато издърпвах дихателната му тръба навън, аз виках, ръмжах като животно; мъжът издъхна в ръцете ми.

Измъкнах револвера от неподвижната му ръка.

Мъжете тичаха към нас. Не бяха изстреляли нито един патрон от страх да не улучат водача си. Търкулнах се към тялото вдясно.

— Берлеан?

Ала той бе мъртъв. Вече ми беше ясно. Глупавите му очила с огромните рамки ме гледаха подозрително от мекото му деформирано лице. Доплака ми се. Искаше ми се да се откажа от всичко, да го взема в ръцете си и да плача.

Мъжете се приближаваха. Вдигнах поглед. Трудно различаваха фигурата ми, но светлините на къщата зад тях идеално очертаваше силуетите им. Вдигнах револвера и стрелях. Единият падна на земята. Обърнах оръжието наляво. Отново стрелях. Още един падна на земята. Започнаха да отвръщат на огъня. Търколих се към водача и се скрих зад трупа му. Отново стрелях. Още един падна на земята.

Сирени.

Превит на две, аз се затичах към къщата. В двора една след друга нахлуваха полицейски коли. Чух и шум на хеликоптер — може би бяха няколко и летяха над главите ни. Още изстрели. Щях да ги оставя да се оправят сами. Исках да вляза в къщата.

Изтичах покрай Тейлър. Мъртъв. Вратата бе още отворена. Трупът на Ериксън бе на предната веранда до този на Тейлър, а дръжката на ножа стърчеше от гърдите му. Прескочих го и се втурнах в преддверието.

Тишина.

Това не ми харесваше.

Продължавах да държа револвера на водача в ръка. Опрях гръб в стената. Наоколо цареше пълно отчаяние. Тапетите се белеха от стените. Лампите светеха. Съгълчето на окото си зърнах някой бързо да тича и чух трополенето на стъпките му надолу по стълбите. Сигурно имаше и долн етаж. Мазе.

Отвън се чуваше стрелба. Някой призоваваше през мегафона да се предадат. Вероятно беше Джоунс. Сега трябваше да чакам. И без

това нямаше никаква възможност да измъкна Кари от тук. Трябаше да стоя пътно до вратата, да не пускам никого нито да влезе, нито да излезе. Мъдро решение. Трябаше търпеливо да изчакам.

Можеше и да стане. Можех да остана на мястото си, а не да влизам в мазето. Само ако онова русокосо момче не бе изтрополило надолу по стълбите като лудо.

Нарекох го момче. Но не бях прав. Изглеждаше седемнайсет, може би осемнайсетгодишен, почти на възрастта на тъмнокосите мъже, които току-що бях застрелял без всякакво колебание. Ала когато русокосото момче, облечено в панталони с цвят каки и риза, се втурна, обляно в сълзи, надолу по стъпалата с пистолет в ръка, не стрелях на мига.

— Стой! — викнах му аз. — Хвърли оръжието!

Лицето му се изкриви и изобрази отблъскваща маска на смъртта. То вдигна оръжието си към мен и се прицели. Аз скочих, търкулнах се вляво и започнах да стрелям. Не исках да го убия, както може би е изглеждало отстрани. Целех се в краката му. Стрелях ниско долу. Момчето изскимтя и падна. Не изпускаше оръжието от ръката си. Изражението на лицето маска не се променяше. Отново се прицели в мен.

Изскочих от преддверието в коридора и пред мен се изпречи вратата за мазето.

Бях улучил русокоското в крака. Нямаше как да тръгне след мен. Спрях да дишам, сграбчих топката на бравата със свободната си ръка и отворих вратата.

Пълен мрак.

Държах револвера пред гърдите си. Притисках се пътно към стената, за да не се открявам като мишена. Тръгнах бавно надолу по стъпалата, като опипвах всяко стъпало с крак. С едната ръка държах револвера, а с другата опипвах стената за електрическия ключ. Не го намирах. С извito на една страна тяло аз вземах стъпалата бавно, едно по едно, стъпвах с левия си крак, после поставях десния до него. Чудех се дали ще ми стигнат куршумите. Колко ли бяха останали? Нямах представа.

От долу се чуваше шепот.

Нямаше никакво съмнение. Лампите може и да са загасени, но там в тъмното имаше някой. Дори няколко души. Отново се замислих

дали да не постъпя мъдро и да спра, да остана неподвижен, да се върна заднешком по стълбите нагоре и да изчакам подкреплението. Стрелбата навън бе спряла. Джоунс и хората му — бях сигурен, че са те — бяха осигурили безопасността на къщата.

Но не го направих.

С левия си крак опипах най-долното стъпало. Чух шум от боричкане, който ме накара целия да настръхна. Със свободната си ръка опипвах стената и най-после намерих ключа за осветлението. Или, по-точно казано, ключовете. Бяха цяла редица. Подпрях се с ръка на стената под тях, стиснах здраво револвера, поех си дълбоко въздух и натиснах и трите ключа едновременно.

По-късно щях да си спомня и останалите подробности: графитите на арабски език, изписани със спрей по стените, зелените знамена с кървавочервения полумесец, афишите на изтощени от битката мъченици с оръжие в ръка. По-късно щях да си спомня и портретите на Мохамед Матар през различните етапи от живота му; тук се виждаше и портретът му в ролята на д-р Хименес.

Ала точно в онзи миг всичко бе само фон на случващото се.

Зашото в отсрещния ъгъл на мазето зърнах нещо, което накара сърцето ми да спре. Затворих очи, после отново погледнах натам и си казах, че това, което ми се бе сторило невероятно, може би е напълно логично.

Група русокоси момичета и момчета се бяха сгущили до бременна жена в черна бурка^[2]. Очите им бяха светлосини и всички ме гледаха с омраза. Зашумяха, изръмжаха като един, но след малко разбрах, че това не е ръмжене. Те произнасяха думи, изричаха ги и ги повтаряха отново и отново...

— „Ал-сабр уал-саиф.“

Дръпнах се назад и поклатих глава.

— „Ал-сабр уал-саиф.“

Мислите ми отново се развириха: русата коса; сините очи; института „Крио Хоуп“; д-р Хименес, който всъщност е Мохамед Матар; търпението; мечът.

Търпение.

Малко по-късно, когато истината проблесна в съзнанието ми, нададох вик: „Спасете ангелите“ не бяха използвали ембрионите, за да помагат на бездетни семейства. Бяха създали от тях съвършеното

оръжие на терора, с което можеха да проникват навсякъде и да подготвят глобален джихад.

Търпението и мечът ще унищожат грешниците.

Русокосите момичета и момчета тръгнаха към мен, въпреки че оръжието бе в моите ръце. Някои припяваха. Други викаха. Някои бяха ужасени и се скриха зад бременната жена с бурката. Бързо тръгнах към стълбите. Когато се изкачих горе, чух познат глас да вика името ми:

— Болитар? Болитар?

Обърнах гръб на синеоките изчадия в мазето, изкатерих и най-горните стъпала, мушнах се в отвора на вратата и я затръшнах след себе си. Сякаш това щеше да ми помогне. Сякаш така щях да изтрия образа им от съзнанието си.

Горе стоеше Джоунс. Там бяха и неговите хора, облечени в бронежилетки. Джоунс забеляза израза в очите ми.

— Какво има? — попита той. — Кой е долу?

Но не можех да изрека и дума, не ми бе възможно да артикулирам. Втурнах се навън, към Берлеан. Строполих се до бездиханното му тяло. Разчитах на милостта на съдбата, надявах се, че в суматохата може и да съм сгрешил. Но нямаше грешка. Берлеан, горкото красиво копеле, бе мъртво. Подържах тялото му секунда, може би две. Не повече.

Още нищо не бе свършено. Берлеан пръв щеше да ми го каже.

* * *

Трябваше да открия Кари.

Втурнах се обратно към къщата, като виках името на Териса. Не получих отговор.

Тутакси се включих в претърсването. Джоунс и хората му вече бяха в мазето. Качиха русокосите момчета и момичета горе. Погледнах ги, видях изпълнените им с омраза очи. Кари не беше сред тях. Открихме още две жени с фереджета — традиционните черни бурки. И двете бяха бременни. Когато хората на Джоунс започнаха да извеждат пленниците навън, Джоунс ме погледна с ужас в очите. Отвърнах на погледа му и кимнах с глава. Тези жени не бяха майки. Те служеха за инкубатори — в тях зрееха ембрионите.

Претърсването не продължи дълго. Отворихме всички килери, намерихме наръчници и филмови клипове, преносими компютри, ужас след ужас. Но от Кари нямаше и следа.

Извадихobilния си телефон и отново се опитах да се свържа с Териса. Отново не получих отговор. Нито от нейния телефон, нито от апартамента в „Дакота Билдинг“.

Заклатушках се навън. Уин бе пристигнал. Стоеше на верандата и ме чакаше. Очите ни се срещнаха.

— Териса? — попитах го аз.

Уин поклати глава:

— Отишла си е.

Отново.

[1] Един от главните герои в култовия анимационен фильм „Розовата пантера“. — Б.пр. ↑

[2] Наметало, в което се забулват жените мюсюлманки. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

*Провинция Кабинда
Ангола, Африка
Три седмици по-късно*

Пътуваме в пикапа повече от осем часа през най-шантавия терен, който съм срещал. През последните шест часа не съм виждал жива душа, нито постройка. И преди това съм пътувал надалеч, но това тук е далеч, повдигнато на десета степен.

Когато стигаме до бараката, шофьорът спира и изключва двигателя. Отваря ми вратата и ми подава раницата. Посочва ми пътеката, по която трябва да тръгна. Казва ми, че в бараката има телефон. Когато искам да се върна, трябва само да му позвъня. Той ще дойде и ще ме прибере. Благодаря му и тръгвам по пътеката.

След шест-седем километра пред мен се ширва поляна.

Зървам Териса на нея. Тя е с гръб към мен. Когато онази нощ се върнах в апартамента, тя, както ми бе казал и Уин, си бе отишла. Беше ми оставила само една бележка:

Обичам те толкова много!

И толкоз.

Териса си е боядисала косата в черно. Предполагам, че го е направила, за да се скрие по-добре. Блондинките изпъкват, дори тук. Харесвам черната ѝ коса. Гледам я как се отдалечава от мен и не мога да сдържа усмивката си. Държи главата си високо вдигната, плещите си изправени, походката ѝ е съвършена. Спомням си записите от охранителната камера, когато забелязах, че Кари има същата съвършена и уверена походка.

Териса е в компанията на три чернокожи жени, облечени в пъстри носии. Едната ме забелязва и прошепва нещо. Териса се обръща, любопитна да види кой е. Когато погледът ѝ се спира върху мен, лицето ѝ грейва. Предполагам, че моето също. Тя пуска

кошница от ръката си и се втурва към мен. Не проявява никакво колебание. Тичам насреща ѝ. Териса обвива ръце около мен и ме придърпва към себе си.

— Боже, колко ми липсваше! — възклика тя.

В отговор аз я прегръщам. И толкоз. Не ми се ще да говоря. Още не. Иска ми се да се разтопя в прегръдките ѝ. Да потъна и да остана завинаги в тях. Дълбоко в себе си знам, че мястото ми е тук, до нея, и поне за няколко секунди аз желая и имам нужда от този покой.

Накрая питам:

— Къде е Кари?

Тя ме хваща за ръка и ме повежда към края на поляната. Посочва към полето, където виждам една по-малка поляна. На стотина метра от нас е Кари — тя седи в компанията на две чернокожи нейни връстници. И трите са заети с нещо. Не виждам с какво. Или берат, или чистят събраното. Чернокожите момичета се смеят. Кари е сериозна.

Косата на Кари също е черна.

Обръщам се отново към Териса. Надничам в очите ѝ, които са сини със златна нишка около зениците. Дъщеря ѝ има същия златист пръстен. Бях го видял на фотографията. Уверената походка, златистият пръстен. Наследственост, която не може да се сгреши.

Какво ли още сме пропуснали, помислих си аз.

— Моля те да разбереш защо избягах — казва Териса. — Тя е моя дъщеря.

— Знам.

— Трябваше да я спася.

Кимам с глава:

— Когато ти се обади първия път, ти е дала телефонния си номер.

— Да.

— Можеше да ми кажеш.

— Така е. Но чух думите на Берлеан. Че е толкова ценна само за мен, че не си струва да погубиш живота на хиляди заради нея.

Когато тя споменава името на Берлеан, остра болка пронизва сърцето ми. Чудя се как да продължа. Засенчвам очите си с длан и поглеждам към Кари.

— Даваш ли си сметка какъв е бил животът ѝ?

Териса не поглежда нататък, дори окото ѝ не мигва и изрича:

— Била е отгледана от терористи.

— Още по-лошо. Мохамед Матар си създава медицински център в Презвитерианска болница в щата Колумбия в момента в който се разрастват опитите с оплождане „инвирт“ и съхраняването на ембриони. Вижда възможност да нанесе съкрушителен удар — търпение и меч. „Спасете ангелите“ е радикална терористична групировка, прикрита зад дясната християнска организация. Матар използва насилие и лъжи, за да получи ембрионите. Не ги дава на бездетни семейства. Използва жени мюсюлманки, симпатизиращи на каузата му, като сурогатни майки — като склад за ембриони до тяхното раждане. После той и хората му отглеждат поколението новородени, превръщат децата в терористи, като възпитават омразата им търпеливо, ден след ден. Толкоз. Забраняват на Кари да се свързва с други хора. Тя не е познала любовта, дори като дете. Не е познала нежността. Никой не я е държал на ръце. Никой не я утешава, когато плаче в съня си. Всеки божи ден в главата ѝ, както и в главите на останалите, терористите са втълпявали идеите си — видят ли неверник, да го убият. Това е. Няма нищо друго. Били са възпитани да се превърнат в страшно оръжие, да се внедрят между нас, готови за последния свещен бой. Представи си само. Матар е търсил ембриони от руси и синеоки родители. Те можели да проникнат навсякъде и никой нямало да ги заподозре.

Чакам реакцията на Териса, очаквам поне мъничко да трепне. Но тя не го направи.

— Залови ли всички?

— Аз не. Разбих главната групировка в Кънектикът. Джоунс откри още информация в къщата и, предполагам, е разпитал някои от оцелелите терористи.

Не искам да мисля как го е направил, а може и да съм си го помислил, вече не помня.

— Групировката, наречена „Зелената смърт“, е разполагала с още един лагер извън Париж. За часове е бил нападнат и разбит. Мосад и израелските военновъздушни сили разрушили един по-голям тренировъчен лагер на сирийско-иранската граница.

— Какво стана с децата?

— Някои са били убити. Други са задържани.

Тя тръгва надолу по хълма.

— Нима мислиш, че тъй като досега Кари не е познала любовта, няма изобщо да я познае?

— Не, казвам съвсем друго нещо.

— Но звучи по този начин.

— Казвам ти истината.

— Имаш приятели, които отглеждат своите деца, нали? — попита тя.

— Разбира се.

— Какво е първото нещо, което ти казват? Че децата им са се развили по един или друг начин. Като в компютър. Природата върху природата. Родителите могат да ги направляват и да се стараят да ги държат в правия път, докато накрая самите те започват да се грижат за родителите си. Някои деца си остават сладки докрай. Други стават психопати. Познаваш хора, които са отгледали децата си по един и същи начин. Но едното им дете е отчуждено, другото е кротко, третото е нещастно, а четвъртото е великолично. Родителите много бързо разбират, че влиянието им има граници.

— Но тя не знае, че на света съществува любов, Териса.

— Сега ще разбере.

— Не знаеш на какво е способна.

— Не знам на какво са способни и останалите.

— Това не е отговор — забелязах.

— И какво очакваш да направя? Тя е моя дъщеря. Ще я гледам. Защото това е задължение на родителите. Ще я закрилям. А ти грешиш. Нали се запозна с Кен Борман? Онова хлапе, ученика в подготвителния клас?

Кимам с глава.

— Кари е била привлечена от него. Въпреки неописуемия ад, в който е пребивавала през всеки един от дните си, усетила е необходимост да установи връзка с друг човек. Опитала се е да избяга. Затова е била с Матар в Париж. За да премине още един курс на обучение.

— Била ли е в Париж, когато са убили Рик?

— Да.

— Имало е нейна кръв на местопрестъплението.

— Твърди, че се е опитала да го защити.

— Вярваш ли й?

Териса ми се усмихва.

— Изгубих дъщеря. Бих направила всичко, абсолютно всичко, за да си я върна. Разбираш ли? Можеш да ми кажеш, че Мириям не е загинала, а се е превърнала в страховито чудовище. Но това няма да промени нищо.

— Кари не е Мириям.

— Но и тя е моя дъщеря. Няма да я предам.

Виждам как зад Териса дъщеря ѝ става и тръгва надолу по хълма. Спира и поглежда към нас. Териса се усмихва и ѝ маха с ръка. Кари ѝ отвръща. Може би също се усмихва, ала не можа да кажа със сигурност. Както не можа да кажа със сигурност, че Териса греши в заключенията си. Чудя се. Питам се защо се подвоумих и не стрелях в русокосото момче, което се бе прицелило в мен. Природата срещу природата. Ако момичето, което е пред очите ми сега, биологично произхождаше от Матар, ако едно дете е заченато, а после отгледано от луди екстремисти и се превърне също в луд екстремист, без да се замислим ще го убием. Нима разликата се крие в наследствеността? В русата коса и сините очи?

Не знам. Твърде съм уморен, по дяволите, за да се задълбочавам в подобни мисли.

Кари никога не е била обичана. Но сега ще бъде. Да предположим, че и двамата сме били отгледани като Кари. Кое е по-добре — да ни унищожат, както унищожават повредената стока? Или човечината да победи?

— Майрън?

Поглеждам красивото Терисино лице.

— Аз не бих предала детето ти. Моля те, не предавай и ти моето.

Не казвам нищо. Вземам красивото ѝ лице в дланите си, приближавам го до себе си, целувам челото ѝ, задържам устните си върху него и затварям очи. Усещам ръцете ѝ около тялото си.

— Грижи се за себе си — казвам.

Отдръпвам се. В очите ѝ има сълзи. Отправям се назад към пътеката.

— Нямаше нужда да идвам чак в Ангола — казва тя.

Спирал и се обръщам към нея.

— Можех да стигна до Мианмар или Лаос, или някъде другаде, където нямаше да можеш да ме откриеш.

— И защо избра да дойдеш тук?

— Защото исках да ме намериш.

И моите очи се насълзяват.

— Моля те, не си отивай — изрича тя.

Толкова съм уморен. Вече не мога да спя. Щом затворя очи, виждам лицата на умрелите. Светлосините очи се взират в мен. Нощите ми са изпълнени с кошмари, а когато се събудя, съм сам-самичък.

Териса тръгва към мен.

— Моля те, останни. Само тази нощ, съгласен ли си?

Иска ми се да кажа нещо, ала не мога. Сълзите започват да се стичат по страните ми. Тя ме придърпва към себе си и аз се мъча с всички сили да не рухна. Главата ми пада на рамото ѝ. Тя ме милва по косата и ме утешава.

— Всичко е наред — шепне Териса. — Всичко свърши.

И докато ме държи в ръцете си, аз вярвам на думите ѝ.

* * *

Но в същия ден, някъде в Съединените щати един автобус спира пред национален паметник, около който се тълпи множество от хора. Автобусът превозва шестнайсетгодишни деца, тръгнали на образователна обиколка из страната. Днес е третият ден от училищната им екскурзия. Слънцето свети. Небето е ясно.

Вратата на автобуса се отваря. Отвътре се изсипват кикотещи се деца с дъвки в устите си.

Последното е русокосо момченце.

Очите му са сини със златисто пръстенче около всяка зеница.

И въпреки тежката раница на гърба си то бърза да се смеси с тълпата — вдигнало високо глава и изправило плещи, момчето има съвършена стойка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.